SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NİNE

Sayı 78 / Haziran 1988 / 3.-DM

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın Mahsum KORKMAZ Akademisi'nde yaptığı Şubat-Mart konuşmalarından alınmıştır

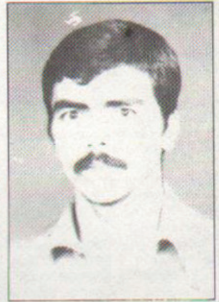
Teslimiyeti Yaşayan Bazı Güçlerin Durumu ve Mücadelemize Yönelik Olası Etkileri Üzerine



"... Bunun sonuçları ne olacak? Halk direnmeleri adına ne varsa, hepsini peşkeş çekerek ondan sonra dörtbaşı mamur bir karşı-devrim güruhu olarak örgütlendirileceklerdir. Bunlar, demokrasi-sosyalizm maskesi ile yoğun bir tasfiyeyi daha çok bizim önderliğimizde geliştirilen ulusal direnişe karşı ve Türkiye devrimci-demokratik gelişimine dayatacak ve bunu da bir karşı-devrimci savaş tarzında yapacaklardır. Bunlar, bizimle mi uzlaşmayı istiyorlar, TC ile mi? PKK'ye karşı savaş açtıklarını ve ona karşı çıktıklarını Paris'te basın toplantıları ile açıkladılar. Ve Türkiye'deki bütün direniş ögelerine terörist damgalarını vurarak lanetlediler. Bunlar, aynı zamanda Özal'a, 'demokratik ortamı sağladı' diye imzayı basanlardır..."

YAZISI ORTA SAYFADA

Mardin Savaş Cephesinin Ölümsüz Komutanı, PKK-MK Üyesi M. Emin ASLAN'ın Anısına



Sömürgeci köleliğe karşı isyanın, engin yurtseverliğin, proleter kahramanlığın ve atılımcı militanlığın simgesi, şehitler kervanının ölümsüz kahramanı Sabri (M. Emin ASLAN) yoldaş, Kürdistan ulusal bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinde yaşıyor.

M. Emin ASLAN, Mayıs ayında Derik'in Bayraklı köyünde sömürgeci-faşist Türk birlikleriyle çıkan çarpışmada şehit düştü. Birliği ile beraber Derik köylerinde propaganda ve örgütleme faaliyeti yürütürken, M. Emin yoldaşın bulunduğu köy, yapılan bir ihbar sonucu sömürgeci özel tim birliklerince sarıldı... Akşam saatlerinde başlayan çarpışmada çaresiz kalan sömürgeci birlikler, rastgele ateş etmeye ve evi bombalamaya başladılar. ARGK birliği, köylülerin zarar görmemesi için çarpışmayı köy dışına kaydırdı. Sabah saatlerine doğru ARGK militanları çemberi yarmış, ortalık düşman leşleri ile dolmuştu. Bunun üzerine, çok sayıda kayıp veren düşman alana yeni birlikler sevketti. Sömürgeciler özellikle helikopterlerle sonuç almak istiyorlardı. Silah ve sayı üstünlüğünü elinde tutmasına rağmen düşmanın kayıpları durmadan artıyordu. Gün öğlene ulaştığında sömürgeci birlikler en az 70 ölü ve bir o kadar yaralı vermişlerdi. Birliğini sonuna kadar kahramanca yöneten Sabri

Devamı 8. sayfada

AYDIN CEZAEVİNDE YAŞANAN GERÇEKLER

20 Mayıs 1988 günü Aydın cezaevinde yangın çıkması üzerine yaşanan bir gelişmeyi ve faşist vahşeti gizleyerek, olayları çarpıtmaya çalışan Türk burjuva basınının sahtekarlığını gözler önüne sermek ve Aydın özel tip cezaevinde yaşananları olduğu gibi yazmak, yerine getirilmesi gereken bir görevdir. Hele devrimci adı ile ortaya çıkanların buna daha fazla önem vermeleri gerektiği açık bir gerçektir.

Aydın cezaevine, Diyarbakır cezaevinden bir grup PKK'li savaş esiri sürgün edildi. Sürgündeki amaç, PKK'li savaş esirlerini parça parça dağıtıp onları direniş geleneğinden kopartmaktı. Ama her grup savaş esiri gittiği cezaevini bir direniş odağı haline getirdi.

Aydın cezaevine sürgün edilen PKK'li savaş esirleri de bu cezaevini bir direniş odağı haline getirdiler. Faşist rejimin tutukluları teslim alma oyunlarını boşa çıkardılar. Bu nedenle, cezaevi yönetimi ve savcı PKK'li savaş esirlerine karşı sadist uygulamalara ağırlık vermeye başladılar. Önemli bir direniş mirasına ve pratiğe sahip olan savaş esirleri, düşmanın bütün oyun ve baskılarına rağmen direnişi yükseltmeyi

Devamı 2. sayfada

Savaş Cephelerinde ARGK'nin Zaferi

Mevsim sıcaklığının savaşın sıcaklığına da yansıdığı yaz aylarında ulusal kurtuluş savaşımız en yoğun gelişmeleri yaşamaktadır. 1988 yazında yoğunlaşan savaş birçok cephede sömürgecilerin ve işbirlikçi uşakların ağır darbe almasına yol açmıştı. '88 yazında da savaşımız yılın en yoğun gelişmelerini yaşıyor.

Mevsimin ilk ayı olan haziranda, birçok cepheden gelen savaş haberleri, sömürgeci birliklerin ve milis-çete güçlerinin ağır darbe aldığı yönündedir. Sömürgeci ordunun aldığı bütün tedbir ve kendilerini yenileme çabalarına rağmen, ARGK birlikleri karşısında çarpışmalarda yenilgi almaktan kendisini kurtaramamaktadır.

Haziran ayı başlarında, bölge valisi H. Kozakçıoğlu ve üst düzey komutanlar Kürdistan'ın Şırnak, Hakkari gibi alanlarında inceleme yaptılar. Kozakçıoğlu bu dönemde basın mensuplarına yaptığı açıklamada "eşkiyanın sıkıştığını ve teslim olmalarını" söyledi Daha sonraki günlerde de benzer açıklamalarda bulundu. "Pişmanlık yasası"-nı değişik biçimlerde de olsa işletmeye çalışan sömürge valisi Kozakçıoğlu, teslim olanların affedileceğini ve ailelerinin de koruma altına alınacağını, bir kez daha tekrarladı. Kozakçıoğlu yaptığı açıklamalarla kendi kendisini yalanlamaktadır. Bir yandan "eşkıya 3-5 kişi kaldı" diyor, diğer yandan bu "3-5 kişi"dediklerine her türlü olanağı sağlayarak teslim olmalarını istiyor. Bu bile söylenenlerin koca bir yalandan başka bir şey olmadığını göstermektedir.

Sömürge valisi Kozakçıoğlu,

Devamı 2. sayfada

BAZI OLAYLAR VE GELİŞMELER

Son günlerine doğru yaklaşmakta olduğumuz Haziran ayında, dünya kamuoyunun dikkatleri yine Kürdistan ve Türkiye üzerinde idi. Birbirini takip eden siyasal gelişmeler, TC Başbakanına yöneltilen suikast girişimi kaçınılmaz olarak Türkiye gerçeğini açık tartışma konusu haline getirdi.

1988 Haziran ayı yoğun eylemlilik içinde geçti. ARGK savaşçılarının faşist ordu ve milis çetelerine karşı giriştiği başarılı eylemler devam ederken, Türkiye ve Kürdistan'ın sanayi merkezlerinde de işçi eylemleri yükseldi. Onbinlerce işçi rejimi protesto eden üretimi yavaşlatma, yer yer durdurma, sessiz yürüyüş vb. eylemlerle 12 Eylül'ün Özal hükümetinde ifadesini bulan talan ekonomisi ve baskı politikalarının karşısına dikildi. Gelişen işçi sınıfı eylemliliği objektif olarak Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesiyle dayanışma rolü oynadı ve rejimi esasta bu yönüyle dehşete sürükledi.

Aynı günler, Aydın cezaevi başta olmak üzere Türkiye ve Kürdistan'daki cezaevlerinde açlık grevlerine tanık olunmaktaydı. Aydın cezaevindeki faşist tutukluların bulunduğu koğuşlardan başlayan ve yarım saat müdahale edilmeyen yangının PKK'li savaş esirlerinin bulunduğu koğuşa sıçraması ardından yapılan aramada 50 metrelik bir tünelin bulunması ile devrimci tutuklular üzerinde uygulanan vahşet, başta tutuklu yakınları olmak üzere kitleler tarafından desteklenme amaçlı açlık grevleri, protesto eylemleri vb. ile lanetleniyordu. Vahşete karşı direnişle cevap veren devrimciler açlık grevine başlamışlardı. Direnişi kırmak isteyen sömürgeci-faşistler, direnişin önderlerini tek tek ölüm hücrelerine aldılar. Cezaeviyle bağlantıyı sağlayabilecek mektup, görüşme vs. her şeye yasak konuldu. Aydın cezaevi abluka altına alındı. Ancak, aileler ve öğrenci gençlik dışarda devrimci tutukluları desteklemeye devam ederken, Diyarbakır, Urfa, Antep, Eskişehir, Bursa, İstanbul, Ankara cezaevlerindeki devrimci tutuklular da Aydın cezaeviyle dayanışma amaçlı günlerce süren açlık grevlerine girdiler. PKK'li savaş esirlerinin öncülüğünde geliştirilen cezaevi direnişleri Kürdistan ve Türkiye'nin en ücra köşelerine kadar yayıldı ve sömürgeci-faşist

Devamı 3. sayfada

Aydın Cezaevinden PKK'li Savaş Esirleri Değerlendiriyor:

REFORMİZM-LEGALİZM

"... 12 Eylül faşizminin haşmeti altında devrimci dinamizmlerini yitirip kendilerini yeniden gözden geçirenler, bugün adeta 'tarih tekerrürden ibarettir' sözünü doğrulamak istermişcesine onlarca yıl önce ipliği pazara çıkmış reformist-oportünistlerin ağzını kullanarak 'silaha sarılmamalıydık' diyebilmektedirler..."

YAZISI 14. SAYFADA

Savaş Esirlerinin Mesajıdır

Kürdistan halkını karanlıktan aydınlığa çıkaran, en zor şartlarda yol gösteren, bütün mücadelemizi tepeden-tırnağa yönlendiren, ona can ve kan veren PKK önderi ve kadroları; dağlarda, mağaralarda, şehirlerde, işkencehanelerde düşmanın olduğu her alanda inançla, bilinçle, sabırla, kahramanca savaşan ARGK askerleri! Baskı zulüm, tutuklama korkusuyla yaşayan, her türlü katliamla karşı karşıya olan, yoksulluk ve sefaletten inleyen, dili ve kültürü yasaklanan, ülkesindeki zenginlik kaynakları talan edilen, ortaçağ karanlığında yaşamaya mahkum edilen, insanca yaşamdan uzak tutulan Kürdistan halkı:

Ülkemizin bağımsızlık demokrasi ve sosyalizm mücadelesi çok zorlu bir safhadadır. Düşman savaşımımızı etkisiz hale getirmek için basınıyla, ordusuyla, polisiyle, maddi ve manevi gücüyle azgınca saldırmaktadır. Düşman saldırılarının azgınlaştığı bu dönemde, küçük-burjuva reformistleri ve sosyal-şovenlerin saldırıları ülke içinde, ülke dışında, zindanlarda alabildiğine

Devamı 4. sayfada

Türkiye'de İşçi Hareketleri Yükseliyor

1988'DE HAZİRAN

15-16 Haziran 1970 işçi eylemlerinin üzerinden 18 yıl geçti. Ve 1988 Haziran'ında Türkiye işçi sınıfı her türlü sözden daha anlamlı bir kutlayışı gerçekleştirdi. Günümüzde 15-16 Haziran eylemliliği üzerine yazmayan yok gibi. Hatta bundan herkes kendi adına bir pay çıkarmaya çalışıyor. Ama, 15-16 Haziran'nın öğrettiği dersler ve bugünkü işçi hareketinin sorunları ve görevleri üzerinde duran da yok gibi.

Mayıs ayı sonlarından başlayarak Haziran ayı büyük bir işçi eylemliliğine tanık oldu. Tüpraş, Petrol Ofisi, Petro Kimya Tesisleri, TPAO, Shell, Mobil ve BP'de Petrol-İş üyesi işçiler değişik nedenlerle işi yavaşlatma, sessiz yürüyüş, toplu viziteye çıkma vb. pasif direnme biçimleriyle, işçi sınıfının varlığını ve gücünü yeniden hissettirdiler. 20.000'e yakın işçiyi kapsamına alan işçi eylemleri, henüz nicelik itibariyle büyük bir sayıyı ifade etmese de, ifade ettiği gerçeklik açısından burjuvazi için büyük bir

Devamı 16. sayfada

Savaş Cephelerinde ARGK'nin Zaferi

Baştarafı 1. sayfada

aynı gezide yaptığı diğer bir açıklamada "dağların eşkıyaya korunma olanağı sağladığını" ifade etti. Hemen ardından da, "bu dağlar çok eşkıya gördü, sonları hüsran oldu" biçiminde belirlemede bulundu. Sömürge valisi bir noktayı unutuyor. Evet geçmişte birçok ayaklanma oldu, yine tek tek ve grup grup da olsa dağlara çıkan insanlarımız oldu. Bunlar birçok nedenden dolayı yenilgiye uğradılar. Ama bu demek değildir ki, bugün de aynı şeyler olacaktır.

Bugün faşist sömürgecilik karşısına, halkımız bilinç, örgüt ve savaşma kararlılığı ile çıkıyor. PKK, ERNK ve ARGK gibi örgütleri mevcuttur. Bu savaşın sonunun hüsran olmasını, sömürge valisi hayalinde bile göremeyecek kadar korku ve panik içerisindedir. 4 yıllık savaşımız hızından bir şey kaybetmediği gibi, her gün daha da büyümektedir.

Haziran ayı içerisinde gerçekleşen eylemler, sömürge valisinin kendi kendisini boşuna avuttuğunun açık bir kanıtıdır. Son bir aylık savaş bilançomuz bile, sömürgeci ordunun aldığı darbelerin küçümsenmeyecek bir düzeyde olduğunu göstermektedir.

BOTAN

Şırnak Şehir Merkezi Basıldı: Mayıs ayı sonlarında, bir ARGK birliği gece saatlerinde Şırnak şehir merkezine girdi. Çeşitli kollardan propaganda çalışmasını sürdüren ARGK birliği, kahvelerde toplantı yaptı, bildiri dağıttı ve pullama yaptı. Bu arada sayıları 15 kadar olan genci de askere aldılar. Eylem yaklaşık 2 saat kadar devam etti.

Haziran ayı içerisinde de, Şırnak'ın muhtelif köylerinde ve şehir merkezinde çok sayıda genç ARGK saflarına katıldı. Şırnak ve çevresinden ARGK saflarına katılımın oldukça yüksek olduğu bildirilmektedir.

Şırnak'ta bir özel tim grubu esir alındı: Mayıs ayı sonlarında Şırnak şehir merkezine yakın dağlık alanda ARGK birlikleri ile özel tim (kontra) birlikleri arasında bir çatışma meydana geldi. Çatışma sonucunda çok sayıda özel tim elemanı öldü veya yaralandı. Halen sayısını öğrenemediğimiz sayıda özel tim elemanı ise esir alındı.

Cumhuriyet gazetesi olaydan birkaç gün sonra yazdığı bir haberde ARGK birliklerinin elinde 2 özel tim elemanının esir olarak tutulduğunu bildirdi. ARGK birliklerinin elinde bulunan özel tim elemanları halen üs alanlarında esir olarak tutulmaktadırlar. Bu esir alma eylemi bile, ARGK'nin gücünü göstermesi bakımından önemli bir kanıttır.

Şırnak'ta yola mayın döşendi: 18 Haziran'da Şırnak-Çevikdüzü köy yoluna döşenmiş olan mayının patlaması sonucu, kontr-gerilla timini taşıyan iki araç tamamen parçalanırken, münibüslerde bulunanlardan 7'si öldü, 3'ü de yaralandı.

Eruh-Aireni'de ajan-ihbarcılar cezalandırıldı: Dağlık alanda, çoban kılıfı altında dolaşan 4 kişilik ajan-ihbarcı çete ölümle cezalandırıldı. Ulusal kurtuluş savaşçılarını düşmana ihbar eden bu ajanlar, dağlarda çobanlık yapma adı altında, ARGK savaşçılarının üs alanlarını ve sığınaklarını tespit ederek düşmana bildiriyorlardı. Bu durumlarının açığa çıkması ardından, ARGK birlikleri tarafından ölümle cezalandırıldılar.

Başkale'de 1 şehit: Sömürgeci ordu birlikleri ile ARGK mangası arasında meydana gelen çarpışmada 1 ARGK savaşçısı şehit düştü. Yöreden aldığımız haberlerde düşmanın da çatışmada kayıp verdiği, ölü ve yaralı sayısının fazla olduğu bildirilmektedir.

MARDİN

Cizre şehir merkezine baskın: Haziran ayının ilk haftasında Cizre şehir merkezine baskın düzenleyen bir ARGK birliği, eğitim alanında bulunan 7 milis-çeteyi ölümle cezalandırdı. Eylemde birçok korucunun da ağır yaralandığı bildirilmektedir.

Cizre alanında köy koruculuğu adı altında ihaneti yaygınlaştırmak için sömürgeciler, uşak birçok kişiyi silahlandırıp ulusal kurtuluş savaşımızın karşısına dikmeye çalışıyorlar. İşte yeni bir grubun daha eğitimi yapılırken, ARGK birliği bu hainleri daha baştan safdışı bıraktı. Eylemin halk üzerinde büyük bir etki yarattığı bildirilmektedir.

Cizre'de gerçekleştirilen diğer bir eylemde, uzun yıllardır çetecilik yapan ve ulusal kurtuluş savaşına karşı ağır suçlar işlemiş olan çete başı Ahmet Biryan (Zeyrek) ölümle cezalandırıldı.

Derik'te çatışma: Mayıs ayı sonlarında Derik'te meydana gelen bir çarpışmada büyük bir kahramanlık gösteren 5 PKK savaşçısı şehit düştü. Aynı çarpışmada düşman birliğinden de çok sayıda ölü ve yaralı var. Büyük bir güçle ARGK gerillalarının üzerine saldıran düşman birliği büyük bir mukavemetle kaşılaştı. Bunun üzerine helikopter ve ağır silahlarla ARGK gerillalarının üzerine saldırdı. Çatışma sonucu 5 önder savaşçı şehit düştü.

Nusaybin-Kuyular köyünde çatışma: Köy civarında ARGK birliği ile sömürgeci düşman birliği arasında çarpışma meydana geldi. Çarpışmada düşman birliği, sayısını henüz öğrenemediğimiz ölü ve yaralı kaybı verdi.

SERHED

Tutak-Dibelek'te bir şantiye yakıldı: Bu alanda yol yapım çalışmalarını yürüten düşmana ait yol yapım şantiyesine baskın düzenlendi. Baskında, şantiyede bulunan bütün araçlar yakıldı.

Eylem anında Ramazan Özdemir adlı köy korucusu, ARGK birliğinin bütün uyarılarına rağmen, silahla karşı koymaya çalıştı. Gerillaların açtığı ateş sonucu bu köy korucusu öldürüldü. Gerillalar kendilerine yarayan malzemeleri kamulaştırdıktan sonra şantiyeyi ateşe vererek eylem alanından uzaklaştılar.

Ağrı dağın'da turistlere yönelik uyarı: Ağrı Dağı'nda 1985 yılında da yabancı turistlere yönelik propaganda çalışmaları yapılmış ve bu büyük etki yaratmıştı. Bu tarihten sonra dağcılar, Ağrı Dağı'na çıkmamaya başladılar. Çok az bir kısmı sıkı güvenlik koruması altında dağa tırmandılar.

Sömürgeci Türk devleti yaptığı son propagandalarda, Ağrı Dağı'nda tehlike olmadığını ve turistlerin istedikleri gibi tırmanabileceklerini açıkladı. Bunun üzerine bazı turist kafileleri Ağrı'ya gelmeye başladılar.

Ağrı Dağı ve çevresinde gerilla faaliyetlerinin yoğunlaşması ile birlikte, turistlere yönelik propaganda ve uyarı çalışmalarına da ağırlık verildi. Son olarak, bir Fransız turist kafilesi Ağrı Dağı'nın dört bin metresinde dağdan indirildi. Turist kafilesine yönelik olarak, açıklamalarda bulunan ARGK birliği, turistlerin dağdan inmesini sağladılar.

GARZAN

Kurtalan'da çatışma: Siirt-Kurtalan karayolu üzerinde bulunan Köprübaşı mevkiinde ARGK birliği ile sömürgeci ordu güçleri arasında çarpışma meydana geldi. Çarpışmada düşmanın ölü ve yaralı olarak kayıp verdiği bildirilmektedir.

BİNGÖL-DİYARBAKIR

Bingöl-Genç'te özel timlere darbe: Genç'e bağlı Bağ köyü civarında, sömürgecilerin büyük önem verdiği özel tim birlikleri ile bir çarpışma meydana geldi. Özel tim birliklerinden çok sayıda ölünün olduğu çatışmada, bir binbaşı ağır yaralandı.

Haziran ayı başlarında Genç'e bağlı diğer bir köyde ise, yola döşenen mayının patlaması sonucu bir köy korucusu öldü, ajan-ihbarcı köy imamı ise ağır şekilde yaralandı.



Çan karakolu'na baskın: Çan karakoluna yönelik olarak gerçekleştirilen bir saldırı eyleminde çok sayıda düşman askeri öldü ve yaralandı. Karakola karşı roketatarlarla saldırı düzenleyen ARGK birliği binada büyük bir tahribata yol açtı. Meydana gelen maddi zararın büyük olduğu bildirilmektedir.

AYDIN CEZAEVİNDE YAŞANAN GERÇEKLER

Baştarafı 1. sayfada

bildiler.

En son yaşanan olaylar hakkında, cezaevinden ve tutuklu yakınlarından aldığımız bilgilerde de görüleceği gibi, cezaevi yönetimi ve savcı yeni komplolar ve provokasyonlar peşinde dolaşıyor. Olaylar, başlangıçta bir isyan olmadığı ve cezaevindeki faşist cellatların saldırısına karşı daha sonra bir isyan olduğu halde, sömürgeci basın da devreye sokularak bir isyan süsü verilmek isteniyor.

Olayın aslı şöyledir: 20 Mayıs 1988 günü faşistlerin kaldığı blokta elektrik kontağı nedeniyle yangın çıkıyor. Yangının başladığını cezaevi yönetimi görmesine rağmen yarım saati aşkın bir süre yangına müdahale etmiyor. Böylece yangın, rüzgarın da etkisiyle kısa sürede yayılıyor. PKK'li savaş esirlerinin kaldığı 6. ve 10. koğuşlar da yangından etkileniyor. Çatının yanması ile birlikte, çatıda toprak olduğu görülüyor. Bunun üzerine cezaevi yönetimi, İzmir'den 500 kişilik bir komando birliğini Aydın cezaevine çağırıyor. Ve bütün askerleri cezaevine sokuyor.

Bunun ardından cezaevi müdürü, yüzbaşı ve sadist başçavuş Talat, 6., 10. ve 14. koğuşta bulunan PKK'li savaş esirlerinin koğuş sorumluları ile konuşarak arama yapmak istediklerini bildiriyorlar. Bunun karşısında PKK'li savaş esirleri, herhangi bir baskı ve işkencenin olmaması halinde arama yapmada zorluk çıkarmayacaklarını belirtiyorlar.

Gece saat 24.00 sıralarında koğuşlar aranmaya başlanıyor. Aramalar sonucu 6. koğuşta bir tünel bulunuyor. Bunun üzerine, cezaevi yönetiminin emri ile koğuş sorumlularının üzerine vahşi bir şekilde saldırılarak yarı baygın bir halde alınıp götürülüyorlar. İşkencenin bu şekilde yoğunlaşması karşısında savaş esirleri, **"Kahrolsun işkence"**, **"Kahrolsun sömürgecilik"**, **"İnsanlık onuru işkenceyi yenecektir"** sloganlarını atarak bütün gece bu tutumu protesto ediyorlar.

21 Mayıs sabahı bütün tutukluları koğuşlara dolduran cezaevi yönetimi, tutuklulara yemek de vermiyor. Bunun üzerine savaş esirleri slogan atmayı devam ettiriyorlar. Saat 02.00'ye doğru cezaevi sorumlu binbaşısı ve diğer yöneticiler koğuşların mazgal deliğinden "hepinizi yola getireceğiz" tehditini savurduktan sonra kapılar açılıyor ve askerler içeri saldırtılıyor. Kalkan, zincir, jop, sopa ile saldıran komandolar adeta it sürüleri gibi savaş esirlerinin üzerine saldırarak, hiçbir yer gözetmeksizin vahşice vurmaya başlıyorlar. Tutukluları sürükleyerek, merdivenlerden atarak hücrelere dolduruyorlar. Bu saldırı esnasında 15 savaş esiri ağır bir şekilde yaralanıyorlar.

Aşırı kan kaybeden yaralıların ölüm tehlikesinde olması üzerine, cezaevi yönetimi 10 savaş esirini hastaneye kaldırıyor. Ölüm tehlikesinin atlatılmasından hemen sonra savaş esirleri yeniden getirilip hücrelere konuldular. Savaş esirlerine karşı saldırıyı bizzat Talat adlı bir başçavuş yönetiyor.

21 Mayıs günü işkence fasılası devam ediyor. Bununla da yetinmeyen faşist sömürgeciler, tutukluların kişisel eşyalarına da el koyuyor ve bütün eşyalarını dağıtıyorlar. Bu süre içerisinde tutuklulara idare tarafından hiçbir yemek verilmiyor. Böylece açlık grevinin fiilen başlamasını da sağlıyorlar.

PKK'li savaş esirlerine yönelik olarak gerçekleştirilen operasyonun ardından bu kez diğer koğuşlarda bulunan diğer sol siyasetlerden tutuklulara saldırıyorlar. Bunları da aynı uygulamalara tabi tutarak koğuşlara dolduruyorlar.

Cezaevinde görevli olan sağlık personeli de işkencecilerle birlikte hareket ederek tutuklulara hiçbir tıbbi müdahalede bulunmuyorlar. Hipokrat yemini içmiş olan birisinin böylesine işkenceye ortak olması, cezaevinde yaşanan vahşetin boyutunu göstermesi açısından son derece önemli bir örnektir.

Cumhuriyet Savcısı İlhan Mesutoğlu'nun talimatı ile gerçekleştirilen operasyonun fiili işkence kısmı bittikten sonra, tutuklulara teslimiyet dayatılmaya başlanıyor. Şimdiye kadar kazandıkları bütün haklar gaspediliyor, tek tip elbise giydirilmesi dayatılıyor. Bunun üzerine tutuklular insani, devrimci onurla bağdaşmayan bu dayatmaları kabul etmeyerek açlık grevine başlıyorlar.

22 Mayıs 1988 akşamı savaş esirleri süresiz açlık grevine başlıyorlar. 1- Kazanılan hakların eskiden var olan statüde uygulanması, 2- Derhal normal yaşama dönülmesi, hücredeki tutukluların çıkarılması, 3- İşkenceciler hakkında soruşturmanın açılması, 4- Açlık grevinden dolayı hiç kimseye disiplin cezasının verilmemesi, 5- Görüşlerin haftada bir yapılması, 6- Bir tutuklunun mutfakta eskisi gibi görevlendirilmesi (bu iaşe bedelinin tam verilip verilmediğini denetleyecek), 7- Bayanlar koğuşu üzerindeki tecritin kaldırılması; taleplerini içeren dilekçeleri tutuklular Adalet Bakanlığına, TBMM Başkanlığına, Cumhuriyet Savcılığına ve cezaevi müdürüne veriyorlar.

Açlık grevlerinde şekerli su içmek bir kural olmakla birlikte, cezaevi yönetimi tarafından verilmeyerek, eylem fiili olarak ölüm orucuna dönüştürülüyor. Ölüm orucunun 7. gününde cezaevine bakanlık müsteşar ve müfettişliğinden bazı görevliler geliyor. Bunlar yaralı tutukluların durumunu ve şekerli suyun verilmediğini bizzat görüyorlar. Bu konuda hiçbir şey yapmayarak, işkenceye onay veriyorlar. Bu bile gerçeğin boyutunun görülmesi açısından ilginç bir örnektir.

1 Haziran 1988 günü ise eylemin 12. gününde olan tutuklular, başka bir cezaevine sevkediliyorlar. Savaş esirleri sürgüne, hücrelerden tek tek çıkarılıyor, elleri kelepçeleniyor ve hiçbir kişisel eşyaları verilmeden ring arabasına bindirilerek gönderiliyorlar. Savaş esirleri bu durumda yolculuk yapamayacaklarını ve doktor muayenesinin şart olduğunu belirtmelerine rağmen, İlhan Mesutoğlu adlı sadist işkenceci "gidersiniz gidersiniz" diyerek, tutukluları zorla ring arabalarına bindiriyor.

Yol boyunca işkencenin her türlüsüne maruz kalan savaş esirleri Çanakkale, Bursa, Eskişehir ve Antep cezaevlerine sürgün ediliyorlar. Bu cezaevlerinde hücrelere konulan savaş esirleri üzerinde iş-

kence uygulamaları devam ediyor. Aldığımız haberlere göre Sabri Ok ve bir grup savaş esiri Eskişehir, M. Can Yüce ve bir grup savaş esiri ise Bursa cezaevine sürgün edilmiştir. Eskişehir cezaevine giden savaş esirleri eylemin 14. gününde, yeni durumu değerlendirmek için, eylemlerini sonuçlandırıyorlar.

Aydın Cezaevinde Açlık Grevi Sonuçlandı

Aydın cezaevinden bir grup savaş esirinin sürgün edilmesi ardından savaş esirleri, açlık grevini (fiili olarak ölüm orucu) devam etiriyorlar. Koşulları iyileştirmemekte ve işkenceyi sürdürmekte sadistçe hareket eden cezaevi yönetimi, tutuklular üzerinde vahşice uygulamalarını devam ettirdi.

Tutuklu aile ve yakınları da Ankara'da insan hakları derneğini işgal ederek, açlık grevine başladılar. SHP genel merkez binasına giden tutuklu yakınları acilen önlemlerin alınmasını istediler.

İşkence sözleşmesine imza koyan ve bunu meclisinde de onaylayan faşist Türk devleti, tam sahte bir tutum içinde bulunduğunu bu tavrı ile de ortaya koydu. Bir yandan işkenceyi yasaklayan uluslararası sözlaşmeyi imzalıyor, diğer yandan ise her türlü insanlık dışı işkence uygulamasına onay veriyor. Bu, faşist devletin gerçek yüzünü demokrasi cilası ile örtmek istese de, bunu başaramayacağını çok açık bir şekilde ortaya koymaktadır.

Aydın cezaevinde 20 Mayıs'tan bu yana devam eden açlık grevi, 21 Haziran'da isteklerinin kabul edilmesi üzerine sona erdi. Adalet Bakanlığı yaptığı açıklamada tutukluların isteklerinin yerine getirileceğini kabul etti. Tutuklular bunun üzerine 41 gündür sürdürdükleri açlık grevini sona erdirdiler.



Antep cezaevindeki PKK'li savaş esirlerinden bir grup

Diyarbakır, Bursa ve Antep Cezaevlerinde Dayanışma Eylemleri

Aydın cezaevinde yaşanan gelişmelerin duyulması üzerine, insanlık dışı uygulamaları protesto amacı ile PKK'li savaş esirleri dayanışma açlık grevlerine başladılar. Aydın cezaevinde eski duruma dönülmezse, direnişi sürdüreceklerini açıklayan savaş esirleri 3'er günlük uyarı eylemleri yaptılar.

Antep cazaevinde ise, uygulamaların boyutunun eski düzeye vardırılması ve Diyarbakır cezaevinde alınan hakların burada uygulanmak istenmemesi üzerine açlık grevi sürekli bir eyleme dönüştürüldü.

Ayrıca Bursa cezaevinde de savaş esirleri, Aydın cezaevindeki direnişle dayanışma amacı ile üç günlük uyarı açlık grevi yaptılar.

Eskişehir Cezaevi Yeniden Açlık Grevinde

Aydın cezaevindeki işkence ve sürgün uygulamalarını protesto etmek ve Aydın cezaevindeki devrimci tutuklularla dayanışmak amacı ile diğer cezaevleriyle koordineli olarak açlık grevine giren Eskişehir cezaevindeki PKK'li savaş esirleri, cezaevi yönetiminin taleplerini kabülü üzerine eyleme son vermişti. Bütün cezaevlerinde aynı günlerde başlayan ve yine birbirine denk günlerde sonuçlandırılan açlık grevi eylemlerinin bir halkası olan Eskişehir cezaevi açlık grevinin, eylemin sonuçlandığını haber aldığımız günlerde yeniden başladığı duyuldu. Cezaevi yönetiminin kazanılmış haklar üzerinde oynadığı, en sahtekar yöntemlerle anlaşmaları çiğnediğini belirten ve açlık grevine yeniden bu nedenle başladığını söyleyen devrimci tutuklular, cezaevi dışında da tutuklu ailelerinin başlattığı açlık grevi eylemiyle destekleniyorlar.

Gazetemiz baskıya girerken aldığımız haberlerde, cezaevi dışında da açlık grevini sürdürmekte olan tutuklu yakınlarının alçakça saldırılara maruz kaldıkları, ancak her türlü saldırı ve zorluğa göğüs gererek eylemlerini kararlıca sürdürdükleri öğrenildi. Cezaevi içindeki gelişmeler hakkında ise henüz ayrıntılı bir bilgi öğrenilemedi.

Baştarafı 1. sayfada

BAZI OLAYLAR VE GELİŞMELER

rejimin kanlı suçlarını bir kez daha teşhir ederek onu dünya komuoyu nezdinde de oldukça zor bir konuma düşürdü. Uluslararası anlaşmalara koyduğu imzaların anlamsızlığını, TC'nin kendi müttefiklerini bile aldatan bir düzenbaz, üstelik kanlı bir yalancı olduğunu ortaya koydu. Faşist-sömürgeciler, Aydın'ı bir isyan kalesi haline getiren PKK'li savaş esirlerini çeşitli cezaevlerine dağıtmayı çare görerek, sürgün politikasını gündeme getirdiler. Açlık grevi içinde bulunan devrimciler, dokuzar kişilik gruplar halinde Çanakkale, Bursa ve Eskişehir cezaevlerine naklediildiler. Bu nakil işlemleri de tam bir vahşet ortamında gerçekleşti. PKK'li savaş esirleri dokuzar kişilik gruplar halinde çeşitli cezaevlerine sürgün edilseler de, Aydın cezaevinde başlattıkları açlık grevi eylemini sürdürdüler ve organizeli biçimde sonuçlandırdılar.

PKK'li savaş esirlerinin önderliğinde yükselen cezaevi direnişleri, Türkiye kamuoyunda da geniş yankılar yarattı. Cezaevindeki direnişler ve gelişen gerilla savaşımı Türkiye'deki işçi sınıfı için büyük bir kaldıraç rolü oynadığı gibi, dürüst aydınları da Kürdistan ve PKK gerçeği üzerinde düşünmeye ve tavır almaya zorladı. PKK ve Kürdistan gerçeği karşısında konum belirleme, Türkiye'nin bütün güçleri açısından gündemde olan dayatıcı bir sorundu. Faşizme fiili teslimiyetini de ilan eden tasfiyeci sol, sömürgeci-faşist rejimle olan birliğini, proletarya ve halklara duyduğu güvensizlik ve düşmanlığı çok daha somut biçimlerde sürdürmeye devam ederken, aydın onuruna sahip çıkmanın bilincinde olan bazı sesler de kendilerini duyurmaya başladılar. Bu seslerden birisi olan Toplumsal Kurtuluş dergisi, şovenizme ve sosyal-şovenizme tavır alan yazıları ve PKK gerçeğine doğru yaklaşım çabalarıyla dikkati çeken önemli adımların sahibi oldu. Ancak sömürgeci-faşist rejim, şovenizm ve sosyal-şovenizm batağında boğduğu, onursuz ve silik bir konuma ittiği "aydın" gerçeğine rağmen, ortaya çıkan bu sese tahammülsüzlüğünü anında ortaya koyarak, bu sesi zindanda boğmayı gündeme aldı. Yaşanan bu durum, Türk aydınının onurunu korumak için bile olsa, PKK ve Kürdistan gerçeğine doğru yaklaşmak zorunda olduğunu; ama böylesine bir onur savaşımı için de zindanı, katliamı, en ağır bir tecrit ortamını göze alabilecek bir yüreğe sahip olunması gerektiğini ortaya koydu. Yine, Türk halkının ve özelde de Türk aydınının, henüz sayıları az da olsa böyle yürekli çıkışları yaratabilecek güçte olduğunu gösterdi.

Görüldü ki, Türkiye'de yaşam Kürdistan gerçeği etrafında döğümleniyor. İstisnasız her güç bunun farkındadır ve buna göre tavır almaktadır. Faşist rejimin sözcüleri de bu gerçeği dayatıyorlar. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, sömürgeci-faşist devleti bütün mekanizmasıyla sarsmış, sınıfların bünyesinde derin çatlaklıklar ortaya çıkarmış, toplumdaki çıkar farklılıkları belirginleştirmiş, çelişkileri kızıştırmıştır. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin geldiği nokta, Türkiye'deki sosyal bünyeyi zorlayan, mutlak tavır almaya iten bir noktadır. Bu açıdan, ilk bakışta birbiriyle bağlantısız gibi görünse de yaşanan her gelişmenin dayandığı temel burasıdır.

Bu çelişkiler, düzenin hakim güçleri bünyesinde de farklı eğilim ve yönelimleri ortaya çıkarmaktadır. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin Türkiye'nin sosyal bünyesinde yarattığı çatlaklıkları kızgın demirle dağlama usülü kör bir şiddetle giderme politikasını esas alan klikle, sarsıntının depreme dönüşmesini önlemeye çalışan ve anlamsız hale gelen resmi politikada ısrarı yararsız bulan klik arasında çelişkiler en şiddetli boyutlarına ulaştı, gizlenemez hale geldi. Bu kesimler birbirlerini zorlayan yönelimler içerisine girdiler.

Mayıs ayında imzalanan ve Haziran ayının ilk haftasında basın toplantısıyla dünya kamuoyuna duyurulan PKK-YNK ittifakı, gelişmeleri hızlandıran önemli bir aşamayı oluşturdu. PKK-YNK ittifakına ilişkin olarak yaptığı yorumda BBC, Kürdistan'ın iki büyük örgütü arasında ilk defa gerçekleşen birlik, Ankara ve Bağdat'ta endişe yarattı diyor ve atılan adımın Kürdistan meselesinde son derece önemli bir dönemeci oluşturduğunu söylüyordu. PKK-YNK ittifakının etkileri, gerçekten de son derece geniş ve köklü oldu. Bu ittifak karşısında dehşete düşenler sadece Ankara ve Bağdat değil, Kürt küçük-burjuva reformistleri ve ilkel milliyetçi grupçukları da. PKK-YNK ittifakında kendi tükenişlerini ve zavallılıklarını gören ve çizgilerinin silikliği nicel yapılarında da ifadesini bulan bu grupçuklar hep birden PKK'ye karşı varlık çırpınışı içerisine girdiler ve alelacele bir "cephe" ilan ettiler.

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN'ın, Türk ve Avrupa basın çevrelerinin yoğun taleplerine olumlu cevabıyla gerçekleşen bir dizi görüşmeden ilkini gazeteci-yazar M. Ali Birand'ın kaleminden bir röportaj dizisi halinde yayınlayan Milliyet gazetesinin sözkonusu yayını, Haziran 1988'de yaşanan gelişmelerin kazandığı boyutların ne olduğunun adeta bir aynası gibi idi. Milliyet ve yazarı açısından amaçlanan ne olursa olsun, röportaj dizisi, PKK'nin Türkiye'nin siyasal ve toplumsal hayatındaki yerini ortaya koydu. İster olumlu, ister olumsuz yöndeki her tepki bu gerçeğin bir itirafı idi. Bütün bunlar da gösterdi ki, PKK ve onun öncülüğünde gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, Türkiye'de burjuva sınıflar arasındaki çelişkinin, burjuvaziyle emekçi kesimler arasındaki çelişkinin, küçük-burjuva tasfiyeciliği ile devrimciliğin, faşizmin "demokrasi" düzenbazlığı ile gerçek demokrasi mücadelesinin esas halkası ve ayraç noktasını oluşturmaktadır. Yine, gelişmeler gösterdi ki, Türkiye'de sınıflar mücadelesi bu ana halka etrafında görülmemiş bir hızla şiddetlenmektedir. Artık tartışılan TC'nin platformu değil, PKK'nin yarattığı platformdur ve hiç kimse kendisini bunun dışında tutamamaktadır. Bilindiği gibi Milliyet'in röportaj yayını durduruldu, ve yayınla ilgili soruşturma başlatıldı. Röportajın yayını kadar bu olay da büyük yankılar yarattı.

Türkiye'deki siyasal nabız atışlarının nefesleri zorladığı bu günlerde, Özal'a sulkast girişimi gündeme geldi. Bir MHP'li faşist olduğu açıklanan sulkastçının Özal'a yöneltiği mermiler hedefini bulamazken, koruma polislerinin ANAP Kongresinde bulunanlar üzerine hedef gözetmeksizin açtığı ateş sonucu 15 kişi yaralandı. Olayda polis adeta dehşet saçtı. Suikast girişimi sonrası Özal, bir demokrasi kahramanı ilan edildi. Yunan-Türk görüşmelerinin fatihi olarak, sonuç ölümle bitmemiş olsa bile, Özal'ın karşılaştığı suikast girişimi, Enver Sedat'a yöneltilen suikastle benzeştirildi. Haziran ayının ilk günlerinde Ankara'da İstanbul Sanayi Odaları Başkanı Adıgüzel'in de içinde bulunduğu dört kişinin ölümüyle sonuçlanan, kendi deyimleriyle 'kanlı hesaplaşma' olayıyla son suikast girişiminin gerisindeki güç olarak dikkatler MHP'nin üzerinde yoğunlaştırıldı. İşbirlikçi-tekelci burjuvazinin en kanlı, en azgın iktidarını temsil eden faşist kliğin besleyip-örgütleyip kullandığı bir güç olan MHP'nin adı etrafında yorumlanan olayların boyutlarının çok daha derin olduğu gerçekte herkes tarafından da bilinmekte idi. Olay, MHP ve onun sapık militanlarının bir saldırısı olarak yorumlanamayacak gelişmelerin ve Türkiye'de devlete hakim olan güçlerin kanlı hesaplaşma noktalarına varan derinleşen çelişkilerinin ürünü idi. MHP yine ortaya paravan bir güç olarak atılmış ve tıpkı Ağca ve Abdi İpekçi olayında olduğu gibi devletin bünyesini saran ve MİT'te de yansımasını bulan çelişkiler ve bu çelişkilerin ana nedenleri gizlenmeye çalışılmıştı.

Sömürgeci-faşist rejimin Başbakanı Özal'a suikast girişiminin yöneltildiği saatlerden, günleri ve haftaları alarak biraz gerilere gidip, tabloyu bütün boyutlarıyla incelediğimizde, varılan sonuçlar, gerçekliğe doğru yaklaşım açısından daha az hata payı bırakacaktır.

Birincisi; Kürdistan olgusu ve PKK'nin gelişim çizgisidir.

İkincisi; yukardaki etkene bağlı olarak Türkiye işçi sınıfı ve genelde halk muhalefetinin yükselişi ve aktif kanalın özelliğidir.

Üçüncüsü; siyasal ve ekonomik politikaların iflası ile Özal iktidarında temsilini bulan rejimin çıkmazıdır.

Dördüncüsü; bütün bu etkenler altında çözüm arayışları içerisinde olan burjuva kanatların, ABD-Avrupa etkenine de bağlı olarak derinleşen bir çatışmayı yaşıyor olmalarıdır.

Bu tablo, Türkiye tarihinde ilk defa yaşanan tablodur. Ancak yakın tarihin dersleri, Türk burjuvazisinin yaşadığı çeşitli dar boğazlarda adeta bir gelenek haline getirdiği ve daha da gerilerden Abdülhamit'e kadar uzanan bazı taktikleri kullanma becerisini hatırlamamızı gerektirecek denli önemlidir. Kürdistan'da isyanların patlak verdiği 1920-25'lerde Türkiye'de de gelişen bir işçi sınıfı muhalefeti vardır. İki yönlü bir tazyik altında kalan kemalist rejim, bu dönemde sahte sendikacılığı örgütlemekten, daha da geniş biçimiyle esas muhalefeti kendi kanallarına akıtacak sahte muhalefet partileri örgütlemeye kadar çok çeşitli yollara başvurur. Kürdistan üzerinde sürdürülen katliam politikasını, Türkiye'de işçi sınıfı muhalefetinin her türlü yolla bastırılması politikası tamamlar. Ulusal birlik ve dış tehlike teraneleri ayyuka çıkarılır. Ve hatta bu tehlikenin boyutlarını göstermek için M. Kemal'e yönelik sahte bir sukiast tertip edilir. Bu suikast bahane edilerek, aynı zamanda burjuvazinin kendi içindeki çelişkileri de M. Kemal ve temsil ettiği kesimler lehine baskı ve tutuklamalar yöntemiyle çözülür. Türk burjuvazisinin en usta olduğu konu, siyasal komplolardır. Dikkati çekelim; Milliyet gazetesinden sonra Cumhuriyet gazetesi de yazarının gözaltına alınması, bürolarının basılması gibi baskı uygulamalarına maruz kaldı.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve Türkiye'de devrimci durumun gelişmesine bağlı olarak kızışan burjuva klikler arasındaki çelişkide birbirlerine karşı tertipleyip uyguladıkları karanlık ve kanlı hesapların açığa çıkarılması bizim işimiz değil. Burada ünlü bir sözü biraz değiştirip onlar için söyleyelim: "Her burjuva kendi bacağından asılır." Komplolar ve entrika dünyasının sahiplerinin birbirlerinin kirli bohçalarını çok iyi bildikleri ve kendi çıkarlarına bağlı olarak bu kirli bohçaları zaman zaman aynı bezde bağlayıp düğümünün üzerine oturdukları gibi, zaman zaman da şantaj unsuru olarak ortalığa döküp saçmaktan çekinmeyeceklerini biliyoruz.

Burada asıl mesele, burjuvazinin haydutça ve ahlaksızca debelenmesinin **tozu-dumanı** içinde gerçeğin boğuntuya getirilmemesidir. Bu görev ise, elbette ki devrimcilere, dürüst aydın ve demokratlara düşmektedir.

SAVAŞ ESİRLERİNİN MESAJIDIR

Baştarafı 1. sayfada

artmaktadır. Sömürgeci düzen çöktükçe, yara aldıkça şu veya bu düzeyde onu savunanlar zamk gibi birbirine yapışacak, coşkun bir sel gibi geleceğe doğru akan bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelemizin önüne dikileceklerdir. Ama geçmişin çöküntülerini geleceğe doğru akan coşkun ırmağın önünde tutturmaya çalışanlar çok yakında geleceğe akan ırmağın yatağında moloz olarak kaldıklarını göreceklerdir.

Bu savaşımımızın önündeki en büyük handikaplardan biri emperyalizm ve sömürgeciliğin özerkliği bağımsızlık mücadelemizi etkisiz hale getirmek için araç olarak kullanmaya çalışmasıdır. Ülke içinde ve dışında düşmanın bu oyununa alet olmaya soyunan güçler vardır. Kürdistan halkını resmi köle durumuna getirmek, bağımsızlık savaşını frenlemek isteyen bu güçlere dikkat edilmelidir. Bağımsızlık savaşımımıza en ufak bir katkısı olmayan, zor şartlarda düşmana boyun eğen, bağımsızlık savaşının yarattığı değer ve olanaklardan faydalanıp halkımızın haklı davasını satmaya kalkan bu güçler teşhir edilmeli, halkımızın artık yeni biçimler altında köleliğe tahammülü olmadığı ısrarla anlatılmalı, bu tehlikenin altı kalın çizgilerle çizilmelidir. "Türkiye'ye demokrasi Kürdistan'a özerklik" hayal edenlerin amacı Misak-ı Milli sınırlarını güçlendirmektir. Emperyalizmin Ortadoğu'daki koç başının güçlendirilmesi oyununu bozmak bizim görevimizdir. Bağımsızlık mücadelesi geliştikçe düşmanın zaten vereceği kırıntılar için yıllarca halkımızın enerjisini boş yere harcayan güçlerin gerçek yüzleri sürekli ortaya konmalıdır.



Ortadoğu'da ülkemizi paylaşan sömürgeci güçler arasında süren savaştan ve derinleşen çelişkilerden alabildiğine yararlanılmalı, bağımsız politikadan kesinlikle ödün verilmemeli. Sömürgecilerin kendi aralarındaki çatışma ve savaşlarda bazı ülkelerin dümen suyunda gidenler uyarılmalı, geleceğin tehlikeli handikapları onlara gösterilmelidir. Yurtseverliğin temel ölçütünün herhangi bir sömürgeci gücün gölgesinde politika yapmak ya da özerklik vb. hedeflerle sömürgeci sınırları güçlendirmek olmadığı, tam aksine bölgemizde emperyalizmi ve sömürgeciliği güçlendirmek isteyen tüm güçlere karşı bağımsız politika üretmek olduğu kavratılmalı. Bu düşünce temelinde halkımızın birliğini, ülkemizin bütünlüğünü gerçekleştirecek adımlar atılmalıdır.

ARGK askerleri Kürdistan dağlarında dünyanın en zor savaşını, dünyanın en güçlü ve en zalim devletlerinden birine karşı sürdürmektedirler. ARGK silahlarının gölgesinde Kürdistan dağlarında özgürlük vardır. Bugün bunun yanında özgür bir ortam yaratmışlardır. Denilebilir ki bugün Kürdistan'da en fazla özgürlük, dağlarda ve ister kolay ister zor koşullarda olsun düşüncesini yüksek sesle savunup devrimci yaşantısını sürdürmek zindanlarda vardır. Kan dökülerek, can verilerek, emek harcanarak dünyada benzeri az görülmüş fedakarlıklar yapılarak buralarda özgür ortam yaratılmıştır.

PKK kadro ve sempatizanlarını yargılayan sıkıyönetim mahkemelerinin sanık kürsüleri; Kürdistan bağımsızlık savaşının savunulduğu, sömürgeci Türk devletinin ise yargılandığı kürsüler haline getirilmiştir.

Ülkemizde gelişen bağımsızlık savaşı ve Diyarbakır zindanlarında biz savaş tutsaklarının yürüttüğü direnme savaşı sonucu Türk sömürgeciliği anadilimiz Kürtçe üzerindeki yasakları kaldırma aşamasına gelmiştir.

Bu da, ancak bağımsızlık savaşı dayatılınca düşmanın sıkışıp dil ve kültürle ilgili konulara esnek bir yaklaşım gösterebileceğini; yıllardır dil ve kültürel sorunları için mücadele verdikleri iddiasında olanların bir arpa boyu yol almadıklarını açıkça göstermektedir.

Ayrıca bizim için çok önemli olan siyasi temsilcilik kurumu 9 Şubat 1988 direnişi ile kabul ettirilmiş ve bunu TC'nin en yetkili ağızları, televizyon ve yayın organlarında açıklamak zorunda kalmışlardır.

Biz savaş tutsakları kısa vadede şunları hedef olarak önümüze koymuşuz:

21 Mart 1988 tarihinden itibaren mahkemelerde yapacağımız ve yargıtaya göndereceğimiz tüm siyasi savunmaları Kürtçe yapmaya başladık. Bu konuda engellemeler devam ederse, açlık grevleri, gerekirse ölüm oruclarıyla mücadelemizi boyutlandırıp zindan direnişlerinin bayrağını bu cephede dalgalandıracağız. Bu tutumumuzun yanında yakın bir zamanda kurtuluş savaşımızın geliştiği aşamaya denk çeşitli tutum ve adımlarımız olacaktır. Hiçbir zaman mücadelenin gerisinde kalmamaya, sizlerle düşünce ve tavır birliği içinde yürümeye devam edeceğiz.

PKK kadroları: Bağımsızlık ve özgürlük savaşını alevlendirin. Ülkemizin kadınlarını, gençlerini, işçilerini, köylülerini, esnafını, aydınını; ağaçlarını, dağlarını savaşla yoğurun! Kürdistan'ı düşman için Bermuda Üçgenine çevirin! Halkımızın özgürlüğünü engelleyen, ülkemizin işgalinde ısrarlı olan, zenginlik kaynaklarımıza göz koyan, insanlarımızı tutsak eden, kurşuna dizen, birbirine kırdırtan düşmanın yakasına yapışın.

ERNK önder ve taraftarları: Düşman halkımızı teslim almışsa, dilimizin, kültürümüzün üzerine yasak koyabilmişse, yeraltı ve yerüstü zenginlik kaynaklarımızı alıp götürebiliyorsa, insanlarımızı zorla askere alıyorsa, bu halkımızın örgütsüzlüğünden kaynaklanıyor. O halde halkımızın kurtuluşunun yolu ERNK'yi derinlemesine ve genişlemesine örgütlemekten geçer. Türk sömürgeciliğini yerinden oynatacak ve Kürdistan'dan söküp atacak tek şey halkımızın örgütlü gücüdür. Ülkemizin bağımsızlığı ve özgürlüğünde çıkarı olan tüm sınıf ve tabakaların ortak gücü ERNK'yi güçlendirmek, karanlığımıza tan ışıklarını ulaştıran güneşe biraz daha yaklaşmaktır. Kürdistan halkı, örgütlü özgücün olan ERNK'ye katıl, destek ver!

ARGK komutan ve askerleri: Kürdistan halkı sizin silahlarınızın gölgesinde özgür olacaktır. Çünkü bugün sömürgeci düşmanın silahlarının gölgesinde esirdir. Silahlı sömürgeciler, silah zoruyla silahsızları esir etmişlerse esaretten kurtulmanın yolu; silahsızlandırılmışları silahlandırmak, silahlı sömürgeci düşmanı zorla silahlarını geride bıraktırarak kovmaktır. Kurtuluşun bundan başka yolunu henüz kimse icat etmemiştir.

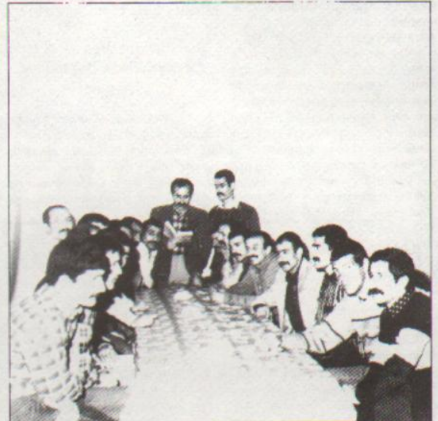
Kürdistan halkı: ARGK senin özgürlük ve bağımsızlığının biricik güvencesidir. Özgür olmak istiyorsan, dünya halklarının şerefli bir üyesi olan ülkenin yurttaşı olmak istiyorsan, senin özgücün olan ARGK'ye katıl. Türk sömürgeciliği yıllarca seni Yemen'e, Balkanlar'a, Kafkas cephelerine, Çanakkale'ye, Kore'ye, Kıbrıs'a savaş malzemesi gibi gönderdiler; bu cephelerde çarpıştın, vurdun vuruldun; ne işin vardı buralarda düşündün mü? Buralarda Osmanlılar ve Türk sömürgecileri daha güçlensin diye seni savaştırdı, güçlensin ve esaretini daha katmerleştirsin diye savaştırdı.

Kürdistan halkı, artık gençlerini, seni köleleştiren, senin üzerine zulüm ve baskı kuran, seni insan yerine koymayan, genç kızlarını ve oğullarını dağların koytuluk boğazlarında, işkencelerde katleden Türk ordusuna verme!

Yurtseverler, demokratlar: Kürdistan kurtuluş savaşının hedefini saptırmaya çalışan Türk sömürgeciliğine inanmayın! Sömürgeciler savaşımımızı çocuk ve kadınlara yönelmiş birkaç eyleme indirgemeye çalışıyorlar. Elleri, ağızları kana bulanmış, Türk sömürgecileri kadınların ve çocukların koruyucusu pozuna girip, Türkiye ve Kürdistan halkını aldatmaya çalışıyor.

Bunlardır, daha dün Hamidiye Alayları'nın eliyle Kürdü Kürde, Ermenileri Kürtlere kırdırtıp milyonlarca genç, kadın, çocuğu katledenler. Dersim'de gebe kadınların karınlarını deşip bebeleri süngülerin ucunda sallandıran bunlardır. Zilan'da, Koçgiri'de, Genç-Palu-Hani'de binlerce insanımızı imha eden bunlardır; daha dün Diyarbakır zindanlarında kadınlara, ihtiyarlara, hastalara, çocuklara zevkle işkence edip kemiklerini kıra kıra öldüren bunlardır...

Bunlara inanmayın; daha dün Halepçe'de Saddam'ın kimyasal bombalarıyla katledilen binlerce Kürt kadın ve çocuğun katliamına sessiz kalan, daha binlerin kanı kurumadan Saddam'la kucaklaşıp öpüşen, içten içe sevinen Türk sömürgeci devletinin yetkililerinin siper olarak kullandıkları birkaç kadınla çocuğun öldürülmesi için üzülmelerinin nedenlerini anlayın! Türk sömürgeciliği, bağımsızlık mücadelemize karşı koyamayacağını bildiği için, parayla satın aldığı Kürtleri, Osmanlı'dan beri kullandığı gibi, bağımsızlık mücadelemize karşı kullanmaktadır. Sömürgeci Türk ordusu ve onların uşağı olan köy korucuları, kadın ve çocukları alçakça cesetlerine siper ettikleri için kadınlar ölmüştür ve savaş devam ettikçe bu tür olaylar her zaman olabilir. Hiçbir savaşın niteliği böyle olaylarla değerlendirilemez.



Kürdistan'da binlerce eylem Türk ordusuna karşı gelişmekte, bir halkın bağımsızlık savaşı verilmektedir. Bir halkın kurtuluş savaşını birkaç eyleme indirgemek, ağaçtan ormanı görmemek gibidir.

Bağımsızlık savaşını yürüten ARGK'ye güvenin, düşmanın yalan savaş propagandasına inanmayın!

Tüm yoldaşlara ve yurtseverlere: Son yıllarda, özellikle mücadelemiz boyutlandıkça örgütlülüğümüze sistemli saldırılar başlatılmıştır. Mücadelenin ve ülkedeki siyasal iklimin bu noktaya gelmesinde en önemli etken Önderliğimizin devrimci tutum ve kararlılığıdır. Diğer bir önemli etken de Partimizin çelik proleter disiplinidir. İşte gelişmemizden hoşnut olmayan güçler en çok da bu değerlerimize saldırmaktadır. Çünkü bu değerler kurtuluş savaşımızın devrimci hat üzerinde yürümesinin güvenceleridir. O halde Önderliğe ve proleter çelik disipline bugün her günden daha fazla sahip çık ve koru!

Senin savaşın geliştikçe, bu savaşını geliştiren örgütleri ve doğal olarak savaşını tasfiye etmek isteyen güçlerin çeşitli oyunları gündeme gelecektir. Daha bugünden Avrupa, Ortadoğu ve ülke içinde mücadeleyi tasfiye etmek için çeşitli oyunlar ve saldırılar gündeme alınmıştır. Daha ötesi bizim mücadelenin yarattığı değerler temelinde sinsice tasfiye planları hazırlanmaktadır. Bu oyunları bozmak, bu ülkeyi ve halkı seven herkesin görevidir.

Yurtsever halkımız ve tüm Partililer: Diyarbakır zindanlarında yıllarca en ağır baskıları göğüsleyen, örnek direnişler gösterenlerle, yine bu cezaevinde halkının ve ülkesinin ismini ağzına almayanların kimler olduğunu tanı! Kolay şartlarda halk savunuculuğuna soyunan, zor koşullar geldiğinde sönen ve yaltaklanan ancak kolay şartlara tekrar kavuştuğunda sanki geçmişte hiçbir şey olmamış gibi ayaküstü düşen siyasetin hacıyatmazlarını tanı! Cezaevindeki faşist kurallara karşı direnen devrimcilere destek değil, köstek olan hatta cezaevindeki baskıların nedenini devrimcilerin direnişi olarak gören, buna rağmen dışarı çıkınca kahraman havalarında dolaşan sırtındaki keneleri iyi tanı! Onların devrimci değerler ve şehitler kanı üzerinde beslenmesine izin verme!

Türkiyeli devrimci ve demokratlar: Bugün ülkemizde, Türk halkını sömürü ve zulüm altında inim inim inleten, devrimcilere karşı yıllardır imha savaşını sürdüren, demokratları sürekli baskı altında tutan faşist Türk sömürgeciliğine karşı büyük bir savaş verilmektedir. Bu savaş aynı zamanda sizlerin, yani Türk halkının kurtuluş mücadelesi ve onun kopmaz bir parçasıdır. Bu savaş Türkiye'deki şovenizmin ve gericiliğin en önemli nedeni olan Misak-ı Milli sınırları bağnazlığını aşacak ve "Türkten başka halk yoktur" ideolojisini çürüterek, Türk halkının prangasız düşünmesini sağlayacak, sonuç olarak Kürt halkına bu sömürgeci-faşist güçle savaşılacağını gösterdiği gibi, Türk halkına da kendisini inim inim inleten bu gücün göründüğü gibi güçlü olmadığını göstermiştir. Bu başlı başına 12 Eylül'ün ulaşmak istediği amacı iflas ettirerek devrimcilere ve demokratlara olanaklar sunmuştur. Bu savaşın devamı Türk halkının ve sizlerin öz çıkarına tamıtamına uygundur. Türk halkının çıkarına olan bu savaşı desteklemek devrimcilerin, demokratların sorumluluğu ve görevidir.

Bu savaşın sekteye uğraması, hem Türkiye, hem Kürdistan, hem de bölge için büyük bir kayıp ve kaçırılmış fırsat olur. Bu sonuca varmak için ne falcı ne de kahin olmaya gerek var. Şu da bir gerçek ki, bugün bazı Kürt küçük-burjuvalarının kısılan sesleri tekrar çıkmaya başlamışsa, bu onların verdiği mücadele sonucu değil, bağımsızlık mücadelemizin yarattığı siyasal iklim ve olanaklar onların konuşmasına zemin hazırlamıştır. Bu zemin üzerinde gevezelik yapılmakta, PKK'ye köstek olunmak istenmektedir. Bu kesimler kendi yaratıcılarını inkar eden varlıklardır. Son sözümüz budur ve herkes bunu böyle bilmelidir.

Diyarbakır'dan Urfa'ya sürgün edilen
Mustafa KARASU, Selim ÇÜRÜKKAYA ve arkadaşları

Bu da Diyarbakır Yargısı

Diyarbakır Askeri Cezaevi ile ilgili günümüze kadar birçok şey söylendi, yazıldı. Ama bugüne kadar yargının nasıl yapıldığı hakkında hiçbir şey yazılmadı, bu konu basına yansıtılmadı. Hep gizli tutuldu. Oysa Diyarbakır'da yapılan yargılamaların adaletsizliği gerçekten engizisyon mahkemelerinde bile görülmemiştir. Diyarbakır'da yıllardır mahkemeler sömürge mahkemeleri olarak işlendi. Bu konuda hiçbir hukuki ya da uluslararası kurala uyulmadı, (savaş ve siyasi tutsaklık dahil) bir egemen güç kurumu olan mahkemeler kendi formalitelerini bile ortadan kaldırdılar. Mahkeme heyetleri, MİT, polis, işkenceciler, itirafçılar ve sıkı yönetim komutanlarının talimat ve bilgileriyle hareket ederek kararlar verdiler.

Bunun böyle olduğunu ispat eden birçok belge, tanık ve olay vardır. Bunların hepsine birden bu yazıda yer veremeyeceğiz. Ancak çok çarpıcı bazı belge ve olayları vererek, Diyarbakır'da yapılan yargının nasıl bir yargı olduğunu izah etmeye çalışacağız.

1 — Polis soruşturmaları: 12 Eylül öncesi ve sonrası bağımsızlık mücadelesine katıldığı veya sempati duyduğu için binlerce insan tutuklandı, işkenceye alındı. Sorguda tutuklulara her türlü işkenceler yapılarak polisçe hazırlanan senaryo biçiminde ifadeler imzalatıldı. Polisçe hazırlanan bu ifadeler dosyalarda mevcuttur. Bu ifadelere bir göz atıldığında tüm ifadelerin aynı kalemlerden veya kafalardan çıktığı, içerik olarak birbirlerine çok benzediği hemen anlaşılır. İşkenceden geçen binlerce insan bu polis senaryoları ile, darbe izleri, yara-bere ile askeri savcılığa sevk edilmişlerdir. Askeri savcılık, sanıkların kendisine verdiği ifadelere göre değil, polisçe işkence altında alınan ifadelere göre sanıkların tutuklanması için mahkemeye göndermiştir. Bununla yakalanan hiç kimsenin hiçbir siyasi olaya katılmadığını söylemiyoruz. Diyarbakır'daki mahkeme heyetleri sanıklara işkence zoruyla imzalatılan polis düzmecesi ifadeler temelinde sanıklar hakkında tutuklama kararları verdiler.

2— İddianamelerin Hazırlanması: Diyarbakır askeri savcıları 9 yıl içinde binlerce kişi hakkında onlarca iddianame hazırlamışlardır. Bu iddianameler incelendiğinde görülecektir ki, askeri savcılar, polisteki işkence zoruyla kişilere imzalatılan senaryo ifadeleri olduğu gibi iddianamelere alarak, ayrı en ufak bir araştırmaya gerek görmeyerek sanıkların cezalandırılmasını mahkemeden istemektedirler. PKK dava dosyalarındaki polis ifadeleri ile askeri savcıların hazırladığı iddianamelerin polis ifadelerinin toplamı olduğu görülecektir.

3— Cezaevinin Yargıdaki Rolü: Diyarbakır askeri cezaevinde Kasım 1980 tarihinde işkenceler tırmandırıldı. Tüm tutsaklara gece gündüz işkence yapılarak tutukluların her anı işkence ile dolduruldu. Her şey; yatmak, kalkmak, oturmak, konuşmak, sağa-sola bakmak, sigara içmek emirle mümkündü. Emirlere uymayan kişilere öldürme dahil her şey yapılıyordu. Deli-dumrul mantığıyla kurallara uymayan kişilere günde 50-60 jop veya sopa vuruyorlardı. Oysa kurallara uyanlara bunun iki katı vuruluyordu. Bu işkenceler sonucu tutsakların çoğu kurallara uyduruldu. Cezaevlerinde tutuklular emir-komutaya uydurulunca mahkemeye gidiş-geliş ve tutuklunun mahkemede nasıl hareket edeceği, neyi söyleyip söylemeyeceği de kurala bağlandı.

a) Cezaevlerinde Maket Mahkemeler: Diyarbakır askeri cezaevinin birçok koğuşunda maket birer mahkemeler oluşturuldu. Mahkeme heyeti iki koğuş gardiyanı ve bir blok çavuşundan oluşuyordu. Bu heyet iddianameleri önlerine alarak tek tek kişilerin adlarını sırayla okuyarak sanığı temsili olarak konulmuş sanık kürsüsüne çağırıyor, sorular sorup cevaplandırılmasını istiyorlardı. Adı okunan sanık yerinden kalkarak sanık kürsüsü olarak belirlenen yere gitmek, mahkeme heyetine kısa künye bildiriminden sonra askeri tekmil



vermek, sonra kendisine sorulan soruları evet veya hayır ile cevaplamak zorundaydı. Cezaevinin çoğu koğuşunda mahkemelere çıkma provası aylarca böyle yapıldı. Bu şekilde hazırlanan tutuklular mahkemeye çıkarıldıklarında kendileriyle birlikte her koğuştan bir gardiyan gözlemci olarak duruşma salonuna gönderiliyordu. Duruşma salonlarındaki gardiyanların görevi tutukluların cezaevindeki provalara tam uygun olarak hareket edip etmediklerini tespit etmekti. Provaya uygun hareket etmeyen, tekmil vermeyen, evet veya hayır dışında konuşan, sağa-sola bakan, siyasi savunma yapan tutuklular hemen duruşma salonunda görevli gardiyanlarca tespit edilir, adları not defterlerine yazılırdı. Duruşma biter bitmez, duruşma salonunda tutuklulara işkenceler yapılıyordu. Bu işkence kapalı mahkeme arabalarında devam ediyordu. Cezaevine gelince kişiler bayıltılıncaya kadar dövülerek koğuşa atılıyorlardı. Savunma yapmak için tüm bu işkenceleri göze almak gerekiyordu.



b) İtirafçıların Yargıdaki Rolü: Diyarbakır askeri cezaevindeki bütün tutuklulara sistemli bir şekilde işkence yapıldı. İşkenceciler tutuklulardan itiraf yapmalarını istiyorlardı. İşkenceye dayanmayan bazı kişiler, işkencecilere kendilerini teslim ettiler. Polis ve askeri savcılar bunları kullanmaya başladılar. Bunlardan istenen şey; savcıların hazırladığı iddianamelerdeki iddialar doğrultusunda ifade vermekti. Bu konuda yine PKK dava dosyalarındaki ifadelere bakılırsa tüm itirafçı sanıkların ifadelerinin iddianamelerdeki iddiaları desteklemek için hazırlandığı görülecektir.

4— Mahkemelerin Hazırladığı Gerekçeli Kararlar: Mahkeme heyetleri yargılamayı yaparken tutukluların lehine olacak delilleri hep gözardı etmiş, sanıkların lehine ifade verecek tanıkları tehdit ederek ifade vermesini engellemiştir. Hazırlanan gerekçeli kararlar incelendiğinde, işkence ile soruşturmada hazırlanan sanık ifadelerinin ve yine cezaevindeki işkence ile itirafçı haline getirilen kişilerin polisteki sanık ifadeleri paralelinde hazırlanan ifadelerin toplamı olduğu kolaylıkla anlaşılacaktır.

5— Polis, Cezaevi Ve Mahkeme Üçgeni: 7. Kolordu komutanlığı bölgesinin merkezi Diyarbakır'da askeri mahkemelerinde yargı, işkenceci polisler ve işkenceci cezaevi yöneticileri ile birlikte yapılmıştır. Mahkeme heyetlerinin gözü önünde, duruşma salonlarında tutuklulara işkence yapıldı, itiraflar işkence zoru ile yapıldı. Bazı savcı ve hakimler bizzat bu işte görev aldı. Mahkeme heyetleri ile cezaevindeki işkenceciler arasındaki ilişkiler açısından aşağıdaki örnek, her şeyi gözler önüne sermektedir:

Diyarbakır askeri cezaevinde bütün işkence yöntemleri kullanılarak savunmalara yasak konulmaya çalışılmıştır. Ama hiçbir zaman tüm tutuklular susturulamamıştır. PKK önderleri ve kadroları her türlü işkence ve ölümü göğüsleyerek siyasi savunmalar yapmışlardır. Diyarbakır'da yargılamalara 13 Nisan 1981 tarihinde başlanmıştır. Bu tarihten 1983 Eylül'üne kadar onlarca PKK önder ve kadrosu siyasi savunma yapmış, slogan atmışlardır. Buna rağmen askeri savcıları hiçbir suç duyurusunda bulunmadı. Mahkemeler, duruşmalarda siyasi savunma yaptı, slogan attı gerekçesiyle hiçbir tutukluya ceza vermedi. 1983 dönemlerine kadarki PKK dava dosyalarına bakılırsa durumun böyle olduğu anlaşılacaktır. Peki bu dönemde siyasi savunma yapıldığı ve slogan atıldığından dolayı neden kimsenin hakkında dava açılıp cezalandırılmadı? Bu dönemde savunmalar hapis cezaları vasıtası ile engellenmiyordu, engellenemezdi Ancak işkence, terör ve baskı ile engellenebilirdi. Nitekim Diyarbakır mahkemelerinde siyasi savunma yapan her sanığa konuştuğu kelime sayısı kadar jop atıldığını bilmeyen yoktur. Yani o dönemde caydırıcılık aracı işkenceydi.

Eylül 1983 tarihinden sonra görkemli direnişler sonucu artık baskı ve işkencenin sonuçsuzluğunu anlayan polis, mahkeme, cezaevi yönetimi ve bunların yöneticileri kolordu, başka bir yolla savunmaları engelleme yoluna başvurdu. Bu yol savunma yapanlara ağır cezalar vermekti.

1983 Ekim-Kasım aylarında yürürlüğe giren bu yöntemle yüzlerce PKK önder, kadro ve sempatizanına binlerce yıl ceza verilmiş, savunma yapanlar buna rağmen susturulamamış, bu kez savunmanın savunmasından, daha sonra savunmanın savunmasından cezalar verilmiştir. Bu cezalar o kadar kabarmıştır ki, 1970'ten bugüne kadar Diyarbakır'da PKK dışında diğer örgütlerden kişilere verilen tüm cezaların kat kat fazlasıdır. Aşağıda siyasi savunma yapan, slogan atmaktan ceza alan kişilerin adı, soyadı ve aldıkları cezaların miktarını belirtiyoruz. Bunlar aklımıza ilk gelenlerdir. Daha bunların dışında çok sayıda arkadaş vardır. Bunların da cezaları yüzlerce yılı geçmektedir. Kısaca bu tür cezalar, birkaç ay önce bir dergide yayınlanan İstanbul ve başka mahkemelerde verilen savunma ve atılan slogan cezalarının toplamını kat kat aşmaktadır. Bu dergide belirtilmiş olan cezalar Diyarbakır'da tüm bu cezaların toplamı 12 Eylül hukukunu ve savunma hakkına yapılan saldırının ne düzeyde olduğunu açıkça ortaya koymaktadır.

Hilvan-Siverek Davasında savunma yapıp ceza alanlar (13 yıl, 20 ay ceza alanlar):

1— Muzafer Ayata, 13 yıl 20 ay ağır, 12 ay hapis
2— Bedrettin Kavak
3— Abuzer Dehşet
4— A. Yaver Kaya
5— Ramazan Ödemiş
6— Salih Öğaç
7— İrfan Güler
8— Süleyman Günyeli
9— M. Fahri Çiftkuş
10— Celalettin Delibaş
11— Fevzi Yetkin
12— Ali Kılıç
13— Kemal Aktaş
14— Yılmaz Uzun

Savunma cezasına bağlı olarak atılan slogandan ceza alanlar:

1— Bedrettin Kavak
2— Abuzer Dehşet
3— İrfan Güler
4— Celalettin Delibaş
5— M. Fahri Çiftkuş
6— Süleyman Günyeli
7— R. Ödemiş
8— Salih Oğaç
9— M. İzzet Baykal
10— Ahmet Yavuz
11— Salih Kubat
12— Cuma Karaçalı
13— Enver Şimşeksoy
14— Mustafa Güneş
15- A. Rahman Sevgat

Slogan savunmasında ceza alanlar (8 yıl, 10 ay, 20 gün):

1— A. Rahman Sevgat
2— Bedrettin Kavak
3— Abuzer Dehşet
4— Celalettin Delibaş
5— M. Fahri Çiftkuş
6— İrfan Güler
7— Ramazan Ödemiş
8— Salih Oğaç
9— M. İzzet Baykal
10— Ahmet Yavuz
11— Salih Kubat
12— Cuma Karaçalı
13— Mustafa Güneş
14— Süleyman Günyeli

PKK ana davasında yargıtay savunmasında ceza alanlar:

1— Süleyman Günyeli; 13 yıl 20 ay
2— Faruk Altun; 11 yıl 20 ay
3— A. Gani Alkan; 7 yıl 10 ay
4— Ahmet Bayık: 14 yıl 20 ay
5— İrfan Güler; 13 yıl 20 ay
6— Ali Kılıç; 7 yıl 12 ay
7— M. Can Yücel; 18 yıl 20 ay
8— M. Selim Çürükkaya; 7 yıl 12 ay
9— M. Fahri Çiftkuş; 13 yıl 20 ay
10— M. İzzet Baykal; 13 yıl 20 ay

Çeşitli mahkemelerde savunma ve slogandan ceza alanlar (8 yıl 6 ay ağır hapis):

1— Hasan Uçmaz
2— Ali Oruç
3— Cahide Şener
4— Nesip Kılıç
5— Savir Eren
6— Mehmet Barık
7— Hamdullah Bulut
8— Hasan Özen
9— Ali Asker Özdoğan
10— Habip Enet
11— İsmail Kinço
12— Abdullah Aslan
13— Mehmet Doluk
14— Remzi Avaz: 12 yıl
15— Sakine Cansız; birçok savunma ve slogandan 40 yıl ceza
16— Derviş Çelik; iki davadan savunma 13 yıl
17— Faysal Dumlayıcı; 7 yıl
18— Abdulselam Aydın; 2 yıl
19— Orhan Aydın; Kürtçe türkü söylemekten 7 yıl
20— Bayram Kızartıcı; 12 yıl
21— Hüsnü Altun; 2 savunma davasından 16 yıl

Yazıyı gönderenler:
Bedrettin Kavak
Abuzer Dehşet
Ali Kılıç
Selim Çürükkaya
Fevzi Yetkin



Gerilla Günlüğü

Namlular
Halkımızın Düşmana Olan Kinini Kusuyordu

Serhed bölgesinde faaliyet yürüten grubumuz Ağrı Dağı mıntıkasında birleşti. Hepimiz birleşme ve buluşmanın sevincini yaşadık. Sorumlu arkadaşın önerisiyle toplantımızı yaptık. Yeni alınan bir grup savaşçı arkadaşla beraber birkaç arkadaş Güney Kürdistan'a gitmek için hareket etti. Kalan beş kişilik grup ise yeniden alanda faaliyete başladı.

Hava yavaş yavaş aydınlanmaya, açık gökyüzünde yıldızların adeta gelecek olan aydınlıktan kaçarcasına sayıları azalmaya başlamıştı.

Grubumuz gündüz bir noktada konumlanmak için uygun bir yer arıyordu. Grupça tespit edilen bir yere yerleştik. Nöbetçimiz de en stratejik bir noktaya yerleştirildi. Bizler işlerimizle uğraştığımız sırada hava da aydınlanmıştı. Sabah kahvaltısı yapıldıktan sonra gecenin yorgunluğunu üzerimizden atmak için dinlenmeye geçtik. Sonbaharın en sıcak günlerinden biri olan bugünde Ararat Dağı'nın kayalıklarında grup olarak dinlendik. Nöbetçimiz saat 12.00'de hepimizi öğle yemeği için uyandırdı. Öğle yemeği yendikten sonra grupça **Serxwebûn** gazetesinin bir makalesini okuyarak siyasal eğitim çalışmamıza başladık.

Siyasal eğitim çalışmamız epey sürmüş olacak ki, güneş yavaş yavaş batıya doğru gitmeye ve akşamın haberini vermeye başlamıştı. Güneşin ışıkları karşıdaki Sovyet Ermenistan'ın başkenti Erivan'ın güneye doğru yükselen gökdelenlerin camlarına yansıyor, camlar birer yıldız gibi parıldıyordu.

Akşam karanlığı basmadan grupça yola çıkmanın hazırlıklarını tamamlamış, disiplinli bir biçimde ardısıra dizilmiştik. 15-20 dakikalık bir yürüyüşten sonra anında bir silahın sesiyle durduk. Sesin geldiği yöne doğru uygun bir biçimde yaklaştık. Az ileride tanıdığımız bir çoban, elinde bir av tüfeği ile duruyordu. Beraberce yanına gittik. Komutan arkadaş çobana yaklaştı:

«Ji te re bereket be heval.»

Çoban:

«Hun ser seran û ser çavan hatin» şeklinde dostça karşılık vererek, «Heya niha hun li ku derê bûn, qet zozana me ve nedihatin, me hun gelek mereq dikir.»

Komutan arkadaş:

«Heval, şerê vê mintiqê di dest xebata me de ye, seba vê em nikarin her demê li cihekı bisekinin. Em tev di nav millet de digerin» diyerek çobanı ikna etmeye çalıştı.

Bunun üzerine çoban bir av tüfeği mermisini arkadaşa verip nişan almasını istedi. Komutan arkadaş; çobanı kırmayarak dediğini yaptı ve attığı hedefi tam tutturdu. Daha sonra çobanla vedalaşıp Ç... mezrasına doğru yola çıktık. Belli bir mesafe yürümüştük ki, ayrıldığımız çobanın yanına başka bir grubun geldiğini farkkettik. Komutanın emri üzerine hemen toplanarak topluca pusu kurma kararını aldık. Kim olduklarını bilmiyorduk, ancak ayrı bir alandan değişik bir grubumuzun gelme ihtimali de vardı. Yine komutanımızın yerleştirme tertibine göre mevzilenerek beklemeye koyulduk. Bir müddet sonra yaklaşan bir radyo sesiyle pür-dikkat kesildik. Ses gittikçe yaklaşıyor, kurduğumuz pusunun içine doğru geliniyordu. Gelenler tam pusumuza girince, komutan arkadaş sordu:

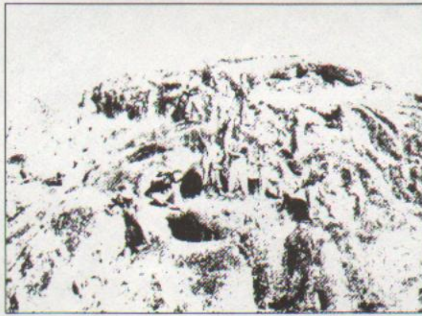
«Kim o, dur!»

Bunun üzerine karşı taraf karşılık verdi:

«Biziz. M... arkadaşın grubu!..»

Meğer pusu kendisine kurduğumuz, tahmin ettiğimiz ayrı alandan gelen başka bir grubumuzdu. Hepimiz gelenleri tanıdıktan sonra mevzilerimizden çıkıp arkadaşlarla görüştük. Görüşme faslından sonra beraberce Ç... mezrasına gittik.

Ç... mezrasında gittiğimiz iki ev geçmişte ilişkimiz olan evlerdi. Bu aileler ilişkide olduğumuz dönemde yurtsever ailelerdi. Hatta bu ailelerden üç kişi de Parti saflarındaydı. Yaz boyu burada bulunan grubumuzun bir kısmı sıkça buraya uğramış, düşman bundan haberdar olmuştu. Taktik olarak her iki aileyi etkisine alarak saflardaki insanları da kazanmıştı. Grubun bu hatalı tutumu düşmana yaramıştı. Grup bunu farketmesine rağmen tedbir almamış, düşmanın bu faaliyetine adeta göz yumulmuştu. Bu da politik darlıktan ileri gelmişti.



Gittiğimiz evde nöbetçimiz nöbete çıktı. Yeni gelen grubun komutanıyla bizim grubun komutanı arkadaşlar beraber dışarıya çıktılar. Herkes gibi, ben de kendimce şunu yorumladım: O güne kadar yörede önemli eylemlilik yoktu. Kitlede eylem isteği yoğundu. Birleşen grubun bileşimi de eylem yapmaya uygundu ve bunun için hazırlık yapmak gerekirdi. Tam da düşündüğüm gibi oldu. İhtiyaçlarımız olan un, şeker, yağ, ekmek vb. malzemeleri alarak gece yarısı yola çıktık.

Üç-dört saatlik bir zaman yürüdük. Gece yerini gündüzün aydınlığına terkettiği bir zamanda grupça en uygun bir yere konumlandık. Gökyüzündeki yıldızlar teker teker kaybolmalarına rağmen hala karşıdaki Erivan'ın muhteşem ışıkları tüm canlılığıyla parlıyorlardı.

Bugün her zaman tekrarlandığı gibi, su bidonlarımız gölgeli bir yere bırakıldı. Hava tamamıyla aydınlanmasına rağmen, kimsenin yatmaya niyeti yoktu galiba. İki arkadaş kahvaltı için çay pişirdiler. Geri kalanlarımız yeni buluştuğumuz arkadaşlarla anılarımız üzerine sohbete başladık. Lojistikçi arkadaşlar kahvaltımızı getirip verdiler. Tüm arkadaşlarda akşam yapılacak bir eylem düşüncesi hakimdi. O yüzden herkeste coşkulu bir canlılık vardı. Hele yönetim kademesindeki arkadaşların iki saat süren toplantıları ve gün boyu pişirilen ekmek, yapılan yağlı ekmekler canlılığı daha da artırdı, coşku hayli fazlalaşmıştı. Hemen hemen her arkadaşın kafasında şu soruyu bulmak mümkündü: Acaba yapılacak eylem askeri hedef mi, çetelere yönelik hedef mi, yoksa ekonomik hedef miydi? Herkes akşamı dört gözle bekliyordu. Nihayet akşam karanlığının çökmesine iki saat kala komuta kademesi tüm birliği toplayarak, toplantının gündemi açıklanmadan önce komutan arkadaş şöyle bir açıklama yaptı:

«Bilindiği gibi TC'nin ülkemizde yığınca kurum ve kuruluşu vardır. TC bu kurum ve kuruluşları vasıtasıyla sömürgeci mekanizmasını işletmekte, ülkemizin yeraltı-yerüstü kaynaklarını talan etmektedir. Burada bizim görevimiz bu kurum ve kuruluşları hedefleyerek onları birer birer ortadan kaldırmaktır.»

Bütün bu sözler bizi heyecanlandırıyor, yapılacak eylemin sabırsızlıkla açıklanmasını bekliyorduk. Komutan arkadaş devamla şunları söyledi:

«Şimdi tüm arkadaşların bildiği gibi bu bölgede en büyük hedeflerimizden biri düşmana hizmet eden Özışıklar Şantiyesi'dir. Bu geceki hedefimiz burasıdır. Şantiye baskınında araçlar imha edilecek, işçiler toplanarak Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi hakkında propaganda yapılacaktır. Fazla zamanımız yok. Bu şantiyede çalışıp yanımızda bulunan arkadaşlar var. Bu konuda bilgilerini versinler, ona göre planımızı yapalım...»

Şantiyede daha önce çalışan S... ve R... arkadaşlar, bildiklerinin tümünü aktararak birliği bilgilendirdiler. Tüm arkadaşlar eylem hakkındaki görüşlerini bildirdiler. İşte bu anda yukarıda izah ettiğim ailenin çocuğu, eyleme karşı olumsuz bir tavır sergiledi. Ona karşı tavır alınmadı Fakat diğer tüm arkadaşlar eylemde görüşbirliğindeydi. Politik darlığımızdan dolayı onun amacını sezemedik. Daha önce aldığımız iki yeni savaşçı ile birlikte yol üzerinde iki yeni savaşçı daha alındı ve bu yeni savaşçıları Güney Kürdistan'a götürecek arkadaşlar vedalaşıp ayrıldılar. Parolalar, görevler, saldırı ve geri çekilme noktaları, muhtemel ayrılışta buluşma noktası tespit edilerek eylem için yola koyulduk.

Takvim, 1 Eylül 1987 tarihini gösteriyordu. Ovaya doğru ilerleyen 11 kişilik gerilla birliğimiz disiplinli bir yürüyüş koluna geçti. Bir süre yürüdükten sonra hedefe 5 km'lik bir mesafede üzerimizdeki fazla bulunan eşyayı uygun bir yerde bıraktık. Üzerimizde sadece boş çanta ve su bidonlarını bıraktık.

Karanlığın çöktüğü vakite 45 dakika kalmıştı. Hedefe şimdi yürüyeceğimiz yol tamamen kumluk ve kuraktı. Birden esmeye başlayan rüzgar ince kum tanecikleriyle bir toz bulutu oluşturup yürümemizi engellemek istedi, ancak kararlılığımız bunu yenmeye yetti. Fakat bir diğer engel vardı önümüzde: Karasu ırmağı. Karasu ırmağının geçiş noktaları bellidir. Köprüler ve Delav denilen suyun derinliğinin az olduğu yerlerdir. Köprüler tamamen düşman birlikleri tarafından tutulurken, Delavlar da çetelerin denetimindeydi. Buna rağmen aynı yöreli R... arkadaş deşifre olmayan bir geçite götürdü bizi. Saat 08.30'da geçite vardık. İlk etapta üç arkadaş elbiselerini çıkarıp karşı kıyıya geçerek mevzilendiler. Arkasından grup olarak geçip bu engeli aştık. Hedefimize yaklaşık olarak 2 km kala, birlik komutanımız grubumuzu toplayarak son talimatını verdi ve planı açıkladı. Plana göre benim de içinde bulunduğum bir grup güvenliği sağlamakla görevli idi. Hedefe varan diğer grup kendi görevlerini yerine getirdikten sonra ayrı bir grup güvenliğini sağlayacak, biz ise araçları yakacaktık. Ayrıca komutan arkadaş ihtimal olarak askeri birliğin olabileceğini bildirdi. Daha önce halktan alınan bilgiye göre yazları burada askeri birlik bulunduruluyor. Uzun süreden beri bilgimiz olmadığından bu ihtimal de gözönüne alındı.

Hedef tam karşımızda duruyordu şimdi. Şantiyenin ışıkları etrafı gündüz gibi aydınlatıyordu. Komutanın saldırı emriyle, grup ateş gibi hedefe saldırdı. İşçileri toplayacak grup binalara daldı, biz de çevreyi kuşattık, güvenlik grubu olarak. Tam bu sırada Aralık ilçesi yönünden bir araba gelerek şantiyeye girdi. Meğer şantiyede kontr-gerilla timi varmış. TC'nin deyimiyle özel timdi bu. MİT'e ait olduğu hemen tespit edilince komutanımız ateş emrini verdi. Güvenliği sağlayan grup olarak arabaya ateş açtık, otomatik silahlarımızın gürültüsü yeri, göğü inletti. Kurşunlarımız kontr-gerilla arabasını delik deşik ettiler. Namlulardan çıkan barutun ateşi, halkımızın düşmana olan kinini kusuyordu. Arabadan çıkıp kalkan bir kontr-gerilla üzerine yağan kurşunlarla oracıkta düşüp can verdi. Bu arada TC'nin sözde kahraman "mehmetçiği" daha yeni olayın farkına varmış, şaşkın ördek gibi üstümüze geliyordu. Önden giden bir askere silahını doğrultan bir arkadaş, daha ateş etmeden asker gerisin geri kaçmaya başladı. Arkadaşın seri ateşiyle asker olduğu yerde yığıldı kaldı. Ve artık yoğun çatışma başladı. İşçileri toplayan grubumuz bir taraftan çatışıyor, diğer taraftan işçileri belirlenen alana topluyordu. Bu arada grup propagandacımız olan arkadaş, silahlı mücadelemizin amacı, hedefi ve mücadelede yer almanın kaçınılmazlığını anlatıyordu işçilere. Diğer bir grup arkadaş ise arabalar ve geri kalan araçlara benzin döküp ateşe veriyordu. 11 kişilik grup bir bölüğün görevini yürütüyor ve başarıyordu da. On dakika devam eden çatışmada övülen özel tim ve "mehmetçik", Karasu ırmağına vurup karşı kıyıya kaçtı, savaş alanını terketti. Kaçan düşman gücü telsizle merkeze haber vermesine rağmen merkezden ses bile çıkmıyordu.

Eylem sırasında toplam 7 araba yakıldı. Bir arkadaş MİT'e ait arabayı çalıştırıp getirdi. Biz de yiyecek bir şeyler aldık buradan. Komutanımızın geri çekilme emriyle arabaya binip ırmağın kıyısına gittik. Burada benzin deposuna kurşun sıkılarak araba ateşe verildi. Aynı yöntemle Karasu ırmağı geçilip karşıya vardık. Grupça düz ovadan Ağrı Dağı eteklerine doğru ilerlerken, arkamızda ovayı aydınlatan alevleriyle Özışıklar Şantiyesi'ni bırakıyorduk.

Ağrı Dağı eteklerinde ikinci gün eylemin değerlendirilmesi yapılarak hatalarımız ve başarılarımız ortaya kondu. O gün akşama kadar orada kaldıktan sonra, akşam komutan arkadaş yakındaki X... köyüne gidilerek istihbarat almamız gerektiğini söyledi.

O gece saat 10.00'a doğru köye vardık. Köy kısmen de olsa sakindi. Savunma grubu olarak mevzilenen arkadaşların dışında üç kişi köye gidip bilgi topladı. Az sonra geri dönerek grup komutanına bilgi olarak köye gündüz 5 reo asker geldiğini ve bilgi almak istediklerini, ancak yurtsever olan köyün hiçbir bilgi vermediğini söylediler. Komutanın emriyle bir daha köye girdik. İki nöbetçi bırakıp bir eve gittik. Bizi gören ev sahibi sevinçle bizleri karşıladı. Ev sahibi biz otururken, ayakta heyecanla dolaşıyor ve şunları anlatıyordu:

«Bizim askerler bu gece bir şantiyeyi bastılar. Baskında azgın bir MİT ölmüş, üç asker ağır yaralanmış, 400 kişilik işçiye propaganda yapmışlar. 8 araba da yakılmış. Ben bugün Iğdır'dan geliyorum. Halk oldukça sevinçliydi. Herkes eylemi konuşuyordu.»

H... adındaki köylü konuşurken, gözlerinin içi gülüyor, sevinçten adeta havalara uçuyordu. Köylünün karısı alelacele bir taraftan yemek hazırlarken, bir taraftan da heyecanla söze karışarak:

«Arkadaşlar gerçekten çok mutluyum. Bugün partimiz PKK öncülüğünde yürütülen savaş düşmanı sindirmiştir. Eğer hasta olmasaydım, size katılmaktan şeref duyardım. Ama söz veriyorum ki, oğlumu Parti için yetiştireceğim.»

Köyde uğradığımız bu evde konuşulanlar bir kişinin ağzından çıkıyordu, fakat bu bir halkın duygularını yansıtan konuşmalardı. Bu bile halkımızın özgürlüğe olan susamışlığını dile getiriyordu.

İlerleyen zaman içinde, köyden ayrıldık. Birliğimiz, ihtiyaçlarını karşılayan bu köy evinden sevinç, gurur ve mutlulukla ayrıldı.

Önümüzü Ağrı Dağı eteklerindeki Xilxille'lere doğru verirken, yeni eylemlerle mücadelemizi taçlandırmak üzere yola koyulduk.

Bir ARGK savaşçısı
1.1.1988

Diyarbakır Cezaevi'nden Sakine Cansız yazıyor:

"Koca bir dünyayı yüreğine almış onurla yaşıyorsan, ne farkeder adı cezaevi olmuş..."



Ayaktakiler: Mustafa Okçu, İbrahim İnak, Emine Turgut, Hilmi Aydoğdu, Feyzi Yönten, M. Emin Aktaş, Şakir Güneş

Oturanlar: Mevlüde Acar, Kazım Durmuş, Sakine Cansız, Şamil Batmaz, Cahide Şener, Abdurrahman Baskak.

Mektubunu 9 Şubat günü, direnişin ilk günü aldım. Aynı gün birçok arkadaştan da mektup geldi. Böyle güzel ve anlamlı bir günde gelen mektuplar ayrı bir güzellik katıyor güne. Mektubunu hemen yanıtlamak istedim, ancak emeğimin boşa gideceği endişesiyle yazmadım. Ardından gelen değişiklikler, özellikle de sürgün durumu beni yazmaktan alıkoydu. Yalnız sana değil, hiçbir arkadaşa da yazmadım, yazamadım. Bu nedenle kusuruma bakma ve beni yanlış anlama oldu mu?

Yıllar sonra yazmana, merak ettiğim konularda kısmen de olsa beni aydınlatmana sevindim. Bunun yanında biraz da üzüldüm. Ama duygularının sıcaklığı, gelecek hakkındaki umutların, özdeğerlerimize olan tutkunun değişmemesi vb. şeyler sevincimi daha ağır kıldı. Neyse mektubun akışı içinde bu duruma biraz daha yakından değinirim. İstersen konuyu yaşantımıza kaydırayım.

Bilirsin yaşam gerçeğimize ters düşen her olguyu söküp atmak zor ve sancılı olmuştur bizde. Hiçbir değer, emek harcamadan, uğruna bedel ödemeden elde edilmemiştir bugüne değin. Kanla-canla, dişle-tırnakla ve büyük özveriyle ödenmiştir bu bedel. Bu geleneğimiz, ilk oluşumumuzdan bu yana böyledir, böyle de sürecektir.

İşte, biz yine karakış ortasında yüklendik yürek sıcaklığına bir adım daha, bir adım daha **YAŞAM** dedik ve yürüdük. Nereye gideceğimizin, neler yapacağımızın bilinciyle. Bu öyle bir yürüyüştü ki gücünü taa 81'lerden, '82 Mazlum ateşinden, 17 Mayıs güllerinden, 14 Temmuz aşkından, Eylül'den, Ocak'tan alıyordu. Bir yanda onlara layık olma sevinç ve gururu, onlara bağlılığın mutluluk ve heyecanı, öte yanda aile ve dost çevrelerin ilgileri ve uzanan ellerinin sıcaklığı ve gücü vardı. Sonuçta Emin'imizi yitirmenin acısını duyarak yüreğimize gömdük. Bu acı birliğe, kararlılığa ve inanca dönüştü. Bir teselli sözü değildir bu, gerçeğimizin kendisidir. Toprağa düşen her can yaşamımızın dinamosu görevini görmüştür. Direniş ve mücadele ruhu gelişmiştir bizde.

İşte, biz yine karakış ortasında yüklendik yürek sıcaklığına bir adım daha, bir adım daha YAŞAM dedik ve yürüdük. Nereye gideceğimizin, neler yapacağımızın bilinciyle. Bu öyle bir yürüyüştü ki gücünü taa 81'lerden, '82 Mazlum ateşinden, 17 Mayıs güllerinden, 14 Temmuz aşkından, Eylül'den, Ocak'tan alıyordu.

9 Şubat direnişinin sonuçlarını biliyorsunuzdur. Ancak pratikte birçok eksiklik ve aksaklık vardır. Üstelik sürgün belasını karşımıza çıkardılar. Mart başlarında içlerinde Mustafa KARASU arkadaşımızın da bulunduğu 40 kişiyi Antep ve Urfa cezaevlerine sürdüler. Biliyorsun buna bir de yasal kılıf taktılar. Özel kararlar, özel kararnameler çıkardılar. Ve bizler her an götürüleceğiz beklentisi içindeyiz. Çünkü adamların amacı açıktır: Diyarbakır'ın konumunu, Diyarbakır'ın Diyarbakırlılığını silmek istiyorlar. Bizleri bölüp parçalama, dağıtma, aileleri perişan etme vb.'ni önlerine çare olarak koymuşlar. Bunu başaracaklarını sanıyorlar, ama aldanıyorlar. Diyarbakır sevdası yüreklere öyle bir işlemiş ki, onu oradan söküp almak kolay değil, mümkün değil. Bunu kendileri de biliyor... Bilmeyen de öğreniyor.. Evet, bu nasıl bir gerçekse, bizim Diyarbakır tutkumuz da bir gerçektir. Mazlum hem her yerde, hem de 35'in 4 kat 9. hücresinde bağdaş kurmuş, Hayri beton sedirde uzanmış, Kemal voltalıyor... Dörtler alevleriyle el sallıyor... İşte her anı birlikte soluduğumuz bu canları bırakıp gitmek gibi bir duygu, bir ince sızı yakıyor yüreğini... Bundandır ayrılığa, kahrolası bu ayrılığa öfke...

Başka da hiçbir yasal dayanağı yoktur aslında. Henüz mahkemeler sonuçlanmamış, davalar sürüyor. Kaldı ki burayı sivile devredecekler. Bunun çalışmaları son safhadadır. Yani bizim buradan sürülmemizi gerektirecek hiçbir yasal gerekçeleri yoktur... Sadece kendi yasalarını yasadışı bir kararnameyle değiştirdiler o kadar. Onurlu direnişlerimize bir "ödül' de diyebiliriz. Bu siyasi tavra sessiz kalmadık ve kalmayacağız. Bu konuda duyarlı olmalısınız.

Dışarda nasıl ki 'mecburi iskan'-la insanlarımız yerinden yurdundan edildi, bizler için getirilen bu uygulama da bunu hedefliyor... Bu, politikanın bir başka biçimidir. Gerçi arkadaşlarımız bu bölge cezaevlerinde, ama yarın oradan başka yerlere sürmeyeceklerini nereden garantileyeceğiz...

......

İstemlerimizin hayata geçirilmesi konusunda da başta dediğim gibi bazı aksaklıklar veya işlerlik kazanmayan bazı sorunlarımız vardır. Ama belli şeyler de hayata geçirildi. Ziyaretlerde Kürtçe sorunu, temsilcilik sorunu, savunma araç ve gereçlerini içeriye alma veya dışarıya verme, avukatlarla yüzyüze görüşme, normal görüş sürelerinde artış (1 saat) vb. sorunlarda bir aksaklık yok şu anda. Mahkemelerde Kürtçe savunma sorunu da gündemimizde. Hatta 21 Mart'ta mahkemeye çıkan arkadaş (Sinan CAYNAK) Kürtçe savunma yapıyor. Tabii mahkemenin tavrı olumsuz. Yani belli engellerle karşılaşacağımız muhakkak, ama bu tarihi adım atıldı. Bize düşen bunu olgunlukla ve en iyi bir biçimde sürdürmek, ileriye götürmektir. Zorluklarını da göğüsleyeceğiz artık.

Evet, kısaca durumumuz bu düzlemde. Genel olarak iyiyiz. Daha da iyi olmaya çalışıyoruz. İstersen mektubuna dönelim. Hemen söyleyelim, ablanı sevginle boğmuşsun. Buna çok sevindim tabii. Ama açık söyleyeyim, bu kadar yoğun sevgiler karşısında biraz mahçup oluyorum. Yine de sevgi güzeldir. Sevginizi görmek, sevgilerinize layık olmak güzeldir. Başka ne diyeyim ki...

(...)

25 Mart 1988

Sevdiğim,

Yukardaki paragrafın son cümlesini tamamlayıp altına yeni bir tarih yazdım. Evet ilk mektubuna yanıtımı tamamlayıp gönderemeden ikinci mektubun geldi. Bugün aldım ve hemen oturup yazmaya koyuldum. Çünkü gerçekten sana haksızlık yaptım. Bunca zaman beklettim, yazıp gönderemedim mektubu. Ama sakın ola ki seni ihmal ettiğimi düşünme oldu mu? İnan ki son birkaç ay içinde Aydın ve Bursa cezaevlerindeki arkadaşlar dışında bir yere yazamadım. 20'ye yakın zarf hazırlamışım önümde duruyor. Ve bu ara her gelen mektupta haklı sitemler var. "Niye yanıt vermiyorsun" diye sorup duruyorlar. Şu anda öyle öfkeliyim ki (öfkem kendimedir) sorma. Hiç bu kadar bekletmezdim yanıtları.

Biliyorsun, 9 Şubat direnişimizden sonra arkadaşların 'bahçesine' çıkıyoruz. Gündüz boyu onlarlayız. Geceye de her şeyi yettiremiyoruz. Bir de sürgün belası vardı. Yıllar sonra doğan bu güzel imkanı değerlendirmek istediğimizden birçok şeyi arkadaşlarla olmaya feda ettik bir anlamda. Hoş göreceğine inanıyorum.

Diyarbakır tutkumuz da bir gerçektir. Mazlum hem her yerde, hem de 35'in 4 kat 9. hücresinde bağdaş kurmuş, Hayri beton sedirde uzanmış, Kemal voltalıyor... Dörtler alevleriyle el sallıyor... İşte her anı birlikte soluduğumuz bu canları bırakıp gitmek gibi bir duygu, bir ince sızı yakıyor yüreğini... Bundandır ayrılığa, kahrolası bu ayrılığa öfke...

Mektubunu ilk ben okudum, sonra Cahide sesli okudu bize. Yine güzel, temiz, saf bir yoğunlukla duygularını yüklemişsin satırlarına. Ama bana öyle geliyor ki çok dolu dolusun, çok duygusalsın. Evet bizim ülkemizde yaşam acı-hasret ve ayrılıklarla örülüdür. Ancak biz acıyı güce, hasreti direnişe, ayrılığı birliğe dönüştürmüşüz. Artık bunlar konuşuyor, bunlar ateşliyor yüreği...

Bilirim ülke özlemi dost-arkadaş-kardeş özlemi çekilmezdir. Hele ülke binbir çatışkının içinde yeni yaşam umutları yeşertiyorsa; çekiyorsa seni bu sıcak alana, uyandırıyorsa yüreğinde kavganın sesini, çığlık çığlığa koşturuyorsa duygularını, sıktırıyorsa yumruklarını; gel uğruna ölüme yattıklarımın aşkı adına gel diyorsa; kendisine vurgun olanlara, hangi yürek ırağı tercih eder? Hangi yürek isyan etmez kendi kayıtsızlığına, hangi yürek kulak tıkar bu çağrılara. Benim de gözlerimde, benim de sözlerimde bu çağrı var. Bilirim sevginde, özleminde, gözyaşlarında, yaşama isyan eden çığlıklarında yalnız "ablası" yoktur canım, ama yine de mahçup oluyorum onca güzel hitaplarına, onca yoğun sevgin-ilgin karşısında... Sevgini toprağına tohum et ülkemin, özlemini özgürlüğe susamış halkımın özlemlerine kat. Kat ki ayrılık bitsin; kat ki öfke kaynağında yürüsün, tohum yatağında yeşersin ve büyüsün, büyüsün kavga!..

İnan ki, orada olmanıza üzülüyorum. Çünkü burada havayı uzaktan solumak tatmin etmez insanı. Çünkü, yaban eller dindirmiyor yürek ağrısını, durduramıyor.

Geçende gazetelerde oralardaki tutuklamalar yer aldı. Kaytan'ın da içinde oluşuna çok üzüldüm. Tabii genelde herkese de aynı derecede üzüldüm. Avrupa emperyalistlerinin bu yönelimlerine şaşırmıyorum, ancak her insanımıza bu şekilde yönelmeleri de kabul edilecek gibi değil. Tabii MİT, ilkel milliyetçiler ve hain takımı elele verirse olacağı budur. Mazallah ot biter gibi ispiyoncu-ajan bitmiş.

(...)

Yaşamın dolu dolu aktığı, yüreklerin ateş kesildiği bu diyarımıza neden haksızlık ediyorsun? He söyle niye, "Kahrolası yaşam" diyorsun, en onurlu yaşamın abideleştiği isyan diyarımıza? Yaşam öyle kahredici olsaydı hep, hep kara kara bulutlarla sarılı olsaydı biz biz olur muyduk? Biz zindanı.... (Cahide'nin seslenişi üzerine mektubu bırakıp diğer koğuşumuza gittim. "Malanbarkır" adlı oyun havası çalıyor radyoda. Erivan'da çıkmış. Her üç arkadaş da halaya tutuşmuşlar. Ben de gittim biraz oynayıp geldim. Emine çok güzel zılgıt çalar. O zılgıta başlayınca ben bir garip olurum. Daha zılgıta başlamadan tekrar yerime geldim. Böyle arada kaytarırsam mektup yine kalır çünkü.) Evet biz zindanı, zindanı yaratanlara her gün zindan ediyoruz inan. Onun için de içerde oluşumuza o kadar içerlenme. En güzel mücadele alanlarından biridir. Koca bir dünyayı yüreğine almış onurla yaşıyorsan ne farkeder adı cezaevi olmuş.

Evet bizim ülkemizde yaşam acı-hasret ve ayrılıklarla örülüdür. Ancak biz acıyı güce, hasreti direnişe, ayrılığı birliğe dönüştürmüşüz. Artık bunla konuşuyor, bunlar ateşliyor yüreği...

İki gün önce gerekçeli karar kitabı geldi. Kürtçe savunma yazacağım... Ana dilimizle yazıp konuşmak ne güzel. Öyle heyecan verici, öyle mutlandırıcıdır ki anlatamam. Bugün 9-10 arkadaş "Kürtçe savunma yaptı" diye savcılıkça çağrılmışlardı. Haklarında dava açılacak... Şimdi söyle hangi halk, hangi halkın evlatları kendi anadilleriyle konuştular diye yargılanıp ceza alıyor. Ama işte bizde vardır. Amaç kendi öz kimliğimize kavuşmamızı, kendi öz kimliğimizle yaşamı sürmemizi engellemektir. Fakat boşuna. Gülistan aşkı öyle yakıcı ki, hiçbir ceza onun yakıcılığını etkilemiyor.

Gazetede, 76 yıl ceza aldığım yazılı. 46 yıldır. Adamlar da haklı, o kadar çok dava açtılar ki ben bile sayılarını karıştırıyorum. Onlar da karıştırmışlar biraz. Ama farketmiyor, ha 46 yıl ha 76. İnan ki hiç farketmiyor. Hem artık öyle ki yaşadığımız her onurlu ana bir bedel biçilmiş. Onun için de acaba nasıl bir bedel kaygısı yoktur. Kaygısı olanlar yaşamına tahammül edemeyenlerdir. İnan ki onlar ceza verirken bile ürperiyorlar korkudan...

Hafta başında iki gün Diyarbakır sivil cezaevindeki arkadaşlarımızın açlık grevi eylemini desteklemek ve Antep, Urfa, Çanakkale vb. yerlerdeki uygulamaları da protesto etmek için açlık grevine girdik. Şimdi dersin ki "açlık grevleri yaşamınızın bir parçası oldu artık." Evet öyledir. Diyarbakır sivilde genellikle son yakalananlar vardır. DGM'de yargılanıyorlar. Hepsi de yurtsever ve yeni savaşçı, ya da sıradan insanlar.

Mektubunu yarın götürüp seni yakından tanıyan bir arkadaşa (Orhan'a) okutacağım. Çünkü hep sorar durur. Bir süre beraber kalmışsınız. Seni anlattırıyorum. Sana selam yazmamı istemişti. Yarınkini de ekleyip söylerim oldu mu? Fotoğrafımızı da gönderiyorum daha iyi hatırlarsın. Sana bu mektupla birlikte 5 adet fotoğraf gönderiyorum. Yaşlısı-genciyle bizim insanlarımızdır, birlikte fotoğraf çektiklerim. Tanıdık arasan pek bulamazsın. Ben de uzun uzadıya tanıtamayacağım. Fotoğrafların arkalarına adlarını yazarsam yeterlidir.

(...)

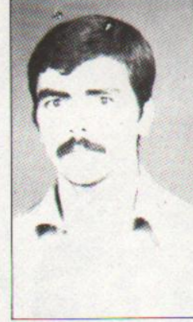
Bir canımın dörtlüğüyle mektubu noktalamak istiyorum:

"En güzel türküleri biz söyledik
biz sürdük tarlasını yaşamın.
Yedi versin diye
ne tohumlar ektik.
Cehennemden ateşler çaldık
kavrulsun diye zulüm.
Yelelerinden tuttuk yaşamın
dört nala sürdük."

Ülke ve halk sevgisi ile, mahpus sevdasıyla, direniş tutkusuyla, karanfil kokusuyla seni, sizleri, hepinizi kucaklar, öperim, öperiz...

Sakine CANSIZ
Diyarbakır Cezaevinden
15 Nisan 1988

Mardin Savaş Cephesinin Ölümsüz Komutanı, PKK-MK Üyesi M. Emin ASLAN'ın Anısına



Baştarafı 1. sayfada

yoldaş da çarpışma sonunda şehit oluyordu. Yanındaki ulusal kurtuluş militanları da son mermilerine kadar direnmiş, düşmana büyük darbe vurmanın ve ulusal kurtuluş yolunda şehitler kervanına katılmanın onurunu yaşıyorlardı...

M. Emin yoldaş, tüm PKK komutanlarının yolunu izledi, düşmana'aman vermedi, eşsiz komutanlık ve cesaret örneği sergileyerek kana susamış sömürgeci cellatlara ağır kayıplar verdirdi.

O'nu sömürgecilerin gözünde korkulu rüya yapan ve büyük hedef haline getiren kendisinin bu eşsiz özellikleriydi.

M. Emin yoldaş, ülkemiz, ulusal kurtuluş mücadelemiz, halkımız, devrimci militanlık ve daha pek çok değere ilişkin gerçeklerin bileşkesiydi.

M. Emin ASLAN yoldaş, 1955 yılında Derik'in Xurs köyünde doğar. Mardin, Derik, Xurs'un ulusal kurtuluş mücadelemizdeki yeri belirgindir. Bu anlaşılmadan, M. Emin yoldaşın özellikleri de kavranamaz.

Mardin, köylülük ile feodal-komprador ağalar ve köylülükle sömürgecilik arasındaki çelişkilerin ve bundan kaynaklanan mücadelenin tarihten günümüze kadar canlı olarak sürdüğü bir alandır. Bu nedenle yakın tarihimizde bilinen tüm halk ayaklanmalarında yer alır. Kürdistan'ın bölünmesinden tüm halkımız gibi Mardin köylülüğü de derin acı çeker ve yara alır. Parçalanan aşiretlerin önemli bir kesimi Güney Kürdistan'da kalmıştır. Geniş tarımsal alanların tümüne yakınını ağalar mülkiyetlerine geçirirler. Bu, köylülüğü yoksul köylülük ve topraksız kır proleteri haline getirir. Dağdaki aşiretler de aşiret reislerinin benzer sultasını yaşarlar. Sosyal ayrışma yavaş olur ve sömürgeciliğe dayalı olarak gelişir.

Tüm bunlar Mardin alanını çelişkiler yumağı haline getirir. Tüm çelişkilerin yükünü çeken yoksul köylülük, halkımızın tarihsel direnişçiliğini, değerlerini en iyi temsil eden potansiyeldir. Feodalizmdeki en belirgin dönüşüm Mardin alanında oldu. Kompradorlaşan ve yakın tarihe kadar sömürgeciliğin zorba milis gücü konumunu hiç yitirmeyen feodallere karşı yoksul köylülük hep isyan yatağı oldu. Feodallerin halkı baskı altında tutması, köylülüğü aşiret ve toprak kavgaları içinde parçalamaları ve sömürgeci baskılar köylülüğün ezilmiş durumunun daha da kötüleşmesine yol açtı.

Feodallerden, aşiret reislerinden ve sömürgeci etkiden türeyen aristokrat ve küçük-burjuva grupları, köylülüğün bu engin potansiyelini, yurtseverliğini ve çelişkilerini suistimal ettiler. Yıl 1975'i gösterdiğinde, Mardin'de kimler boy göstermiyordu ki... KDP'den DDKD'ye, KUK'a ve Kawa'ya kadar birçok güç adeta Mardin'i parsellemişlerdi. Bırakalım onları, Kızıltepe ve Midyat'ta Türk sosyal-şoven grupları dahi örgütlenebilmişti. Köylülüğün talepleri bunların politik programını çok çok aşmasına rağmen, bu güçler halkın potansiyelini yağmalıyorlardı...

Kürdistan genelinde olduğu gibi Mardin'de de henüz ideolojik ve propaganda grubu aşamasında olan ulusal kurtuluş çalışmaları köylülük ve gençlik arasında büyük bir etki yaratıyordu. **Kürdistan Devrimcileri**, Mardin'de halkımızın çektiği acıyı biliyor, alandaki çelişkilerin ve köylülüğün potansiyelinin bilinciyle hareket ediyordu. Kürdistan Devrimcileri, Mardin'de büyük bir örgütlenme hamlesine giriştiler. Bu hamle, ilkel milliyetçilik ve ondan dönüşme küçük-burjuva milliyetçiliğine karşı ideolojik-politik mücadeleden geçerdi. O zaman az da olsa Türk burjuvazisinin çatlaklarından yararlanılıyordu. Sinemalarda ve köylerde büyük işçi, gençlik ve köylü kitlesinin katıldığı seminerler ve açık tartışmalar düzenleniyordu. 1977 ve 1978'e gelindiğinde Mardin, ulusal kurtuluş örgütlenmemizin en ileri mevzilerinden biri haline gelmişti.

M. Emin yoldaş, Mardin'deki ulusal kurtuluş örgütlenmesinin ilk kadrolarındandı. Köyü olan Xurs ve çevresi adeta Partinin bir kalesi olmuştu. Xurs, 1980 öncesi Partinin çok önemli toplantılarına şahit olmuştu. M. Emin yoldaşın ailesi de yurtseverdi. 1925 ve sonrasındaki direnişlerde yer almış, bu nedenle asılanları olmuş ve sömürgeciler tarafından damgalanmışlardı.



Mehmet Emin ASLAN, komutasındaki birliği ile...

M. Emin yoldaş, ancak liseye kadar okudu. Mücadeleye duyduğu sempati onu çok kısa zamanda profesyonelliğe itti. Onda ulusal kurtuluşçuluk bir varlık koşuluydu. Bu nedenle ailesinin tüm fertlerini mücadeleye çekti. Ondaki bu anlayış, aileyi ulusal kurtuluşa tabi kılmanın eşsiz bir örneğidir. 1985 Temmuz'unda Şırnak'ta sömürgecilerle çıkan çarpışmada şehit olan Parti ve HRK militanı **Nuri ASLAN**'ın devrimci olmasında ve gelişmesinde M. Emin ASLAN yoldaşın rolü önemlidir.

Mardin'de ulusal kurtuluş mücadelesinin ivme kazanması, sömürgecileri ve işbirlikçilerini telaşlandırıyordu. Önce DDKD devreye sokuldu. Denebilir ki DDKD, tepede kalan birkaç kaşarlanmış şefleri dışında Mardin'de tüm gücünü yitirdi. Ardından sömürgeciler ve feodaller silahlı KUK çetelerini devreye soktular. KUK silahlı çetelerinin saldırıları, 1979'da ÖY, DDKD ve KUK arasında yapılan UDG bloklaşmasına denk geliyordu. Bu karşı-devrimci blok devrimci önderlere, militanlara ve halka karşı komplolar düzenliyor, aşiretçi ayrılıkları körüklüyor, halk saflarında kaos yaratmayı hedefliyordu.

M. Emin yoldaş, Partinin Mardin'de ulusal kurtuluşçu kazanımlarını korumak için verdiği soylu mücadelede en önde yer alan militanlardan oldu. Onda devrimcilik ve ulusal kurtuluşçuluk silahlı mücadele ile bütünlük oluşturuyordu. Onda sömürgeciliğe karşı mücadele, işbirlikçileri ve uzantılarına karşı mücadele ile bütünlük arzediyordu.

1980'e gelindiğinde Mardin alanında PKK-MK üyesi **M. Hayri DURMUŞ** ile **Ferhat KURTAY** sömürgecilere esir düşüyorlardı. Bir yandan tutuklanmalar, diğer yandan feodal çeteler ve karşı-devrimci küçük-burjuva blokun saldırılarına karşı halkı ve ulusal kurtuluş örgütlenmesini koruma ve geliştirme mücadelesinde ağır yükü Mardin kadrolarının omuzuna bindiriyordu. M. Emin yoldaş, alanın tümünde birleştirici militanlık sergiledi. Görev ayrımı yapmayan, zorluk tanımayan, fedakar ve uyumlu kişiliği ile halkın büyük saygı duyduğu bir konuma yükseldi.

12 Eylül 1980 faşist darbesi, sömürgeci ordunun Mardin'e daha azgın saldırmasına yol açtı. Feodal çeteler, ajanlar ve muhbirler devredeydi. Daha darbenin ilk günlerinde Derik'te Gap ve Bloka'da 12 Parti militanı şehit oluyordu. Cuntanın şiddeti, ulusal kurtuluş saflarında küçük-burjuva ve korkakların düşmesine ve kaçmasına yol açmıştı. Gerçek Parti militanlığı bu dönemde sınavdaydı.

12 Eylül'le, Partinin taktiğinde de değişiklik olmuş, kadroların geri çekilmesi ve toparlanma gündemleşmişti. Kadrolar, Güney Kürdistan ve Lübnan'da toplanıyordu. Süreç hayatiydi. Her militanın sınır ötesine taşırılması uzun süreç alıyor ve bir sürü zorluk, tehlike ve fedakarlığı gerektiriyordu. Yük, Mardin örgütlenmesinin omuzlarına binmişti. Diyarbakır, Bingöl, Dersim, Elazığ, Batman vd. yerlerden düşman kuşatması altında getirilen kadrolar Mardin'de toplanıyor, gruplar halinde dışarıya aktarılıyordu. Bu özel örgütlenmenin başında ölümsüz komutan **Mahsum KORKMAZ** bulunuyordu. Yanında **Seyfettin ZOGURLU**'nun yanısıra **M. Emin ASLAN** ve birkaç militan daha bulunuyordu. Bu az sayıdaki militan büyük bir görev sorumluluğuyla, grupları hazırlıyor, barındırıyor ve yerlerine ulaştırıyorlardı.

M. Emin yoldaş, bu hayati süreçteki görevde büyük fedakarlık ve ustalık sergiledi. Üzerinde şalvarı ve elinde mavzeri, güçlü propagandası ile halkla kaynaşıyor, zayıf bünyesine rağmen üstün dayanıklılık gücüyle hayati görevler beceriyordu. Kış koşulları O'nu hasta etmiş; ciğerlerinden üşütmüştü ve bu hastalık artık peşini bırakmayacaktı. O'nun önemle vurgulanması gereken bir özelliği de bu hastalığına rağmen en zor görevlere talip olması ve becermesiydi.

M. Emin yoldaş, 1981'de Güney Kürdistan'a geçti. Partinin hazırlık çalışmalarına var gücüyle katıldı. 1981 yılı boyunca Beyrut'ta bulunan Kürdistanlı yurtsever kitleler arasında çalıştı. Bir yandan hastalığını tedaviye çalışırken diğer yandan Parti 1. Konferansı kararları doğrultusunda kendini yetkinleştirdi. Parti kendisinden tedavisini önde tutmasını istemesine rağmen O, yaratılışında olan özellikleri devrimci sorumluluk ile birleştiriyor, görevlerini hep önde tutuyordu. İsrail'in Güney Lübnan ve Beyrut'u 1982 Haziran'ında işgal günlerinde Beyrut savunmasında yer aldı. Daha sonra M. Emin yoldaş, Güney-Batı Kürdistan'a geçti. 1983 yılı sonlarına kadar Güney Kürdistan yurtsever kitleleri arasında çalıştı. Bu çalışmaları, kitleler üzerindeki ilkel milliyetçi ve küçük-burjuva etkilerin kırılmasında önemli rol oynadı. Diğer yandan ülkeyle kanallar oluşturuyor, bağlantılar sağlıyor, yayın sokuyor, Parti 2. Kongre kararlarının ülkeye bir an önce taşırılması için var gücünü harcıyordu. Bu sorumlu pratik M. Emin yoldaşı yetkinleştirmiş, dönemin pratiği üzerinde büyük bir hakimiyet gücü kazanmasını sağlamıştı.

M. Emin yoldaş, 1983 Ekim'inde bir grup yoldaşıyla birlikte Kuzey-Batı Kürdistan'a geçiş yaptı. Bu kutsal dönüş seferinde güçlü ve riskli bir görev almıştı. Grup sorumlusuydu. Sınırın en tehlikeli mıntıkalarından biri olan Silopi ovasından giriş yapıyorlardı. Grubunda **Hasan CABADEK** ve **Abdurrahman MOTOR** gibi korku nedir bilmeyen, hudut geçişlerinde uzman yurtseverler vardı. Ayrıca grupta cephane yüklü hayvanlar da vardı. Huduttan itibaren üç yerde asker pusuları ile karşılaştılar. Üç engeli de çarpışma ile aştılar. Yüklü hayvanlar ve grupta bulunan IKP'liler, oldukça kalabalık grubun hareketini ağırlaştırıyor ve hayati tehlike oluşturuyorlardı. M. Emin yoldaş, grubunu kayıpsız üssüne ulaştırdı. Çıkan çarpışmalarda iki Türk askeri öldürülmüş, silahları alınmıştı.

M. Emin yoldaş, sert kış koşullarına rağmen 1984 kışı boyunca Hakkari ve Çukurca köylülüğü arasında faaliyet yürüttü. Öncü birim sorumlusuydu. İyi Kürtçe propaganda yapıyordu, köylü örgütlenmesinde yine güçlü bir deneyin sahibiydi. Hakkari aşiret kitleleri arasında ulusal kurtuluş düşüncesinin yer etmesinde önemli rol oynadı. Kar ve çok sert kış, hastalığının azmasına neden oldu. O, her defasında olduğu gibi, hastalığını önemsemedi. Birimi, dinlenmesini kararlaştırınca kampa dönmeyi kabul etti. 15 Ağustos atılımına kadar Zaxo'daki eğitim kampında yeni savaşçı adaylarının eğitimini yürüttü. Köylü kökenli olması ve savaşçılara gösterdiği itina, ondaki başarıyı daha arttırıyordu.

1984 baharında 15 Ağustos atılımının hazırlıkları için ülkeye giriş yapan kadroların arasında M. Emin yoldaş da yer aldı. Botan bölgesinde görevliydi. Önce **Ahmet ÇELİK** ve **Osman ŞANLI** yoldaşlarla birlikte Şırnak ve Silopi (Cudi) alanlarında çalıştı. 15 Ağustos atılımıyla yapılan örgütsel düzenlemede Botan eyalet komitesi içinde yer aldı. Aynı zamanda Beytülşebap-Uludere yerel alanlar sorumluluğu yaptı. 15 Ağustos 1984 atılımı ardından sömürgeciler binlerce askerini Beytülşebap ve Uludere'ye yığdılar. M. Emin yoldaş, askeri kuşatma altında köylülükle ilişkiye geçiyor, büyük toplantılar yapıyor, hainleri teşhir ve tecrit ediyor, savaşçı topluyor, atılımın köylülüğe mal olması için büyük bir çaba sergiliyordu.

15 Ağustos ülke çapında ve dünyada büyük siyasal etkilere yol açmıştı. Mardin, Hakkari ve Siirt'te köylülük adeta bir ayaklanma durumunu yaşıyordu. Sömürgeci-faşist cuntanın kitleler üzerinde yarattığı pasifikasyon parçalanmış, köylülüğün isyancı ruhu mücadelede kendisine yönelik bir çağrıyı bulmuştu. Mardin, yoksul köylülüğün isyana kalkışa en açık olduğu alanların başında geliyordu. Muazzam bir savaşçı potansiyeli vardı. Yığınsal olarak topraktan kopan ve proleterliğe itilen yoksul köylülük, aşiretçiliğin parçalanmasına da bağlı olarak ulusal kurtuluşçu örgütlenmeye daha çok ilgi duyuyor ve hatta bizzat dayatmalarda bulunuyordu. 12 Eylül faşist cuntasına rağen, ulusal kurtuluşçu örgütlenmenin kesintiye uğramadığı bir alan olan Mardin'de 15 Ağustos'un etkisi en güçlü biçimde yaşanacaktı ve öyle de oldu. PKK ve



önderlik ettiği ulusal kurtuluş mücadelesi, geçmişte belli ölçülerde varlık bulmuş olsalar da reformist ve ilkel milliyetçi grupçuklar için alanı yaşanmaz hale getirdi, bunları teşhir ve tecrit etti. 15 Ağustos Partinin etki ve saygınlığını doruğa ulaştırdı.

M. Emin yoldaş, 1984 Ekim'inde Mardin bölgesine komite sorumlulusu olarak atandı. O, alana varır varmaz taktik durağanlığın önüne geçti. Silahlı propaganda birimini örgütledi. Bölgesel eylem planları hazırladı. 1985'te ülke genelinde özellikle pratik yönetim düzeyinde yaşanan atılığın en fazla aşıldığı yerlerden biri Mardin bölgesi oldu. Bu gelişmede M. Emin yoldaşın yönetim gücü ve üretkenliği çok önemli yer tutar. O'nun pratiğinde, bir devrimci yöneticiliğin layıkıyla yapılması durumunda nasıl gelişmeler yaratabileceği en net bir şekilde görülür. Sözün kısa izahıyla, onda durmak, soyut değerlendirmelerle görev ertelemek yoktu. Hep üretme ve hep ilerletme onda yaşam ilkesi olmuştu.

M. Emin yoldaşın yönetiminde 1985 yılı boyunca düşman birlikleriyle kıyasıyla bir mücadele olacaktı. Aynı yıl içinde siyasal ve askeri eyleme şahit olmayan kaza merkezi kalmayacaktı. Derik, Kızıltepe, Cizre, Ömerli, İdil ve Midyat kaza merkezleri basılacak, siyasal ve askeri eylemler yapılacaktı. Devrimci intikam eylemleri, kitle çalışmaları köylülükte kabarmaya yol açtı. Gençlik saflarından ulusal kurtuluş birimlerine büyük katılımlar oldu. Katılımın sayısal yüksekliği düşmanı ürküttü. Mardin'in düşmanı ürküten başka yönleri de vardı. Buradaki gelişmeler, Güney Kürdistan kitlelerini doğrudan etkilemekte, ulusal birlik isteklerini hareketlendirmekteydi. Mardin'in Botan'a komşu olması ve oradaki gelişmelerden doğrudan etkilenmesi, bu alanı hem ulusal kurtuluş mücadelemiz, hem de sömürgeci ordu açısından ileri bir savaş mevzisi haline getiriyordu.



1986 ile birlikte Türk ordusu Mardin'e ek birlikler yığdı. Sınırdaki önlemler arttırıldı. Ağalara dayanarak çete örgütlenmesini yaygınlaştırmayı hedefledi. Böylece 1986 yılı ulusal kurtuluş güçlerimiz açısından hayati bir yıl oldu. Kazanan ulusal kurtuluş oldu. Yine örgütlenmenin başında M. Emin yoldaş bulunuyordu. Bu defa hedef büyük düşman birlikleri, Mardin radarı gibi stratejik tesisler ve çete başları oluyordu. Çeteciliğe vurulan darbelerle, ona gelişme şansı tanınmadı. Sömürgeci ordunun operasyonları ardarda boşa çıkarılıyordu. Mardin'de ulusal kurtuluşçu gelişmeler, halk mücadele tarihimize altın harflerle geçiyordu.

Sömürgeciler için hedef belliydi: M. Emin yoldaşı cellat olarak adlandırıyor, sinsi komplolarla öldürmek istiyorlardı. Evet, ama O, sömürgeci kan emicilere ve halk düşmanlarına karşı cellattı. Düşman, O'nu hedefledikçe halk O'nu bağrına basıyordu. Parti, 3. Kongre hazırlıklarını yapıyordu. Ülkedeki kadroların önemli bir kesimi Kongre için alınıyordu. Yük yine Mardin bölgesinin omuzlarına binmişti. M. Emin yoldaş, bu görevin altından da başarıyla kalktı. Kayıp vermeden kadroların aktarılmasını başarı ile sağladı. Aynı zamanda büyük örgütçülük sergiliyor, metropol kentlerindeki Kürdistanlı kitlelere kadar uzanan ilişkileri geliştiriyordu.

Parti 3. Kongresi başarı ile sonuçlanmış, tarihi kararlar alınmıştı. Bu kararlardan birine göre Mardin eyalet haline getirilmişti. M. Emin yoldaş, gelişmeleri değerlendirmek üzere Partinin kararı ile bir süre bölgeden ayrıldı. **Mahsum KORKMAZ Akademisi**'nde kaldı. **Parti, pratiğini başarılı görmüş ve 3. Kongre O'nu Merkez Komite üyeliğine atamıştı.** M. Emin yoldaş, bu göreve layık olmak için canla başla çalıştı. Güçlü bir özeleştiri verdi. Kongre kararlarını özümsemek ve planlamalara dönüştürmek için büyük bir çalışma yürüttü. 1987 baharına kadar Akademi yönetim biriminde yer aldı. Akademi'nin kurumlaşmasında önemli rol oynadı. Kadro ve savaşçıların eğitimini büyük bir itina ile yönetti. Savaşçılara ithaf edilen **"Yurtseverlik Üzerine"** broşürünü hazırladı. Ulusal kurtuluş taktiğinin bölgesel planlamalarının hazırlanmasını yönetti. Kısa sürede Kongre kararlarını kendinde en iyi somutlaştıran Parti kadrolarından biri haline geldi. Uzun bir devrimci süreci, tarihi deneyleri, Kongre kararlarının yetkinliği ile birleştiren M. Emin yoldaş, Kongre kararlarının pratiğe aktarılmasında da büyük bir rol oynadı.

1987 baharında ülkeye dönüş yapan ilk grubun içindeydi. Görevi ağır ama kutsaldı. Mardin eyalet sorumlusu olmuştu. Yanında eyalet askeri sorumlusu olarak **A. Gani ERKAN** (Delil) yoldaş vardı.

Yıl 1987. Mardin'de ulusal kurtuluş savaşımız, bu alanı bağımsızlık mücadelemizin en ileri mevzisi haline getirdi. Düşmanın askeri birliklerine ve çete yuvalarına vurulan darbeler Türk devletini sarstı. Öyle ki T. Özal'dan Genelkurmay Başkanına, İçişleri Bakanından süper valiye, Erdal İnönü'den Ecevit'e kadar tüm faşist-sömürgeci liderler, askeri erkan ve burjuva partilerinin liderleri Mardin'e doluştular. Binlerce askerin, özel timlerin, helikopterler ve panzerler eşliğinde operasyonları arttı. Mardin kuşatma altına alındı. Ama büyük bir uyanış içinde olan halk zaptedilemedi. ARGK, kitlelerle bütünleşti. Ağalar şehirlere sığındılar. Sömürgeci birlikler, geceleri tüm alanı ARGK'ye terketmek zorunda kaldılar. ve korkudan etraflarını mayınla döşediler. Halk her yerde ARGK'nin kahramanlığını anlatmaktaydı. ARGK'ye katılımda ve destekte yarış vardı.

Mardin'de bir tarih yaratıldı. Her gelişmenin bedeli vardır. Hele Kürdistan'da ileriye doğru her adım ancak kanla sağlanabilir. Özgürlük ağacı kanla büyütülür. 1987 yılının büyük atılımının şehitleri **Mehmet ATAASLAN, Ramazan KARATAY, M. Uğur KELEKÇİER, Süleyman ERDEM, Abdulhalim ZEREN** ve **A. Gani ERKAN**, halkın isimlerinden bile cesaret bulduğu güçlü komutanlar olarak tarihe geçtiler.

Parti III. Kongresi ardından Mardin eyaletinde yaratılan devrimci gelişme, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin gelişim özellikleri ve sorunlarının da daha net görülmesini sağlayan tarihi önemdeki derslerle doludur. Başta M. Emin ASLAN yoldaş olmak üzere, isimleri bu dönemin yaratıcı eylemiyle anılacak olan ulusal kurtuluş savaşımızın komutan ve savaşçıları, Kürdistan'da bağımsız geleceği yaratma mücadelesi verenlere değeri hiçbir karşılıkla ölçülemez olan bir mirası devretmişlerdir. Onlar, düşmana karşı gösterdikleri üstün savaşçılık ve cesaretten daha da fazla olarak, toplumumuzun ve bireyin zayıflıklarıyla savaş pratiğine kendilerini katık etmenin öncüleri sıfatını kazanmışlardır. Devrimciler, hiçbir şeyde olağanüstülük aramaz, böylesi yaklaşımlara itibar etmezler. Devrimciler olağanüstü insanlar değildirler. Onlar güçlü ve zayıf yanlarıyla toplumu kendilerinde temsil eden, ama toplumsal zayıflıkları da her şeyden önce kendilerinde yenme mücadelesi veren insanlardır. Öncü olmanın anlamı da buradadır. M. Emin ASLAN yoldaş için de, her PKK savaşçısının en doğal özelliği olan yiğitliği, fedakarlığı, cesaret ve inancı noktasında bunları en iyi temsil edenlerden biri olduğu dışında bir değerlendirmeye gerek yoktur. Adı bile düşmanda dehşet yaratan bir militan olması, O'nu bu bakımdan zaten yeterince anlatmaktadır. Komutanlığını yaptığı bir savaş pratiğinin derslerine gelince, bu konuda elbette sonuç çıkarılacak ve pratiğe aktarılacak son derece önemli hususlar vardır. Şehitlere bağlılığın anlamını bunun dışında yorumlamak da mümkün değildir.

O halde diyoruz ki, M. Emin yoldaşın anısı ve önemli derslerle dolu pratiği, daha güçlü bir devrimciliğe yönelmemizde daima dayanıcı olacak ve öğrettiği dersler zafer yolunda ilerleyen mücadelemizi daha da güçlü kılacaktır.

VATAN

Yaratırken zaferi kızıl şafaklarda
dağlarımız uludur
gökler kadar
ve masmavidir göklerimiz
denizler kadar duru.
Ve ölüm sessizliğinden eser yok
ne de ölüler ardındaki yastan.
En zifiri karanlıklar
ve cehennem kuşaklarının
lanetli suratlarından
akan vahşete isyan,
isyansın vatan!..

Yani
Nemrutlar,
Ağrılar,
Cilolar
ve Zağroslar kadar yüce,
okyanuslar kadar derin
yemyeşil ovalar üstünde
hayat kadar taze
kızıl deryalar ötesi kan!
Yani VATAN... VATAN... VATAN!..

Ey sen...
Kürdistan denilen VATAN!..
Ey sen...
şafağın söktüğü yerde
hayata susayan!..
Ey sen...
olmaz denilene isyan!..
Yaratırken
her şeyi ile destan!..
Kandan oluşan tufan
cehenneme isyan!
Yani sen...
ölümler içinde yaşam
ve yaşamlar içinde
en özgür yarınlara
koşan diyar!..
Ve olmadın hiçbir zaman
lanet okuyana yar,
sana sevdalıdır
bağrında yatan!..
Çağlar ötesine uzanan
kuşakların hayatı,
bir gün kemiğe değdiği
yerde haykıran...
Dizlerin dermanının kesildiği
ve kalp atışlarının
en hızlısından
kopan ses dalgalarının
değdiği yerde ayağa kalkan
topraktan oluşan hayat...
Yani sen boydan boya isyan,
isyansın VATAN!..

Onlarla yaramız ağır,
yaramız keskindir kılıçtan.
Öfkemiz yığılıdır,
volkandan beter volkan!..
Umutlarımız taptazedir
Mayıs günlerindeki
doğayı aşan...
Ve yeniden başlamış gibi
yıkmak üzere
cellat sürülerinin kalelerini.
Ve kan
ve katliam
ve emeğin üstünde oturan,
yaşama düşman
sana düşman olan
her şeye isyan,
isyansın VATAN!..
Bir dünya taşırız yüreğimizde
yeni mi yeni,
mutlu mu mutlu
kızıl kor gibi.
Ve omuzlarımızda taşırız
yüklü yaşam bulutlarını.
İnsanlığa sevdalı
doyulmamış yaşama hasret,
en güzel dünyaları
yaratmak uğruna.
İşte bunun için seçtik
en şerefli ölümden ölümsüzlüğü
ve özgürlüğe düşmanı öldürmeyi.

Yeminlidir sana VATAN!..
Vatan diye haykıran...
Bir tek tutkusu,
bir tek hasreti,
bir tek umudu var ONLARIN!..
"Ya özgür vatan
ya ölüm" diye haykıran...
Umut yüklü dağlar,
coşkun nehirler
ve hayat pınarlarından
boşalan kan gururludur.
Vatanda destan,
destanlarla yazılan isyan,
isyansın KÜRDİSTAN!..

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın Mahsum Korkmaz Akademisi'nde yaptığı Şubat-Mart '88 konuşmalarından alınmıştır

Teslimiyeti Yaşayan Bazı Güçlerin Durumu ve Mücadelemize Yönelik Olası Etkileri Üzerine

Türkiye halkının öncü gücü olması gerekenler, çok çirkin bir teslimiyeti hem de faşizmle işbirliği temelinde yaşıyorlar. Bu, kapsamlı ele alınması gereken, başta Türkiye halkı olmak üzere mücadelemiz üzerinde de eğer önlem alınmazsa olumsuz etkileri olabilecek yeni bir teslimiyet dalgasıdır. Türk burjuva milliyetçiliğinin faşist biçimleriyle en tehlikeli bir şekilde örgütlendirildiği ortadayken onunla uzlaşmak, hem de bu uzlaşma sosyalizm adına ve ulusal direniş mücadelemize karşı yapılmak isteniyor. Bu gelişmeler de soruna yaklaşırken ve bu tehlike ile mücadele ederken, son derece ilkeli olmamızı ve adımlarımızı dikkatli atmamızı gerektirmektedir.

Dikkat etmemiz gereken ikinci tehlike Kürt ilkel milliyetçiliğinden kaynaklananıdır. İlkel milliyetçilik, halkı ulusal kurtuluşa götürmediği ve bunu gerçekleştirme gücünde olmadığı gibi demokratik mücadeleye de sonuna kadar kapalıdır. Buna rağmen, Partimizin yürüttüğü ulusal kurtuluş hareketimiz üzerinde her türlü uzlaşmaya giriyor ve tehlikeli ilişkiler geliştirmeye çalışıyorlar.

Kısacası, ister sosyalizm adına geliştirilen TKP teslimiyetçiliği ve isterse de ulusal kurtuluşçuluk adına, ilkel milliyetçilik tarafından girilen tehlikeli yönelimler, esas olarak parti ve ulusal kurtuluş hareketimizin sağladığı gelişmeyi ve onun, önemli sonuçlarını tasfiye etmek; yine bu güçlerin bu yolla sarsılan çıkarlarını korumalarını amaçlıyor ki, TKP'nin korumak istediği çıkarlar son tahlilde şoven Türk burjuva milliyetçiliği tarafından yönlendirilen, Türk kapitalizminin en gerici, tekelci ve işbirlikçi çevrelerinin çıkarlarıdır. İhaneti ve uzlaşmayı yaşayan bu çıkarın aracıları, dünya genelinde sözümona çok sınırlı bir 'barış' için halkımızın tüm kazanımlarını feda edebilen, göze alan katı yürekli insanlardır. Bunlar, kendileri için rejimden icazet alma uğruna, tüm örgütümüzün yok olmasına çalışacak ve onunla savaşmaya girmekten kendilerini alıkoyamayacak kadar karşı-devrimci bir ruhun sahibidirler.

"... TKP'nin güncel durumunda yaşananlar da tarihsel süreçte yaşananlardan uzak değildir. Geçmişte TKP kendi yanılgıları veya Kemalizmi savunma, onun cumhuriyetine ulaşma çabası ile kendisini tasfiyeciliğe götürdü. Bu yanılgı günümüze kadar da sürdü. Bügün de TKP'nin dönüşünde bu politikanın ağırlıklı bir etkisi vardır. TKP'nin kendisini kemalist devletten bir türlü koparmamasının nedeni de, bu tarihsel geçmişin günümüze kadar sürmesidir. Ancak, günümüzdeki teslimiyetçiliğe yol açan başka nedenler de vardır..."

İlkel milliyetçilik ise, o güdük saltanatlarını en aşağılık çıkarlar temelinde sürdürmek için, bugün en tehlikeli, barbar ve katliamcı çevrelerle ilişkiye girmekten çekinmeyecek kadar gözükara davranıyor, çok değişik düzeylerde doğrudan ya da dolaylı olarak mücadelemizin önüne dikiliyorlar. Bunlar, yüzyıllardan beri var olan, halkımızın inkarına yönelik tüm politika ve davranışların ve sınıf çıkarlarının, PKK'nin şahsında yıkılmasına duydukları tepki ve rahatsızlığı gidermek için, Partimizi uysal bir araca dönüştürmek ya da bu gerçekleşmez ise komplolarla tasfiye etmek gibi, hiçbir şart altında kabul edilemez tutumların ve bunun ardındaki politikaların sahipleri oluyorlar.

Biz, savaşımızı en zor koşullardan bugüne getirmeyi, adım adım her şeyin nasıl kazanıldığını ve nelerin kazanıldığını bilen bir hareket olarak elbetteki değil bunların etkisinde kalmak ve gerilemek tam aksine bunların bütün kişiliklerini, karşı-devrime götüren çabalarını görecek ve ezeceğiz. Yine sosyalizme ve ulusal kurtuluşçuluğu küçümsenmeyecek gücümüze, doğru sahip çıkacağız. Bunları çok iyi değerlendirerek, bunların dayatmak istedikleri beş para etmez tehlikeli emellerini kursaklarında bırakacağız.

TKP Teslimiyetçiliğinin Tarihsel ve Güncel Temelleri

Adı komünist, gerçekte ise burjuvazinin resmi komünist partisi olan TKP, hali hazırda bir teslimiyet sürecini yaşıyor. Bu eğilim, kesinlikle dünya proletarya devrimleri çağında gecikmiş Türk burjuva uluşçuluğunun Osmanlı İmparatorluğunun yıkılış sürecinde duydukları büyük üzüntüyü, büyük yılgınlığı, büyük Ekim Devriminden yararlanarak ve onun gücüne dayanarak imparatorluk ülkülerini tekrar canlandırmaya dönüştüren ve yeni bir ad altında, yeni bir sınıf temelinde bunu gerçekleştirmeye çalışan güce hizmet etmenin ötesine geçmeyen, Osmanlı İmparatorluğunun kalıntısı paşa bürokratların kendilerine yakıştırdıkları bir isim olmaktan öteye gitmeyen, gerçekte ise cumhuriyet ve demokratlıkla ilişkisi olmayan kuruluşun daha da yükselmesi ereği ile yola çıkan bir örgüttür. TKP'nin kurucularının, TC henüz tam oluşmadan bile onun temsilcilerinin çağrılarına uyarak yola çıkmaları bile bunların ne denli cumhuriyetin emirlerinde olduğunu gösteriyor.

TKP, bağımsız oluşmuş bir güç değildir. Bunlarda çöküşe giden Osmanlı İmparatorluğunu yaşatma emeli vardır. Hakim sınıf egemenliği TKP'nin biricik özlemidir. Onun bu şekilde bir gelişmeyi yaşaması için dayanakları da var. Buna ulaşmak için bir yandan Ekim Devrimine diğer yandan ise halkımızın içindeki işbirlikçilere dayandılar ve halkımızın direnmeci geleneğini kullanmak istediler. Tabii ardından bunların, halkımızın başına neler getirdiğini biliyoruz. Demek ki, Türk milliyetçiliğinin, Osmanlı İmparatorluğunun yıkıntıları üzerinde oluşturduğu burjuva ulusçuluğu ve onun ürünü olan cumhuriyet, TKP'nin de ulaşmak istediği asıl amaçtır.

TKP, kemalist burjuvazinin emirleriyle yola çıktığı için, kurduğu hayallerin kurbanı oldu. Cumhuriyetin kuruluşu bunların programlarının da sonu oldu. 1925'te TKP'de yaşanan büyük tasfiyecilik hareketi ve ardından Kemalizme yapılan sunuculuk bu bitişin bir izahıdır. Bunlar, kemalist burjuvaziyle dişe diş bir mücadele içinde olmaları gereken bir dönemde bu burjuvazinin emirlerine girdiler ve onlara karşı olan her şeyle bir savaşım içinde oldular. Bunlar, o kadar onursuzdurlar ki, en fazla düşürüldükleri ve uşak durumuna geldiklerinde bile yine ona bağlı kalmaktan, onun şoven ve katliamcı geleneği ve karakterini ilericilik olarak sunmaktan geri durmadılar. Kemalist burjuvazinin katliamlarını bile alkışladılar.

TKP'nin güncel durumunda yaşananlar da tarihsel süreçte yaşananlardan uzak değildir. Geçmişte TKP kendi yanılgıları veya Kemalizmi savunma, onun cumhuriyetine ulaşma çabası ile kendisini tasfiyeciliğe götürdü. Bu yanılgı günümüze kadar da sürdü. Bugün de TKP'nin dönüşünde bu politikanın ağırlıklı bir etkisi vardır. TKP'nin kendisini kemalist devletten bir türlü koparmamasının nedeni de, bu tarihsel geçmişin günümüze kadar sürmesidir. Ancak, günümüzdeki teslimiyetçiliğe yol açan başka nedenler de vardır.

"... Lenin'in ölümüyle birlikte parti içerisinde bir önderlik çekişmesi de ortaya çıkar. Stalin, Bolşevik çekirdek içindedir; O, daha çok örgütlülük ve eylemlilik hattında yer almıştır. Stalin, Lenin'in sadık bir izleyicisi durumundadır. Troçki ise geleneksel olarak, bizzat kendisinin açıkladığı gibi, leninist değildir. Fakat, Lenin'le sık sık ortak çalışan birisidir. Troçki, zaman zaman Bolşevik çekirdeğin içinde çalışır, zaman zaman da bloklar oluşturmaya gider. Lenin'in ölümüyle, Troçki, önderlik sırasının kesinlikle kendisine geldiğini, ikinci adam olduğunu iddia ediyor, tabi ki, birçok konuda Stalin'le ayrılığa düşüyor..."

Bunları da açmakta yarar var. Mevcut politikanın sadece TKP'de yaşanmadığını, Ortadoğu'da benzer gelişmelerin diğer klasik komünist partilerde de yaşandığı ve tasfiyeci oluşumlara yol açtıkları gözönüne alınırsa, bu sorun üzerinde daha geniş durmak gerektiği de ortaya çıkmaktadır. Çünkü, bu güçler günümüzde "kapitalist olmayan yol" adı altında "sosyalistlik" adıyla özünde burjuvalığı geliştiren ve sonunda emperyalizme boyun eğmeye kadar götüren politikaların oluşmasına temel teşkil ediyorlar.

Biz, bu konuda ister resmi-gerçekleşen sosyalizmde olsun, ister gayri-resmi çeşitli benzer anlayışlar içinde kendini örgütlemiş olanlar olsun, hepsiyle kıyasıya bir mücadeleyi yeniden gündemleştiremezsek, kendi yaratıcı sosyalizm anlayışımız kadar, devrimci sosyalizmin dünya çapında gelişmesine de fazla katkıda bulunamayız.

Bilindiği gibi 1920'lerde Rusya'da zafer kazanan Ekim Devrimi ciddi tehditlerle karşı karşıyadır. Sovyetler devrimi ilerletmek için dünyadan tecrit olmuş durumdan kurtulmak ve iç savaşın yıkıntılarını temizleyip, sosyalist inşaya yönelmek istemektedir. Bilindiği gibi, Rusya'da sosyalizmi inşa çabaları başarı kazanır. Bizim burada, bunları bu şekilde vurgulamamızın nedeni, o dönemki koşulları bilmek ve bu dönemde Türkiye'de ortaya çıkan resmi TKP'nin sosyalizmle ilişkisinin ne derecede olduğu ve onunla ne kadar içiçe olduğu sorunudur. Yine, bu resmi TKP denilen olay ne kadar sosyalizmin karşısındadır. Bu sorulara verilmesi gereken cevap esas olarak günümüz için büyük bir önem taşımaktadır. Bu, yalnız Türkiye ve Kürdistan için değil, genel açısından da cevaplandırılması gereken bir sorudur.

TKP'nin somutunda yaşananlar, daha sonra benzer oluşumların da dünya halklarının gelişimi önüne birer tasfiyeci olarak çıkmasına da yol açmıştır. Diğer bir deyişle, böylesi bir oluşumun sosyalizm bünyesinden erkenden tasfiye edilmemesi, başta Ortadoğu olmak üzere, birçok halkın öncülüğünün dumura uğratılmasına yol açmıştır. Bu açıdan TKP olayını ve buna bağlı olarak sosyalizmde yaşanan gelişmeleri, bu yıllardan alıp değerlendirmek ve günümüze getirmek, birçok sorunun aydınlatılması için gereklidir. Bu bakımdan biz daha önceki değerlendirmelerimizi de tamamlayan bir yaklaşımla sorunun bazı boyutları üzerinde durmak istiyoruz.

Ölçüt Lenin ve Leninizm Alınmalıdır

Lenin, Karl Marx ve Friedrich Engels'in temellerini atıp geliştirdikleri bilimsel sosyalizmi esas aldı; onu, emperyalizm koşullarına uyarladı ve emperyalizm koşullarında devrim teorisinin nasıl geliştirilmesi gerektiği konusunda ilerletti. Lenin, emperyalizm çağının Marksizmine ulaştı, buradan yola çıkarak emperyalizme karşı devrimin hangi tip örgütlenmeyle zaferi yaratacağını gösterdi. I. ve II. Enternasyonal döneminde tam billurlaşmamış örgüt problemine Bolşevik Parti geleneğiyle bir cevap buldu, bir katkı sağladı.

Lenin, örgüt aracını sınıf savaşımı içinde çelikleştirerek, somut koşullardan kaynaklanan doğru taktikler içinde savaştırarak geliştirdi. Lenin, bu aracı geliştirirken özellikle II. Enternasyonal oportünizmine dikkati çekti. Lenin, devrimci örgüt ilkelerini, oportünist örgüt ve taktik anlayışına karşı savundu (1905). Birinci Rus Devrim deneyinde, Lenin, devrimci örgüt anlayışının sonuçlarını çok iyi ortaya koydu, analiz etti ve buradan kalkarak II. Enteransyonal oportünizminin Rusya'daki uzantıları olan Menşevikleri, karşı-devrim yıllarında tasfiyeciliği ve Bolşeviklerle Menşevikler arasında ortayolculuğu temsil eden ve küçük-burjuva bireyciliği olan Troçkizmi mahkum etti.

Lenin, bunları mahkum etmekle kalmadı, adım adım devrimin nasıl hazırlanması gerektiğinin ve devrimci örgütlemenin yolunu açtı.

Lenin, 1914-18 Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşının neden ve sonuçlarını doğru kestirebildi, emperyalist savaşa iç devrimle karşılık vererek en zayıf halkadan sistemi parçalayarak zafere gidebileceğine inandı. Bu temelde devrimin somut, güncel bir olay gibi düşünülüp partinin buna göre hazırlanmasını Rusya koşullarına uygun bir devrimci ayaklanmayla zaferin gündemde olduğunu kestirdi. Bunun için partinin örgütlülüğünü geliştirdi. Emperyalist güçler arasındaki savaşı iç savaşa dönüştürme sloganını adım adım örgütledi ve emperyalist-feodal Rus Çarlığının en zayıf anında yıkılışını gerçekleştirdi.

Lenin, kesintisiz bir biçimde burjuva-demokratik devriminden, Büyük Ekim Devrimiyle sosyalist devrime geçişi sağladı. Lenin, üç yıl süreyle Ekim Devrimini boğmak için yıkıcı bir savaş yürüten Rusya'nın emperyalist güçlerce desteklenen karşı-devrim güçlerini yenilgiye uğratan devrimci-yurtsever savaşın başında oldu.

İç savaşın Sovyetlerin zaferiyle bitmesi, sosyalizmin inşası ve proletarya iktidarının sağlamlaşması için önemli bir sonuçtur. Yine, bu zaferle birliğin bu temelde özgür bir şekilde gerçekleştirilmesi gerektiği, devrimin ana bir yasası şeklinde koordine edilerek çözümlendi.

Sosyalist uygulamaya geçiş sürecinde Lenin ölür. Lenin, proletarya diktatörlüğünün temellerini atmakla birlikte onun güçlü uygulamasını yaşamadı. Ulusal sorunun ülkede ve başlangıç düzeyinde çözümünü göstermekle birlikte daha sonraki gelişimini göremedi. Sosyalist ekonominin inşasına yönelik temel ilkeleri koymakla birlikte, uygulanmasını adım adım göremedi.

Lenin'in ölümüyle birlikte parti içerisinde bir önderlik çekişmesi de ortaya çıkar. Stalin, Bolşevik çekirdek içindedir; O, daha çok örgütlülük ve eylemlilik hattında yer almıştır. Stalin, Lenin'in sadık bir izleyicisi durumundadır. Troçki ise geleneksel olarak, bizzat kendisinin açıkladığı gibi, leninist değildir. Fakat, Lenin'le sık sık ortak çalışan birisidir. Troçki, zaman zaman Bolşevik çekirdeğin içinde çalışır, zaman zaman da bloklar oluşturmaya gider. Lenin'in ölümüyle, Troçki, önderlik sırasının kesinlikle kendisine geldiğini, ikinci adam olduğunu iddia ediyor, tabi ki, birçok konuda Stalin'le ayrılığa düşüyor.

Bu konular nelerdir? En büyük sorun, bir ülkede sosyalizmin inşa edilip edilmeyeceği üzerinedir. Buna bağlı olarak köylülük sorunu, ulusal sorun, dünya devrimi sorunu var. Açık ki, bu anlaşmazlık çatışmaya götürecek ve bir taraf kaybedecektir. Troçki'nin geleneksel özelliği bir aydın küçük-burjuva entellektüeli olmasıdır. Fazla, örgütlenmeye girmez, sağlam örgüt ölçülerine sahip değildir, son derece lafazandır, teorik faaliyeti güçlü, aynı zamanda güçlü bir ajitatördür de. Esasında Troçki'nin konumunu belirleyen de bu sınıf yapısı oluyor. Troçki'nin Sovyet devriminin zaferine zaten inancı yok. Bütün bir dünya devrimini düşlemektedir. Halbuki, o koşullarda bırakalım dünya devrimini yapabilmeyi, Rusya'da devrimi kurtarmak bile büyük bir meseledir. Konumu bu olan birinin zafer kazanan Rus proletaryasına önderlik şansı da tabii ki olamazdı. Sosyalizmi inşa etmek isteyen en güçlü çekirdek, öncü kim ise o kazanacak, diğeri ise kaybedecekti. Bu kadar zorluk pahasına kazanılmış devrim, elbette kendisini koruyacaktı. Yapılan da budur. Ve biliyoruz bu mücadelede Troçki kaybeder.

Bu savaşta ortayolcular da vardır. Bunlar, zaman zaman Troçki ile dirsek temasında olan, zaman zaman Stalin'le birlikte çalışan bazı politbüro ve diğer komitelerden parti üyeleridir.

Burada dikkat edilmesi gereken bir husus daha vardır: Lenin'in vasiyetinden de bahsedilir. Bu vasiyette hemen hemen tüm politbüro üyeleri hakkında, önde gelen merkez üyeleri hakkında değerlendirmeler vardır. Bu vasiyetlere dayanarak bazı sonuçlar çıkarmak doğrudur. Ama sonuna kadar ölçüt alınması gereken bir yol olarak görülmemelidir. Yine de dikkate alınması gereken hususlar vardır.

Troçki'nin lehine söylenenler

fazla bir şey değildir. Birlikte çalışılabileceği söylenmiştir. Lenin de yaşamında hep bunu yapmıştır. Lenin, Troçki ile uzlaşabileceği kanısındadır. Ama tehlikeli yönlerini de sık sık söylemiştir. Kendisinden sonra da muhtemelen Troçki ile çalışabileceğini belirtmiştir. Ama, Troçki'nin sağlam bir unsur olmadığını da vurgulamaktan geri kalmaz.

Lenin, vasiyetinde Stalin'den şu sözcüklerle bahseder: "Büyük Rus şovenizmine düşme tehlikesi vardır" Yani ezilen ulus milliyetçisi olmayayım derken, hakim ulus milliyetçiliğine kayma tehlikesine dikkat çekilir. Lenin, bütün gücün Stalin'in elinde yoğunlaşmasını da kaba biçimlerinden dolayı tehlikeli bulur ve böylesi bir durumun sakıncalı sonuçlar yaratabileceğine dikkati çeker. Lenin'in, ulusal soruna bakışında proletarya diktatörlüğünün geliştirilmesi sorunlarında Stalin'e ilişkin kaygıları var. Fakat yine de Stalin'in sağlam bir pratikçi olduğundan emindir.

Sosyalizmin, Türk Burjuva Ulusal Kurtuluş Hareketiyle İlişkileri ve Bunun TKP'ye Yansısı

Lenin, Türkiye ulusal kurtuluş hareketiyle ilişkiye önem verir. Türk burjuvazisi ile SSCB arasındaki ilişkiler Lenin sağken kurulur. SSCB, kemalistlere karşılıksız silah ve yüklü miktarda altın verir.

Lenin'in, bu ilişkiyi kurmakta ve karşılıksız yardımı yapmakta, kesinlikle ölçütü şudur: 1920'lerde Sovyet Sosyalist Cumhuriyeti'nin etrafında bir kuşatma vardır. Avrupa'dan, Karadeniz'den ve Sibirya'dan emperyalist güçler Rusya'nın karşı-devrim güçlerini ve Çar generallerini silahlandırarak henüz yerine tam oturmamış sosyalist iktidarı yıkma savaşı yürütmektedirler. Bu kuşatma ve saldırılar, 1918'den 1921 yılına kadar sürer. Bu kuşatmayı yarmak, zaman kazanmak, sosyalist iktidarın toparlanmasını sağlamak ve Ekim Devrimini yaşatmak için hayati bir önemdedir. Bildiğimiz Brest-Litovsk antlaşması vardır. Bu antlaşmayla, Lenin Sovyet ülkesinin büyük bir parçasını Almanlar'a bırakır. Sözkonusu antlaşma, karşı-devrimci kuşatma ve birçok önemli girişimi yarım bırakır. Ama Lenin, belirttiğimiz nedenden antlaşmayı imzalamak zorunda kalmış ve antlaşma Ekim Devriminin yaşamasına hizmet etmiştir. NEP döneminde de belli ölçüde kapitalist gelişmeye izin verilmiştir. Bunlar, taktik uzlaşmalardır. Lenin'in bu konuda çok usta olduğunu biliyoruz.

"... Lenin, Türk ulusal kurtuluş hareketiyle girdiği ilişkilerde kesinlikle böyle bir anlayış içindedir. Bu anlayışta "kapitalist olmayan yol" tezi yoktur. O dönem, İstanbul ve Anadolu'nun önemli bir kesimi İngiliz ve Fransız emperyalistleri tarafından işgal edilmiştir. Bunlar, Kafkaslar'dan ve Karadeniz'den Sovyetler'e karşı yıkıcı bir savaş yürütmektedirler. Eğer, bunların işbirlikçileri Anadolu'da hakim olurlarsa Kafkaslar'da ayaklanma halinde olan Ermenistan, Gürcistan ve Azerbaycan'ın sağ milliyetçileri güçlü bir karşı-devrim ordusunda birleştirilip, hakim emperyalist güçlerin yardımıyla Ekim Devrimini yıkma tehlikesini yaratabilirlerdi..."

Lenin, Türk ulusal kurtuluş hareketiyle girdiği ilişkilerde kesinlikle böyle bir anlayış içindedir. Bu anlayışta "kapitalist olmayan yol" tezi yoktur. O dönem, İstanbul ve Anadolu'nun önemli bir kesimi İngiliz ve Fransız emperyalistleri tarafından işgal edilmiştir. Bunlar, Kafkaslar'dan ve Karadeniz'den Sovyetler'e karşı yıkıcı bir savaş yürütmektedirler. Eğer, bunların işbirlikçileri Anadolu'da hakim olurlarsa Kafkaslar'da ayaklanma halinde olan Ermenistan, Gürcistan ve Azerbaycan'ın sağ milliyetçileri güçlü bir karşı-devrim ordusunda birleştirilip, hakim emperyalist güçlerin yardımıyla Ekim Devrimini yıkma tehlikesini yaratabilirlerdi.

İşte, Türk ulusal kurtuluş hareketi Anadolu'da başarıya ulaşırsa, Sovyet devleti için bu tehlike geçici de olsa ortadan kalkacaktı. Türk ulusal kurtuluş hareketi, objektif olarak Ekim Devrimi için güçlü bir destektir. İşte, Lenin'in önderliğinde Mustafa Kemal'le kurulan ilişkinin özü budur.

Bu ilişkiden hareketle Mustafa Kemal'e ve kemalistlere "sosyalizm dostu" rolleri hiç atfedilemez. Tam aksine Anadolu hareketinde Kemalizm en gerici ögedir. Kemalist hareketin etkin ögesi Osmanlı egemenliği artığı paşalardır. Lenin de kemalist burjuvazinin ne kadar despot ve emekçilerin düşmanı olduğunu bilir. Cılız ve güdük bir burjuva ulusal kurtuluşçuluğu olduğunun farkındadır. Lenin, daha 1921'de kemalistlerin "kendilerini emperyalistlere satma hazırlığı içinde olduklarını" söyler.

Nitekim aynı dönemde kemalist burjuvazi, Ermeni halkına karşı katliamlar yürütür, TKP'nin önderlerini katleder, Anadolu halk hareketinin radikal ögelerini tasfiye eder. Buna rağmen, bunlar ilişkinin önünde engel olarak tanınmazlar, ve biz Sovyetler bu ilişkilerinde haklıdırlar diyoruz. Ekim Devriminin karşı karşıya bulunduğu önemli tehlikelerden kurtarılması için, böylesine taktik bir ilişki yerindedir ve ilerlemeye hizmet ediyordu.

Türk burjuvazisinin de başka çaresi yoktur. Karşı-devrimin güçlü olduğu bir Rusya'yı düşünelim; ne ortada İstanbul ne de Ermenistan ve Kürdistan kalır. Çarlığın müttefikleri olan İngiliz ve Fransızlar çok geniş bir alanı işgal etmişler. Kemalizmin bağnaz sosyalizm düşmanlığına rağmen, Ekim Devriminin zafer kazanması objektif olarak Türk ulusal kurtuluş savaşının zafer kazanması demek olduğundan, bu ilişkiye yönelir.

İşte ilişkiyi zorunlu kılan böylesine denk, elverişli ve ortak koşullardır. M. Kemal'in ne denli komünizm düşmanı olduğu "komünizm her görüldüğü yerde ezilmelidir" sloganında ifadesini bulur. Lenin'in de ne denli burjuvaziye karşı olduğu, ona karşı proletarya devrimini gerçekleştirmesinde görülür.

Ama tarihsel zorunluluk, ikisini taktik bir ilişkide bulunmaya götürüyor.

Bu ilişkiyi neden bu denli detaylı anlatma gereği duyduk? Daha sonra bu ilişki stratejik bir ilişkiye dönüştürüldü. Yani sosyalizmin çeşitli koşullarda burjuvazi ile girdiği bu taktik ilişkiler, "kapitalist olmayan yoldan sosyalizme geçiş" sloganı ile politik olarak ifade edildi. Bu dönüşüm kesin burjuva ideolojisi ve çizgisini doğurmasına rağmen, uzun yıllar bu yetersiz ya da tahrif edilen ilke SSCB'nin dış politikasının ana bir ögesi haline geldi.

"Kapitalist Olmayan Yol" Tezi Üzerine Bazı Tarihi Gelişmeler

Sene 1924, Komünist Enternasyonalin toplantıları vardır. Ve burada önemli bir tartışma olur. İngiliz delege Roy, "kapitalist olmayan yol" tezinin, artık tüm burjuva önderlikli hareketlerin ne kadar ilerici ne kadar gerici oldukları tartışılmadan desteklenmesinin ve bunun bir politika olarak tüm dünyaya yayılmasının sakıncalarını dile getirir, bunun sosyal-şovenizme götüreceğini söyler. Lenin, artık hayatta yoktur. Stalin ve diğerleri vardır.

Yine aynı dönemde TKP'nin temsilcilerinin de III. Enternasyonal toplantılarına katılması sözkonusudur. Aslında 1924'ten sonra TKP'nin Komünist Enternasyonalde bir daha sesine rastlanmaz. Komünist Enternasyonalin V. Kongresinin 25. oturumunda Ukrayna delegesi Manilovki, TKP'yi "*Gerçekte proletarya ile burjuvazinin sınıfsal işbirliğini savunan aydınlıkçı yoldaşlarımızın yanlışları yeni değildir. Eski Avusturya İmparatorluğunu, Ukraynalı sosyal-demokratların ve Avrupa'nın Polonyalı sosyalistlerinin tutumunu hatırlayan herkes, Türk yoldaşlarımızın yanlışlarının köklerinin II. Enternasyonalin bütün sosyal patriyotik ideolojisinde olduğunu anlayacaktır*" (Mete Tuncay, Türkiye'de Sol Akımlar) belirlemesiyle "tehlikeli bir sosyal-şovenizmi temsil etmekle" suçlar. Kapitalist olmayan yol'un burjuva hareketi sonuna kadar desteklemek olarak anlaşılmasının, sosyal-şovenizme ve burjuva kuyrukçuluğuna sonuna kadar kapıyı araladığı, TKP'nin örgüt kişiliğinde isim verilerek açık olarak ortaya konur. Kaldı ki Bakü Doğu Halkları Kurultayında Lenin tarafından da taktik olarak benimsenen burjuvazi ile ittifakın değişen koşullarda benzer şekliyle sürdürülmesi ve leninist "kapitalist olmayan yoldan sosyalizme geçiş" ilkesinin tahrif edilerek ve bu ilkeye maledilmesi, birçok ülkede burjuva kuyrukçusu komünist partilerinin eliyle halk hareketlerinin tasfiyesine yol açacaktır.

Aynı konuda oldukça öğretici bir de Çin deneyi vardır. Çin deneyimi konusunda Mao ve Stalin'in son derece öğretici tartışmaları vardır. Bu tartışmada Mao, Çin burjuva örgütü Koumintang'la ittifakta fazla bütünleşmeden, onların kuyruğunda yüzmeden yürümeyi, ayrıca onlarla kurulan bloktan ayrışmayı, proletarya önderlikli bir savaşa yönelmeyi ve gerillanın ön plana alınmasını savunur. Uzun süreli halk savaşı, ilk defa böyle potansiyel bir tez olarak gündeme gelir. Daha çok Rus devrim geleneğine bağlı Stalin ise, Çin komünistlerinin, -Türk deneyiminde olduğu gibi- Koumintang'la daha fazla yol alması gerektiğini savunur, ki bu o zaman Komintern'in de görüşüdür. Kaldı ki Türk deneyi hem Çin komünistleri hem de Çin burjuvazisi için derslerle doludur. Çan Kay Şek, komünistleri saf dışı etmeyi beceren M. Kemal'e hep öykünür ama başaramaz. Çin komünistlerinin de başarılarının önemli bir sırrı, TKP gibi davranmamış olmalarıdır.

Mao, III. Enternasyonal'in görüşüne karşı direnir. Mao'nun haklı olduğu ortaya çıkar. Koumintang çok geçmeden komünistlere yönelir, birkaç şehir ayaklanmasının ardından binlerce komünisti katleder. Bu ağır bir yenilgi ve kayıptır.

Mao, bundan dersler çıkarır. Hemen ardından şehir ayaklanmaları yerine gerilla ordusunu kurmaya ve gerilla savaşını gelişirmeye girişir. Uzun yürüyüş ve kızıl siyasi üslerin inşasıyla gerillanın temellerinin atılması ve Çin üzerine Kominterin'in görüşlerine rağmen, Mao'nun inandığı yolda yürümesinin anlamı budur. Bu durum, Partide Mao'nun etkinliğini arttırır. Bu durum tartışılır. Mühim olan Mao'nun haklılığının ve bu haklılıkla birlikte devrimci taktiğin ortaya çıkmasıdır.

Mao, milli kurtuluş cephesinde proletaryanın önderliğini üstelik Koumintang'la birlikte yürüyerek gerçekleştirir. Bunu TKP gibi burjuva kuyrukçuluğu yaparak değil, örgüt ve eylem bağımsızlığını koruyarak ve onu gerillaya dayandırarak sağlar. III. Enternasyonal'e rağmen Mao, doğru yoldadır. Bu, bir yerde Roy'un anlatmak istediklerinin ve Manilovki'nin dikkat çektiği sosyal-şovenizmden kurtulma ve bağımsız çizgisini gütmenin pratikte uygulanmasıdır. Bu açıdan Mao, III. Enternasyonal'e rağmen, sömürgesel devrimlerin stratejik bir önderliğini geliştirmede sözsahibidir. Mao, Ekim Devriminin açtığı sosyalizm yolunu sömürgelerde ilerletmiş, halk savaşı teorisi ve taktiğini çeşitli sapmalara karşı -ki bu sapmalar Komintern'den kaynaklansa da- korumayı ve bu sapmaları yenmeyi başarmış, bu anlamda yaratıcı bir önder ve sosyalizme katkı sağlamış bir kişiliktir.

"...İster Stalin, İster Mao olsun, onlar tarafından da hatalar yapıldığını söylemek gerekiyor. Nelerdir bu hatalar? Stalin'de örgüt içi alaniyeti daraltmaktan sözetmek gerekir. Günümüzde buna "Glasnost"la karşılık veriliyor. Yine parti içi demokrasinin tam sağlanamayışından bahsediliyor ki, bunun da iki emperyalist dünya savaşı arasındaki özgü koşullarla izah edilebilecek nedenleri var. Ama tüm bunların proletarya diktatörlüğü ve proletarya demokrasisinin sorunlarıyla yakından ilgili olduğu açıktır..."

Daha sonraki süreç de bildiğimiz gibi çok zengin deney ve derslerle doludur. Milli kurtuluş cephesi -Japon işgaline karşı ulusal kurtuluş savaşımı- kurulmuş ve geliştirilmiş, tüm tutarsızlığına rağmen uzlaşma elden bırakılmamış, savaşın içinde ve Japon işgali sona erer ermez iç savaş derinleştirilmiş ve Çin Halk Cumhuriyeti kurulmuştur. Burada dikkat edilmesi gereken önemli husus şudur: Mao, Stalin'in de içinde yer aldığı ve bir sağ sapma olarak değerlendirilmesi gereken III. Enternasyonal'in bu tutumuna ideolojik ve siyasal tavır almasına rağmen, Stalin'le yakın ilişki halindedir. Çin devriminin zaferinde, Sovyet Kızıl Ordusunun desteği ve onların yoldaşlığının payı büyüktür. Mao, Stalin'i bazı noktalarda hatalı bulmakla birlikte, büyük oranda doğru yaptığı şeklinde belirlemeler de yapar.

Daha sonraki dönemde Mao, Stalin'den sonraki Sovyet Rusya'da gelişmelerden revizyonizmin ve kapitalizme dönüşün temellerinin atıldığı dönem olarak bahseder. Mao, 1950'lerin sonlarından itibaren modern revizyonizme karşı mücadelenin bayraktarlığını yapar. Bu mücadele süreci içinde kültür devrimine yönelir. Fakat, kültür devriminin sonuçlarında fazla başarıya ulaşmamıştır. Bu, Stalin'in başına gelenlerin, onun da başına gelmesini önleyememiştir.

Teng Sio Ping, daha Mao'nun sağlığında hem kültür devriminde ve hem de daha öncesinde bol bol mahkum edilmesine ve hatta "kara it" tabiriyle bütün kızıl muhafızlar tarafından lanetlenmesine rağmen parti içindedir ve Mao sonrasında bütün partiyi ele geçirebilecek kadar güçlüdür.

Burada eğer revizyonizm gelişiyorsa, eğer kapitalizme dönüş aralanabiliyorsa, Mao'nun da hatalarından bahsetmek gerekir. Bu hataların kaynağı nerede aranmalıdır? Lenin'in başlangıçta aldığımız değerlendirmelerine yani proletarya diktatörlüğü aygıtının doğru ele alınması ve uygulanmasına, proletarya demokrasisinin doğru uygulanıp uygulanmadığına dayandırmalıyız. Bunlar tam uygulanmış mıdır?

İster Stalin, ister Mao olsun, onlar tarafından da hatalar yapıldığını söylemek gerekiyor. Nelerdir bu hatalar? Stalin'de örgüt içi alaniyeti daraltmaktan sözetmek gerekir. Günümüzde buna "Glasnost"la karşılık veriliyor. Yine parti içi demokrasinin tam sağlanamayışından bahsediliyor ki, bunun da iki emperyalist dünya savaşı arasındaki özgü koşullarla izah edebilecek nedenleri var. Ama tüm bunların proletarya diktatörülüğü ve proletarya demokrasisinin sorunlarıyla yakından ilgili olduğu açıktır. Demokrasinin tam gelişmeyişi sınıf mücadelesinin yer altına kayışına yol açıyor. Bu da sahte bir pohpohlama altında gerekirse komplocuļuğa kadar gidebiliyor. Burada sonuna kadar demokrasi ve alaniyet olması gerekiyordu. Ve en ufak bir baskı olmadan tartışma özgürlüğü sağlanmalıydı. Bu konuda eksikliklerden bahsedilebilir. Ki bu daha sonraki revizyonist çıkışları mümkün kıldı. Revizyonizm, kendini gizlemiştir, fırsat bulur bulmaz ortaya çıkmıştır. Sürecin daha iyi incelenmeye ve sorgulanmaya ihtiyacı var. Bu temelde tartışmayı geliştirmek yararlıdır.

Mao ise böylesine bir anlayışın içine düşmemek için o "yüz çiçek bir arada açsın, yüz fikir bir arada tartışsın" tezi ile bu defa başka bir sapmaya düşer. Çünkü, bu tez, parti içinde burjuvaların cirit atması demektir.. Burjuva çizgisi çok açık olan ve onu sık sık partiye dayatan Teng Sio Ping gibi biri vardır. Zaman zaman partiden atılmasına rağmen, her seferinde de geri alınmıştır. Parti içinde sağ ögelerin varlığına olanak tanıyan bu tez, bu sefer de sağ, biraz da liberal ve hatta daha kapsamlı bir liberalizme götürecek tutumların gelişmesine yol açıyor. Bir hataya düşmeyelim derken, sonuna kadar liberalizme kapının aralanması durumu yaşanıyor. Parti içindeki sağcılar, Mao'nun ölümüyle Çin'i Kruşçev döneminin Sovyetler Birliği'nden çok daha hızlı bir dönüşümle kapitalist ve emperyalist etki altına girecek kadar açıyorlar. Bugün, Çin'de yaşanan durum budur. Çin'deki gelişmeleri proletarya demokrasisinin tam uygulanmayışına bağlamak gerekiyor.

Lenin'in büyük ulus şovenizmine düşme tehlikesi içinde bulunmakla itham ettiği Stalin'in konumu vardır. Stalin, "halkların babası" olarak bilinir, ve gerçekten ezilen ulusların kurtuluşunda teorik ve pratik katkısı büyüktür. Fakat Rusya koşullarında daha Lenin'in sağlığında ve başta da Gürcistan yurtseverliğine karşı gösterdiği tutumdaki aşırılıktan, Lenin rahatsızdır. Sömürgelerde proleterya önderlikli devrimlerin teorik olarak en önde gelen önderi konumunda olmasına rağmen, Çin devriminde de görüldüğü gibi, burjuvazi ile fazla uzun süre yol alınabileceği hatasına düşüyor. Acaba Lenin, bu durumlara düşmedi mi? Ekim Devrimi süresince taktik ittifakları gördük. Ama bunun Lenin'de kesinlikle stratejik bir anlayış, temel bir sosyalist politika değil de, koşullara bağlı olarak kullanılması gereken bir politika olduğuna eminiz. Nitekim, örnekler de bunu açıkça gösteriyor. Fakat daha sonra tüm III. Enternasyonal dönemi boyunca, tek-

rar Sovyetler'in bir kuşatmaya alınmasına yol açmamak ve düşmanı çoğaltmamak için bu taktik ilişkinin stratejik bir ilişki olarak görülmesini hatalı buluyoruz. Çin pratiğinde bu hatalı tutumu gördük.

Stalin'in bütün endişesi iki savaş arasında Sovyetler Birliği'nde sosyalist sanayiyi inşa etmek, tarımda kollektivizmi başarmaktır. Bu dönemde Almanya'nın öncülüğünde gelişen faşist mihver vardır. Ve bu mihverin SSCB'ni yutmasına izin vermemek büyük önem taşıyor. Bu nedenle, Stalin, gerekirse Hitler'le 1939'da yaptığı antlaşmanın amacında görüldüğü gibi, emperyalist sistemi kendi içinde çelişkiye düşürmek istiyor. Biliyoruz ki, bu antlaşma Hitler'i İngiliz ve Fransız emperyalistlerinin üzerine yöneltmiştir. Stalin, iki yıl kazanabilmiştir. Bu iki yılın kazanılması Sovyetlerin zaferi için büyük önemdedir. Bu uzlaşma, bir taktiktir. Faşizmle bile olsa yapılabiliyor. Diğer burjuva çevrelerle de gerekirse yapılır, ama taktik bir ilişkidir. Daha sonra Sovyetler, Hitler'i yok eder.

Ama ezilen ulus burjuvalarıyla ilişkilerde bu ölçü kaçırılmıştır. Burada taktik bir ilişkinin, giderek tüm Sovyetler'in günümüze kadar uyguladığı bir sosyalist ilkeye dönüştürülmesi sözkonusudur. Bu bir sosyalist ilke değil, sosyalizmin revizyonist bir ilkesi ya da sosyalizmin revize edilen bir ilkesidir.

Süreci daha da ilerletebiliriz. Çünkü, sonraki gelişmeler daha olumsuzdur ve sapma daha net gözükmektedir. Sovyet dış politikasının temel ilkesi haline getirilen "kapitalist olmayan yol" tezi sadece Çin ve Hindistan'da uygulanmak istenmedi ve sadece iki savaş arasında uygulanmakla sınırlı kalınmadı günümüze kadar sürdürüldü. Ortadoğu'da Mısır, Sudan, Irak deneyleri vardır. Bunlar da burjuva, küçük-burjuva radikalizmi sonuna kadar desteklenmiştir. Destek yanlış anlaşılmamalı. Onun anti-emperyalist yönüyle ilişki kurulmalı. Ama bu destek bunları sosyalist, komünist ilan etmeye, komünist partilerinin bunlar içinde eriyerek tasfiye olmalarına ya da kendi kendilerini tasfiye etmelerine kadar vardırılmamalıdır.

Lenin'de taktik olarak uygulanan, Stalin döneminde ise biraz ölçüsü kaçırılan, Kruşçev ve Brejnev döneminde ise yaygınlaştırılan bu ilkenin bu düzeyde revize edilmesinden ezilen uluslar ve dünya halkları çok şey yitirdiler.

Ve bugün bu politika, yani "kapitalist olmayan yol" tezi, bir Irak deneyiminde görüldüğü gibi, katliamlara ve bir halkın sonunu getirmeye kadar yönelen bir rejime destek vermeye kadar varabiliyor. Kaldı ki, Güney Kürdistan'daki feodal-aşiretçi önderliğin ardına kadar emperyalizme açılmasının da bir nedenini Irak rejimine verilen bu destekte aramak yanlış olmayacaktır.

Sadece bu ilke değil. Barış ilkesi de var. TKP örneği, bunlarla sıkı bağlantı içinde. Sadece TKP'yi değil, tüm halkların mücadelesini etkiliyor. Sovyet sosyalizminde ciddi bir kurumlaşma sözkonusudur. İleri, güçlü nükleer teknolojiden elektronik teknolojiye kadar emperyalizmle rekabet edebilen ve hatta onu aşan bir konum yaşanıyor. Buna Sovyet kitlesinin maddi ve manevi doyumunu da eklemek gerekir. Buna dayanarak Sovyet sosyalizminin daha önceki dönemlerine benzer bir tehlike içinde olduğunu söylemek zordur. Her ne kadar nükleer tehlike varsa da, bu, bütün dünya için geçerlidir. Emperyalist sistem, biliyor ki bir nükleer savaş kendi sonu da demektir. Dolayısıyla, nükleer silahlar, Sovyetler için potansiyel bir tehlikedir ama günlük olarak Sovyetler için bir tehlike değildir. Nükleer silahlara karşı başkaldırı, yalnız Sovyetlerin değil, tüm dünya halklarının önemli sorunlarının başında geliyor. Her ulusal kurtuluş hareketi bu anlamda barışçıldır. Elbette Sovyetler, dünya barışının korunmasında herkesten fazla sorumluluk gösterecektir. Bunun anlaşılmayan bir yönü de yoktur. Fakat, "Sovyetler birincil derecede nükleer tehdit altındadır ve herkes Sovyetler'e bu konuda yardımcı olmalıdır" demek mübalağadır. Dolayısıyla nükleer silah tehlikesini bahane edip, tümüyle Sovyetler etrafında bir dayanışma çemberi oluşturma ve bunu bir politika temelinde yapmak gerçekçi olmadığı gibi Sovyetler'in yararına da değildir. Nükleer silahlara karşı mücadele bir insanlık meselesidir. ABD, İngiltere ve Fransa'daki tekelci emperyalist çevrelerin nükleer silahlara sığınarak dünya üzerinde gerici politikalarını sürdürmelerini engellemenin yolu yalnız Sovyetler'le bu ülkelerin silahlanma görüşmeleri değil -bu daha çok taktik öneme haiz bir konudur- esas olarak nükleer savaş tehlikesinin kaynağı olan bu ülkelerdeki tekellere karşı mücadeledir.

Aralarında TKP'nin de olduğu klasik komünist partilerinin yetmezliğe düştüğü nokta, dolayısıyla tasfiyeye uğramalarının en temel nedenlerinden biri gerek revize edilen "kapitalist olmayan yol" gerekse barış politikasında taktik düzeyde olan emperyalist tekellerle görüşme ve antlaşmaları stratejik düzeye çıkaran Sovyet dış politikasına gözü kapalı bağımlılıktır. Bu nedenle, bu partiler Sovyet dış politikasının araçları olmaktan kurtulamamakta, kendi kendilerini yenileyememekte, dolayısıyla politika ve yığın hareketi örgütleyememektedirler. Dikkat edilirse Sovyetler'in barışı kurtarma adı altında doğrudan emperyalizmle geliştirdiği ilişkiler özellikle görüşmeler yöntemine biçilen yüksek değer ile klasik komünist partilerinin bu politikanın basit araçları olmaları arasında sıkı bir ilişki vardır. Ve bu ilişki emperyalizmin nükleer silah şantajına geri adım attırmak bir yana, onu daha da cüretkar kılmaktadır. Dolayısıyla olumsuz bir etkiye yol açmaktadır. Bu, halkların devrim yaparak barışı sağlayabilecekleri ilkesi yerine, hazır gelişmiş bir sosyalizm ve merkezileşmiş kapitalist-emperyalizmle bütün dünya meselelerinin bir araya gelip halledilmesi yöntemidir. Biz, bu yöntemle dünyanın kurtulacağına inanmıyoruz. Aslında III. Enternasyonalin feshedilmesi bu anlayıştan daha ileri bir uygulamadır. Komünist Enternasyonal'in feshedilmesi: Her ülkenin devrimci pratiğinin o ülkenin özgül şartları temelinde gelişmesi; devrim ve demokrasi mücadelelerinde bu koşullara uygun temel mücadele, yöntem ve araçlarının belirlenmesinde her ülke devrimcilerinin bağımsız karar vermesi ve eylemini geliştirmesinin daha doğru olacağı tesptine dayanıyor ki, günümüzde kesinlikle bu biçimde bir uygulamadan bahsedilemez.

"Kapitalist Olmayan Yol" Tezi ve TKP'nin İhaneti

TKP'nin teslimiyeti de, bir yerde bu ilişkiler ve anlayış içinde görülmelidir. Günümüzde NATO ile bozuşmayalım diye ABD ile önemli bir pazarlığa oturulmuştur. TC de NATO içindedir, yani emperyalist ülkelerin müttefiğidir. TKP'nin teslimiyeti bir yerde TC'ye "Bir barışseverlik ve TC'nin düşmanı olunmadığının göstergesi" olarak değerlendirilmelidir. 8 Aralık '88 zirvesinden önce TKP'nin dönüşü, bunun bir emirle gerçekleşmiş olduğunu hatırlatmaktadır. İstenseydi TKP engellenemez miydi?

Lenin döneminde emperyalist kuşatmayı yarmak için taktikler var. Bu ilişkiler kesinkes Ekim Devriminin yaşatılmasına hizmet ediyor. Yine Stalin döneminde büyük faşist saldırıyı önleme açısından taktikler var. Peki, ya şimdi onlar nedir? Denilecektir ki dünya çapında büyük nükleer tehlike var. Emperyalizmin, bu politika ile sosyalizme ve dünya halklarına boyun eğdirmek, ulusal kurtuluş savaşlarını tümden tasfiye etmek istediğini de biliyoruz.

ABD ile SSCB arasında yapılan görüşmelerin ana konularının ne olduğu da biliniyor. Sovyetler'deki insan hakları, bölgesel savaşlarda Sovyetler Birliği'nin asla taraf olmaması isteniyor. Peki bu dayatmaların anlamı nedir? Bunlar sosyalizmden vaz geçirtme ve başta Ortadoğu olmak üzere ABD'nin yeni-sömürgesi olan ve emperyalizme bağımlı rejimlerin birçok alanda yaşatılması ve bunların devrimle yıkılmasına girişmemek değil midir?

Bu şekilde, hemen her alanda emperyalizmle barış ve uzlaşma içinde olmak sosyalizmin ve devrimin lehine midir? Elbetteki hayır!... Biz gerektiğinde burjuva hükümetlerle ittifak yapılmasına ve devrime, sosyalizmin gelişmesine hizmet ettiği oranda, yani Leninizmin öngördüğü bir temelde bunlarla ilişki içinde olunmasına karşı değiliz. Ama bunu taktik bir ilişki olarak ele almayıp stratejik bir ilişki olarak görmek, yanılgıların devamından başka bir şey değildir.

Fakat, bugün içine girilen durum, Leninizmin öngördüğü bir ilişki olmaktan uzak bir durumu arzediyor. Burada, adeta devrimlerden vaz geçiliyor ve 2000 yılına nükleer silahlardan arınmış bir dünya ile girmek için, her şey buna feda ediliyor. Orta ve kısa menzilli nükleer füzelerin azaltılması antlaşması imzalandı. Gündemde yeni antlaşmalar var. Bu antlaşmalar karşısında sosyalizmin kaybettikleri nelerdir? Birçok devrimden vaz geçilmesi temelinde, emperyalizmin nükleer silahların azaltılması antlaşmasını dayattığı açık bir gerçektir. Yine, bu yaklaşımın bir sonucu olarak bugün sosyalizmi, Orta Amerika devrimlerine karşı ilgisiz kalıyor; Afganistan'da yeni girişimler içine giriliyor; Ortadoğu'da İran-Irak savaşı, Arap-İsrail çatışmasının yarattığı ortamda devrimi daha da ilerletme yerine, uzlaşmalar dayatılıyor; Afrika'da ise devrimleri geliştirme yerine uzlaşmalara giriliyor. Bütün bu politikalar ise, en gerici rejimlere, belirsiz bir tarihe kadar yaşam hakkı tanıyor.

Bütün bunlara niçin başvuruluyor? Barışı garanti altına almak ve nükleer silahları kaldırmak için başvuruluyor. Peki bunun karşılığında verilmek istenen nedir? Devrimlerin gündemden kaldırılmasıdır. Böylece barışın korunması planlanıyor. Bunun için yoğun görüşmeler süreci yaşanıyor. Yeni bir zirvenin daha yapılması gündemdedir.

Emperyalizmin de uzun vadeli hesapları var. NATO'nun birliğini son toplantı ile birlikte daha da pekiştirdiklerini ve nükleer silahların modernleştirilmesi denilerek yapılan antlaşmayı daha şimdiden boşa çıkartılacak uygulamaları kabul ettiklerini görüyoruz. Nükleer silahlar daha da güncelleştirildiği gibi, Sovyetlerdeki mevcut önderliğin, bu konuda son derece tavizkar olduğunu bildikleri için, "insan hakları" meselesiyle de sosyalist ülkelerde kapıların ardına kadar kapitalizme açılması, böyle bir aralanmanın yaratılması da amaçlanıyor. Bölgesel savaşlardan sosyalist sistemin el çekmesi, yani fazla nükleer silahlara güvenme, daha fazla bütünleşme ve beraberlik diyor, emperyalizm. O halde, görüşme yöntemi, tavizler verme yöntemi, emperyalizmi geriletti mi, yoksa cesaretlendirdi mi? Görülüyor ki cesaretlendirmiştir. Politikalarının doğru olduğuna başta Reagan ve Thatcher olmak üzere onları inandırmıştır. Ve durumdan memnun olduklarını söyleyebilecek durumdadırlar. Sovyetler şimdi sıkıntılı, biraz rahatsız. Bir kaç küçük başarı uğruna verdikleri tavizlerin büyüklüğünü çok iyi biliyorlar ve bu Sovyetler Birliği Komünist Partisi içinde de şimdi büyük bir tartışmaya yol açıyor. Tartışmanın bazı kanıtları oluşuyor. Her ne kadar glasnost, yenilenmeye karşı olanlarla, yenilikçiler deniliyorsa da, aslında bu taviz politikasının temel rol oynadığını görmek durumundayız.

Bu bugün, yalnız emperyalizme karşı nükleer silahlardan arınma uğruna verilen bütün tavizlerde ortaya çıkan bir politika değildir. Temelini göstermeye çalıştığımız gibi, bu kapitalist olmayan yol, emperyalizmle devrimsiz barış içinde sonsuza dek birarada yaşamada ifadesini bulmaktadır. Çin örneğinde ve daha sonra Hindi-Çin'de, Afrika'da en son Nikaragua'da devrimlerin buna rağmen yapılması gerçeği vardır. Nikaragua devrimcileri diyor ki; "Sovyetler devrimde ancak zaferden sonra bizimle görüştüler". Diğer birçok devrimsel çıkış da böyle gerçekleşiyor. Çünkü, bu devrimler, kapitalist olmayan yol tezine ve barış politikalarına göre değerlendiriliyor, yararlıysa ilişki kuruluyor, değilse sırtüstü bırakılıyor. Haklı olup olmadıklarına göre bir ayırım yok. Lenin'de böyle değildir. Lenin, haklı bütün ulusal kurtuluş hareketlerinin arkasındadır. Kendi kaderlerinin bunun ayrılmaz bir parçası olduğunu söyler. Yani O, bu devrimlerle ilişkiyi stratejik düzeyde ele alır, burjuvaziyle ilişkiyi ise taktik düzeyde ele alır. Ama daha sonra mevcut Sovyet politikasında devrimle ilişkiler taktık düzeye inmiştir, bu günümüzde kesinlikle böyledir. Ama taktik ilişki olarak alınması gereken emperyalizmle anlaşma, stratejik düzeyde sürdürülmüştür. Yani ilke ters yüz edilmiştir. İlke revize edilmiştir.

Demek ki TKP'nin son teslim olma hareketine, güncel çerçevesini böyle örnekleriyle gösterebileceğimiz ve iyice görmek durumunda olduğumuz bu saptırmanın ışığında anlam vereceğiz. TKP'nin teslimiyetteki son durağı bu bağlam içinde görülmelidir. Yoksa, burada mesele Haydar Kutlu ajan mıdır değil midir sorusuna cevap aramak değildir. Yine onun AET tarafından desteklenmesi biçiminde de görülmemelidir. Bunlar tali düzeyde etki olarak değerlendirilmelidir. Dünya çapında sosyalist bir ilkenin revize edilmesinin ve günümüzde de onun yaygın bir biçimde kullanılmasının en kritik bir noktasında TKP'de vücut bulmasıdır.

Nükleer şantaj politikasını — buna caydırıcılık deniliyor— temel yayılma politikasıyla birleştirip dünya çapında devrimleri bastırma, Sovyetleri hizaya getirme, amacı ile kullanan ve bunun günümüzde daha da gerici tarzda başını çeken Reagan yönetimi, Thatcher'ın ve NATO'nun 12 Eylül rejiminin oluşumundaki payları bilinmektedir. Böylesine bir saldırı döneminde dünya çapında Sovyetler Birliği'nin girdiği ilişkiler şunu açığa çıkarmaktadır. Bunlar, mutlaka bir uzlaşmaya varmak istiyorlar ve taviz veriyorlar. Yine, içerde ne kadar taviz verildiğini biliyoruz. Her ne kadar glasnost (açıklık), prestroika (yeniden yapılanma) adı altında yapılsa da, biz bu iki ilkenin de önemli olduğunu söylüyoruz. Açıklık gereklidir. Mevcut temel hatalara fazla açıklık olmadığı için düşülmüştür. Yeniden yapılanma gereklidir. Bir yığın kokuşmuş tembel bürokratın konumu devam etmemelidir. Sosyalist ekonomi, sosyal, kültürel inşaya yol açmak için yeniden yapılanma lazımdır. Hatta proletarya demokrasisini yeniden kurmak için yeniden yapılanma gereklidir. Mühim olan bu kavramların kendileri ve içeriği değil; neye hizmet ettiğidir. Eğer bu kavramlar emperyalizmle bir ilişki, bir uzlaşma anlamında ise, nükleer silahların artırılmasını, ya da imha edilenlerin yerine daha sağlam olanların yerleşirilmesini önlemeyecek bir biçimde, salt bir taviz koparmak için yapılıyorsa, ve bunun için de "bakın işte, bir çok karşı-devrimciyi biz serbest bırakıyoruz, sonuna kadar kapılarımızı açtık" diyerek —ki batıda buna benzer insan hakları sürekli gelişim halindedir— insan haklarını koruma çabaları vb. şeylerle bu ilkelerin doğru devrimci uygulanması yerine, sağ uzlaşmacı uygulanması esas alınıyorsa, bu biçimde değerlendirmek ve doğruları savunmak gerekir.

"... Bu, tehlikeli bir teslimiyettir. Çok geniş uluslararası ortamın olanaklarını arkasına alarak burjuva-demokratik gelenekleri kullanıyor, Avrupa üzerinde sosyalist sistemin ilişkilerini kullanıyor, Türkiye'de ölüm kalım pahasına yürütülen direnme var, ve bunun karşısında "teröristir, maceracıdır" diyerek, onunla mücadele ederek böylece güven yaratmak istiyor. Niçin? İzin koparmak için. Ne olduğu belirsiz bazı hükümet yetkilileri ile ilişkiye girdiklerini söylüyorlar. Büyük bir sorumsuzluk, büyük bir alçaklıktır bu..."

Kavramlardan çok içeriği, kime karşı, kimden yana olduğu ve nasıl kullanıldığı önemlidir. Onun için biz bu biçimde tartışmayı doğru görmeli ve geliştirebilmeliyiz. Ama mevcut emperyalizmle girişilen ilişkiler tarzındaki uygulaması sağ bir uygulamadır. İnsanlık büyük tehlike içinde diyorlar ve mutlaka nükleer silahlardan dünyayı temizleyeceklerini söylüyorlar. Bunun için de insanlığın bütününü kurtarmak için bu geri adımı attıklarını söylüyorlar. Bu bir ütopik ilkedir. Pratikte ise, nükleer silahlardan temizlenme yerine, emperyalistler daha fazla silahlanmaya çalışmakta; NATO içinde çelişki yerine daha çok birliğe yönelmekteler.

Genelde peş peşe verilen tavizler silsilesinin bir örneğinin de TKP olduğunu tespit etmek gerekir. Biz şimdi bu konuda, kesin emir verilmiş, "gidin" denilmiştir, demiyoruz. Ama biliniyor ki, TKP kendi başına böyle bir teslimiyeti tercih edecek güçte değildir. Bu konuda bir onay işareti görmese buna cesareti de yoktur. "Gidiyorum" denildiğinde, "gidebilirsiniz, size bağlıdır" denilmemiş olsaydı gidemezdi; sadece AET'ye bel bağlayamazdı. O zaman burada burjuvaziye boyun eğme, NATO'ya şirin gözükme durumu vardır. Onlara göre TKP Türkiye'de olsa hiçbir tehlikeli yönü yoktur. TKP zaten şiddete, proletar-

ya diktatörlüğüne karşıdır. Yine, PKK'ye karşıdır. Ki bunlar basına da yansıdı. İstediği tamamen icazetli bir parti olmaktı. Partisinin programları da böyledir. Herkes biliyor ki, bu reformist bir programın bile gerisindedir. Tüm istediği serbest çalışmadır ve bunun dışında başka bir şey yoktur. Serbest çalıştıklarında ise, bunların ne yapacakları nasıl çalışacakları açıktır. Zaten balık baştan kokar. Bunların tarihine bakın; bir Türk burjuvazisinin dünya çapındaki ustalığına bakalım, bir de TKP'nin stratejik ve taktik olarak devrimin bütün belirtilerine karşı oluşuna, ona terörist demesi ve saldırmasına bakalım; günümüzde kendisine bile bu olanağı açan PKK'nin direnişine saldırısına bakalım. Bir yönüyle TKP'nin bu gelişi, dünya çapındaki Reagan-Gorbaçov zirvesinden aldıkları cesaretle olmuştur. Yani "onlar tepede anlaşıyorlar, biz de Türkiye ile anlaşırız" diyorlar. Bunun için AET ile anlaşıyor: "Ben öyle sonuna kadar komünizme bağlı değilim, giriş yapabilirim" diyor. Yani AET, aslında sonuna kadar revizyonist bir partiye elini uzatıyor. Otuz tane parlamenter ile Avrupa'dan birlikte geldiler. Bu da Türk burjuvazisine cesaret vermek içindi. Yani, "tehlikeli birisi değil, dört yıldır PKK'ye karşı açık savaşım yürütmüştür; teşhir, tecrit ve komplolara dek varan bir politikanın altında imzası vardır ve bu konuda da cesaretlidir" diyerek güvence verdiler. TKP'de zaten "devlet için en büyük tehlikeye ben başından karşı çıkmış, mücadele ediyorum" diyor ve gerçekten de esasta devleti kurtarma iddiasıyla ve inancıyla geliyor. Eyleminin temelinde böyle bir amaç yatan ve gerisinde bu güçlere dayanan bir TKP'nin dönüşünü durdurmak, çekinmesine yol açacak hiçbir şey elbetteki olamazdı. Avrupa'dan, AET ile olan ilişkilerinden umut görüyor, PKK'nin teşhir ve tecritinde görev yapmış, ondan umut görüyor. O zaman bunun doğal sonucu teslim olmaktır. Hangi yoldan gidilirse gidilsin, teslim olmak teslim olmaktır. Kaldı ki, demokrasinin geliştirilmesi, öncü örgüt ve hem de komünist parti olduğunu iddia eden bir gücün, daha dün faşist olduğunu söylediği bir rejime gelip teslim olması biçiminde olmaz. Demokrasi, ister bujuva döneminde ister proletarya döneminde tümüyle dişe diş mücadele ile kazanılır. Bu yeni icat kimin icadıdır.Bir ölüm-kalım savaşımıyla geliştirdiğimiz bu adımların üzerine büyük teslimiyeti, ihaneti dayandırmak kimin icadıdır, kimin çıkarınadır iyi görmek gerekir.

Bu, tehlikeli bir teslimiyettir. Çok geniş uluslararası ortamın olanaklarını arkasına alarak burjuva-demokratik gelenekleri kullanıyor, Avrupa üzerinde sosyalist sistemin ilişkilerini kullanıyor, Türkiye'de ölüm kalım pahasına yürütülen direnme var, ve bunun karşısında "teröristir, maceracıdır" diyerek, onunla mücadele ederek böylece güven yaratmak istiyor. Niçin? İzin koparmak için. Ne olduğu belirsiz bazı hükümet yetkilileri ile ilişkiye girdiklerini söylüyorlar. Büyük bir sorumsuzluk, büyük bir alçaklıktır bu. Daha başlangıçtan, izin bile almadan böyle bir şeye girişmişlerdir. Hiç olmazsa Mustafa Suphi, izin alırken o zaman Ankara hükümeti güdükte olsa antiemperyalisttir ve O savaşmak için geliyor. O durum kısmen de olsa anlaşılırdır. Ama ya şimdiki geliş? Geldiği yer emperyalizmin karargahı. Ankara'da en tehlikeli faşist rejim var. İzin aldığı hükümet, bu faşist rejimin hükümeti. Yani karşıdevrimin ilgi merkezi. Böylesi bir durumda Ankara'ya iniş yapmak ve kolunu kaldırmak, bu gelişi "demokrasinin gelişimi için büyük bir adım" olarak göstermek büyük bir demagojidir.

Yaygın bir yazar-çizer takımı da bu akımı körüklemektedir. Avrupa'da birçok kişi gelmek için sıraya giriyormuş. Türk burjuvazisine verdikleri bu hediye yetmiyormuş gibi, bir sürüsünü daha bu akıma katmak istemektedirler. Sol Birlik ve onun etrafında daha başka birlikler, Türk burjuvazisinin altmış yıldır vurup-kırmakla, katliamla engelleyemediği halk hareketini bu teslimiyet darbesiyle ölüme maruz bırakmak istemektedirler. Başta Türkiye halkı olmak üzere, Kürdistan halkı üzerinde de büyük oyun oynanarak, tüm dökülen kanlara, görülmemiş direnmelere bir kırmızı çizgi çekilmek ve düşmanla anlaşmak, barışılmak isteniyor. Bu, genel açısından da çok büyük tehlikedir. Dünya sosyalizm tarihinde, 1924'te bizzat TKP'nin savunduğu ve Komünist hareket içinde en tehlikeli sosyal-şovenizm geleneğini sürdürdüğü biliniyor. Buna karşı önlem alınmadı ve dünya çapında bir tehlike oldu. Şimdi yine en tehlikeli bir teslimiyetin önderidir. Komünizm içinde bundan daha alçakça bir teslimiyet — adı komünist de olsa, böylesine bir adla böylesine bir teslimiyet— gerçekleşmemiştir.

Bunun sonuçları ne olacak? Halk direnmeleri adına ne varsa, sosyalizm adına ne varsa hepsini peşkeş çekerek ondan sonra dörtbaşı mamur bir karşı-devrim güruhu olarak örgütlendirileceklerdir. Bunlar, demokrasi-sosyalizm maskesi ile yoğun bir tasfiyeyi daha çok bizim önderliğimizde geliştirilen ulusal direnişe karşı ve Türkiye devrimci-demokratik gelişimine dayatacak ve bunu da bir karşı-devrimci savaş tarzında yapacaklardır. Bunlar, bizimle mi uzlaşmayı istiyorlar, TC ile mi? PKK'ye karşı savaş açtıklarını ve ona karşı çıktıklarını Paris'te basın toplantıları ile açıkladılar. Ve Türkiye'deki bütün direniş ögelerine terörist damgalarını vurarak lanetlediler. Bunlar, aynı zamanda Özal'a demokratik açılımı sağladı diye imzayı basanlardır. Şimdi ise ehlileştiriliyor, görevlerini yürütecek provokatörler haline getiriliyorlar. Sağlam iş yürütecek konuma getirildikten sonra, bunlara örgüt de kurduracaklar. Yalnız bununla yetinmiyorlar. Dev-Yol içindeki bazılarına da böyle örgüt kurdurtabilirler. Bunlar dışarı çıkar çıkmaz icazetli parti kuracak ve daha sonra bizim esas doğrultumuzda ve önderliğimizde gelişecek olan veya müttefikliğimizde ortaya çıkan Türkiye devrimci hareketine saldıracaklardır.

TKP, 1925'te Kürt ayaklanmasına karşı tavır alırken de benzer bir durum yaşanıyordu. Diyelim onlar feodaldı, gericiydi, İngiliz maşalarıydı ve o tavrın izahı bu idi; bu saldırının bir izahı vardı. Peki ya şimdi, bize yönelik olarak neyi gerekçe gösterecek, ne ile saldıracaklar, ellerinde ne var? İşte burada Türk burjuvazisinin veya onun bugünkü faşist devletinin, Evren-Özal kliğinin elinde bir maşa olarak bir yandan TKSP, Peşeng gibi karşı devrimci güruhu saldırtarak, Türkiye içinde benzeri "sol" örgütlenmeleri dayatarak burjuvaziye ve faşizme ne kadar yararlı olduğunu ortaya çıkaracaklardır. Bu konuda ne kadar yardakçılık ettikleri ortaya çıkacaktır. Eğer başarılı olursa burjuvazi aferin diyecek, destekleyecek onay verecek, izin çıkartacak; eğer başaramazsa kesinlikle affetmeyecektir. Türk burjuva geleneğinde başarısını yerine getirmeyen, kendi adamları da olsa; uzun vadeli zararlı olacağını bilse, en gözde adamlarda olsa canına okumaktan çekinmez ve bunların başarısızlığı halinde bunların canına da okuyacaktır. Her şey Türk burjuvazisinin Evren-Özel faşist kliğinin politikalarının uygulanmasına, bunların yararlı olup-olmadığına bağlı olarak değerlendirilecek; gerekirse izin icazet, gerekirse mahkumiyet-tasfiye veya yoketme uygulanacaktır. Buna şaşmamak gerekir. İkisi de ortaya çıktığında, kesinlikle bunun aynı özden kaynaklandığını, bunun teslimiyet olduğunu kesin hüküm biçiminde değerlendirmek gerekiyor. Taktik düzeyde ister burjuvaziyle ister anti-faşizm ile, ister ulusal kurtuluş, ister emperyalizm ile girilecek bir ilişkinin, temel bir anlayış olarak görülmesi, temel bir anlayış haline getirilmesi halinde kesinlikle sosyalizmin revize edilmesi, revizyonizmin bunun yerine ikame edilmesi durumu ortaya çıkacaktır. Bu da ister sistemler arası çatışma ve görüşmeler, ister ezilen ulus içinde anti-faşist ve faşist güçlerle olan çatışma ve uzlaşmalarda, sömürge halklarının ulusal kurtuluşlarında böyle uygulandığında en tehlikeli sonuçları verir ve teslimiyete kadar gider.

> ***"... PKK önderliğinde ifadesini bulan yaratıcı sosyalizm ve önderlik ettiği ulusal kurtuluşçu devrimci-demokratik hareket bu kısa pratiğinde de gösterdiği gibi, bu barikatla doğru mücadeleyi becerdiği, onun teslimiyetini boşa çıkardığı oranda hem Kürdistan halkına hem Türkiye halkına kendi halk hareketini geliştirme ve bunda başarıyı görme imkanlarını verecektir. Altmış yıldır örtbas edilen halkların doğru ideolojik politik önderliğine biz, doğru bir çıkışı yaptırmışız. Yani ısrarla bu temeldeki doğru çıkış işlenirse, örgütlenirse, büyük bir sebat, sabır ve olgunlukla savunulursa, şüphesiz PKK'nin şahsında sosyalizmin büyük bir kazanımı ortaya çıkacaktır..."***

Genelde böyle ağır etkilerini göstermiş olan revizyonist ilke, günümüzde TKP somutunda tehlikeli bir teslimiyet biçiminde ifadesini bulmuştur. Önderler sayesinde yolu açılan bu teslimiyet, ardından diğerlerinin de dönüşüne yol açacaktır. Altmış yıldır bunlar Türkiye ve Kürdistan halklarının; halk direnişlerinin önündeki oportünist-revizyonist barikatlardır. Halk direnişinin gelişmeyişinin, başarıya gitmeyişinin, demokrasiyi geliştirmeyişinin en temel nedenidirler.

PKK Şahsında Kazanan Sosyalizmin Yaratıcı İlkeleridir

PKK önderliğinde ifadesini bulan yaratıcı sosyalizm ve önderlik ettiği ulusal kurtuluşçu devrimci-demokratik hareket bu kısa pratiğinde de gösterdiği gibi, bu barikatla doğru mücadeleyi becerdiği, onun teslimiyetini boşa çıkardığı oranda hem Kürdistan halkına hem Türkiye halkına kendi halk hareketini geliştirme ve bunda başarıyı görme imkanlarını verecektir. Altmış yıldır örtbas edilen halkların doğru ideolojik politik önderliğine biz, doğru bir çıkışı yaptırmışız. Yani ısrarla bu temeldeki doğru çıkış işlenirse, örgütlenirse, büyük bir sebat, sabır ve olgunlukla savunulursa, şüphesiz PKK'nin şahsında sosyalizmin büyük bir kazanımı ortaya çıkacaktır. 65 yıldır Türkiye somutunda hep halkların aleyhinde işlemiş, hep sosyalizmin kötü tanınmasına ve dolayısıyla teşhir ve tecritine ve giderek halk harektlerinin öndersiz kalmasına yol açmıştır. Türk burjuvazisinin başaşağı gidişini durdurmak için Türk tabanından bir resmi TKP, daha sonra boyun eğmiş TKP'yi oluşturmak ve bunlar, bu halleriyle de emekçi halkların bağrına saplanmış hançer gibi en tehlikeli boyun eğdirici araç olacaktır. Gerek Türkiye halkı, gerekse de Kürdistan halkı için çıkış yolu bu barikatın yıkılmasına bağlıdır. Bunda halkların zafere gitmeyişi ve demokrasiye kavuşmayışı ne TC'nin çok güçlü, çok usta bastırma geleneğinde aranmalıdır, ne de halkların az çaba harcadığında aranmalıdır. İkisi de değildir. Burada, daha baştan itibaren halk önderliğinin felç olmasına yol açan, onun doğru devrimci örgütlenmesinin ve direnmesinin geliştirilmesini değil, engellenmesi doğrultusundaki revizyonist, sosyal-şoven politikanın hakim olması; örgütlenmeyi engelleyen birincil engel olarak görülmelidir. Bu yalnız Türkiye emekçi halkının çıkışı için değil, Kürdistan halkı için de böyledir. Karekteri ne olursa olsun, ne kadar geri olursa olsun, haklı tüm ayaklanmalara karşı çıkan bu sosyal-şoven yaklaşımın ardına kadar burjuvaziyi desteklemesi, dolayısı ile Kürdistan halkının mahfına yolaçabilecek kadar tehlikeli bir durumdur ve bu da onun böylesi bir araç olmasında aranmalıdır. Bugün biz bu tarihi çok yönleri ile irdeledik, açığa çıkardık. Onunla da yetinmedik, bağımsız sosyalistler ile birlikte organize ettik, örgütledik.

PKK, böylesine bir gelişim içinde, dünya çapında sosyalizmin kanunlarına, onun bütün önderlerine sonuna kadar sahip çıkmıştır. Sosyalist inşanın Sovyetlerde, Çin'de, her tarafta emperyalizmi gerileten bütün tutumlarına, mirasına sahip çıkmıştır. Kesinlikle sonuna kadar kazanımlara bağlılık vardır. En ileri düzeyde sorumlulukla en ufacık bir inkarcı, gerici eğilime prim vermeden sosyalizmin kazanımlarına sahip çıkmıştır. Ve yine, sosyalizmin içindeki sağ sapmalara, milliyetçi, sosyal-şovenizme, TKP'nin geleneğine ve günümüzdeki uygulamalarına karşı tutarlı, ideolojik, siyasal mücadele vermiştir. Bu mücadele ile Türkiye'de doğru devrimci-demokratik mücadelenin önü açılmıştır. Devrim bastırılamamıştır. Gelişme imkanlarına kavuşmuştur. Büyük zindan direnişi ile bugün cezaevlerinde başlattığı büyük başkaldırıya, Sağmalcılar'ı, Metris'i, Mamak'ı ve bütün cezaevlerini iştirak ettirerek, kendilerinin büyük direnişle ve şehit kanlarıyla kazandıkları insanlık onuru —bu kazanılan hakların en büyüğüdür— hakkını bütün Türkiyeli devrimci tutuklulara da tanıtmaya götürecek yasal bir olanağa kavuşulmuştur. Bizim ulusal kurtuluş mücadelemiz Kürdistan'ı devrimin gelişen bir odağı haline getirmiştir. Bugün gelişen devrimimiz, Evren-Özal kliğini geriletiyor, klikler arası çatışmayı derinleştiriyor. Devrimci-demokrat güçler üzerindeki baskıyı azaltıyor. Onların çılgınca uyguladıkları faşist baskılarının başarıya ulaşmamasına yolaçıyor. Ve bu da şimdiden halkların doğru devrimci-demokratik meücadelesiyle özgür temellerde birleşmemiz dolayısıyla sağlam bir enternasyonalizme temel teşkil ediyor. Görülüyor ki, bütün bunlar da büyük bir mücadelenin küçümsenmiyecek kazanımlarıdır.

Biz bu temelde bu kazanımları hangi zorlu çabalarla sağladığımızın derin bilinci ile bundan sonra da olduğumuz kadar, onu kışkırtmak istediği, üzerimize saldırttığı, yeni teslimiyetçi-reformist, Kürt uşaklarına karşı ardıcıl bir mücadeleyi sürdüreceğiz. Bugün Güney Kürdistan'da aynı anlayış, ilkel milliyetçiliği zorla tutuyor. İlkel milliyetçiliğin, modern kurtuluş mücadelesinin karşısına bir bela haline gelmesi için arkadan destekliyor. Modern ulusal kurtuluşu destekleme yerine, onların ayakta kalmasına gerekli güç, destek ne ise onu gösteriyor. Benzer bir politika Güney Kürdistan'daki halk hareketliliğinin de önünde olumsuz bir rol oynuyor. Bu olumsuz rol, burada anlatıldığı üzere yakın geçmişte son derece şoven bir rejimle ortak iktidar kurmaya kadar gittiği gibi, kelleyi peş peşe verdiklerinde, ancak bu uğursuz ittifaktan kurtulmuşlardır. Kurtulmalarına rağmen, (IKP'den bahsediyoruz) Kürt hareketi içine gelişi devrimci-demokratik hareketi desteklemek, için değil, tam tersine kendi oportünist politikasına yaşam kanalı bulabilmek içindir. Rejimden bulamadıkları yüzü, burada bulmak içindir. İlkel milliyetçilikle doğru olmayan ve daha çok da bize karşı işleyen, bize karşı olanlarla birlikte son derece rahatlıkla tavır alabilecek bir tutuma girmelerine benzer bir olumsuzluk içerisinde olmalarına yolaçmıştır. Bugün ister Güney Kürdistan'dan gelsin, ister Kuzey Kürdistan'da TKP'nin saldırttığı güruhtan olsun, hepsinin mücadelemiz karşısında adım adım inşa etmek istedikleri barikatlarından kurtulmak bu barikatları yıkmak, halkın devrimci enerjisini sonuna kadar açığa çıkarmak büyük bir görevdir. Bunlar kurnaz, entrikacı, komplocudurlar. Bunlarla mücadele ederken gerekirse en sert mücadeleleri gündeme getirebileceğimiz gibi, günlük, aylık taktik uzlaşmaları da gündemde tutacağız. Yani, ya hep mücadele, ya hep uzlaşma anlayışımız yoktur. Koşullar tarafından belirlenen ve göründüğü kadarıyla da taktik ilişki olmaktan öteye gitmeyecek olan bu ilişkilere, ister Güney Kürdistan'daki reformist yarı-feodal burjuva önderlikle olsun, ister küçük burjuva yanı ağır basan gruplar olsun, bunlarla mücadeleyi somut koşullara göre ve hepsine devrimin çıkarlarına göre yaklaşacak ve onları adım adım böyle hazırlayacağız. Bunda ya sonuna kadar mücadele veya sonuna kadar güvenebileceğimiz ilişki mantığı yoktur. Geçmişte biz bu konuda ilkeli davranabildik. Ancak, ilkelerimizin içimizdeki bazı ögeler tarafından bazen sekterizme, bazen de sağcılığa düşürülmesini önleyemedik. Bizim ilkeli mücadelemizin bu konuda doğru taktiklerle yerine getirilmesi ve tamamen siyasi gelişmemizin doğrultusunda olması gerekiyor.

Bu konuda bir kez daha Parti tecrübelerimizi gözönüne getireceğiz. Bir kez daha düşülen yanılgıları tespit edeceğiz ve bir daha bu tutumlara düşmeyeceğiz. Bir çok başarılı uygulamamızı da, gördüğümüz gibi bir taktik ilişkiden ne kadar yararlanılabileceğine dair Parti Önderliğinin geliştirdiği muazzam çabaları görerek, taktik ilişkiye de böylece gereken anlamı vererek, güçlendirmeye, onun politik uygulanmasını hayatın her alanına yansıtmaya çalışacağız. Bunlar başarıldığında görülecektir ki, Kürdistan'da kazanan yalnız sosyalizm ve ulusal kurtuluş olmuyor, kazanan Kürdistan somutunda ve PKK önderliğinde sosyalizmin yaratıcı ilkeleri, başta komşu halkların devrimci demokratik kurtuluşları olmak üzere dünya halklarının devrim gerçeği olacaktır.

Bu yazı cezaevinde çıkarılan Dengê Berxwedan dergisinden alınmıştır.

Aydın Cezaevinden PKK'li Savaş Esirleri Değerlendiriyor:

Reformizm — Legalizm

Sınıf mücadeleleri tarihi incelendiğinde görülecektir ki; sınıf mücadelesi başlı başına, ideolojik-politik, pratik vb. mücadeleyi kapsayan çok yönlü ve çeşitlidir. İşçi sınıfı kendi başına bir sınıf olma karakterini ancak bu mücadele sürecinde yaşadığı bir yığın hata ve yetersizliklerden doğan, yenilgilerden çıkardığı derslerden kazanmıştır. Yoksa bunlar işçi sınıfına vahi ile gelmiş, hazır reçeteler olarak verilmiş değildir. Aksine işçi sınıfının ideolojik-politik gelişimi başlı başına zengin bir mücadele tarihidir.

Marx ve Engels, başlangıçta işçi sınıfının ideolojisi olan bilimsel sosyalizmi sağlam temellere oturturken, sadece eski anlayışlara karşı değil, aynı zamanda işçi sınıfını içerden etkileyen her türlü reformist ve oportünist anlayışa karşı da amansız bir mücadele vermişlerdir. Çünkü, işçi sınıfı saflarında görünen, ancak örgüt ve mücadele anlayışı ile işçi sınıfı mücadelesini burjuvazi için kabul edilebilir bir mücadele derekesine indiren anarşist, reformist ve oportünist akımlar, proletarya saflarında sürekli bir truva atı rolü oynamış, burjuvazinin güçlenmesine hizmet etmiş, işçi ve emekçi yığınlarının devrimci dinamizmini ve potansiyelini deforme etmişlerdir.

Bakıldığında görülecektir ki, işçi sınıfı hareketi içerisinde ortaya çıkan reformizmin tarihi, Marksizmin tarihi kadar eskidir. Özellikle de Marksizmin sistemleşmiş bir ideoloji şeklinde ortaya çıkmasından sonra, Marksizmi bayağı bir biçimde yorumlayıp, örgüt ve mücadele pratiğine uygulayan bu akımın temsilcileri işçi sınıfı mücadelesine önemli zararlar vermişlerdir. Reformistler sürekli sınıf uzlaşmasından yana olmuş, devrimci gelişmeyi değil, kendiliğinden hareketi temel almış, işçi sınıfı mücadelesini ekonomik mücadele ile sınırlayarak, siyasal mücadelenin ve buna bağlı olarak da siyasal örgütlenmenin önemini yadsımışlardır. Tabii ki, bu en büyük günahları olmuştur.

Buna karşı Marx ve Engels, sınıf mücadelesinin temelini siyasal mücadelenin oluşturduğu ve bu mücadelede en büyük silahın, sınıfların politik örgütlenmesi olduğunu belirterek, devrimci mücadelede legal-illegal, ekonomik-demokratik, silahlı-silahsız vb. tüm mücadele araç, yol ve yöntemlerinin bu eksen üzerinde ele alınmasını açık ve net ortaya koymuşlardır. Kısacası, işçi sınıfının gerçek kurtuluşunun siyasal mücadeleden geçtiğini, bunun için de ekonomik-demokratik mücadele ile siyasal mücadele arasında doğru bir bağ kurulmasının önemini sürekli vurgulamıştır.

Marksizmi birçok alanda olduğu gibi, örgüt ve mücadele anlayışı karşısında da tahrif ederek isimlerinden başka Marksizmle hiçbir ilişkisi kalmayan II. Enternational partilerinin reformizmin en kötü örnekleri olduğu bilinmektedir. Yine bilindiği gibi II. Enternational oportünizmi uzun bir barışçıl dönemin ürünü olmuştur. Yani kapitalizm henüz dengeli bir gelişme gösterirken, emperyalist karaktere bürünen bu kapitalizm, bağrında taşıdığı çelişkilerini su yüzüne vurmuş bulunmamaktadır. Bu nedenle dönemin geçerli örgüt ve mücadele biçimleri olarak görünen legal savaşım biçimleri ve bunun araçları olan seçim ve parlamento yolu ile kaptilaizmin devrileceği düşüncesi egemen bulunmakta, bu partiler bunu geçerli tek yol olarak kabul etmektedirler. İşte II. Enternational partileri bu dönemin rehaveti içinde bulunurken, emperyalizmin çelişkilerinin keskinleşmesi sonucu, giderek çatışmaların gündeme getirilmesi karşısında kendilerini örgüt ve mücadele biçimleri olarak bu duruma göre hazırlamamış ve en önemlisi de kitleleri hazırlayamamış, II. Enternational partileri görünüşü kurtarmak için bir dizi "devrimci" karar ve sloganlar oluşturmalarına rağmen, bunun pratik gereklerini yerine getiremediklerinden ötürü, burjuvazinin kuyruğuna takılıp, işçi sınıfına ihanet ettiler. Savaş, II. Enternational partilerinin yakalandığı oportünizm hastalığını daha da yaygınlaştırarak bu partilerin çürümesini hızlandırdı.

İşte bu dönemde Leninizm, uluslararası komünist harekette egemen olan oportünizme ve II. Enternational partilerinin gerici niteliklerine karşı amansız bir mücadele içinde doğuyordu. O dönemi anlatan Stalin, bu konuda şunları yazıyor: *"II. Enternationalin bütün etkinliğini, çalışma yöntemini yeniden gözden geçirmek, küçük-burjuva oportünist ruhu, zaafı ve dar görüşlülüğünü, bayağı politikacılığı, inkar zihniyetini, sosyal-şovenizmi, sosyal-pasifizmi atmak gerekiyordu. II. Enternationalin bütün silahlarını gözden geçirmek, paslanmış eski silahları atmak, yeni silahları edinmek zorunlu olmuştu.*

Bu hazırlığı yapmadan, kapitalizmle savaşa girmek yararsızdı.

Bu yapılmadıkça yeni devrimci savaşımda, prolatarya silahı ve cephanesi eksik olarak, hatta silahsız olarak savaşa girmek tehlikesi ile karşı karşıya idi.

II. Enternationali genel olarak gözden geçirmek ve Augias ahırlarının genel bir temizliğini yapmak onuru Leninizme düştü."

Evet bu kısa aktarmadan anlaşılacağı gibi, Leninizm, proletarya devriminin teori ve taktiğini geliştirmek, yeni koşullara göre Marksizmi derinleştirerek, işçi sınıfını, sınıf mücadelesinin bilimiyle donatmak olarak doğuyor ve işçi sınıfının elindeki savaşım silahlarını işlemez kılan, onu pratik olarak köleliğe mahkum eden oportünizmi tasfiye ederek, bu silahları tekrar işler hale sokuyordu.

Peki neydi bu silahlar? Her şeyden önce Leninizm bu noktada oportünizm ile tezat halinde gelişiyordu. Yani örgüt ve mücadele anlayışı konusunda, bilindiği gibi, reformistler sınıf mücadelesini ekonomik mücadele ile, örgütlenmeyi legal dernek, sendika, kooperatif vb. ile sınırlayarak, siyasal mücadelenin ve bunun aracı olan siyasal örgütlenmenin önemini görmezlikten gelmenin, yadsımanın işçi sınıfı hareketinden sapma olarak değerlendirerek, tüm mücadele biçimlerinin burjuvaziyi alaşağı etme eyleminde bütünleştirilmesi gereğine işaret etmiştir. İşçi sınıfının güncel taleplerinden hareketle, işçi sınıfının bilincini iktidarı elegeçirme düzeyine çıkarmak gereğini sık sık ve önemle vurgulamıştır. Reformistler ise bunun tersine, siyasal mücadeleyi yadsıyarak, işçi sınıfına savaşım yöntemleri öğreteceklerine, eskiden kalma basma-kalıp teorileri bir reçete olarak sunup, işçi sınıfına savaşım teorisi yerine uysallık teorisini sundukları belirten Lenin, bu durumda işçi sınıfının siyasal bağımsızlığını yitirip başka partilerin kuyruğuna takılma tehlikesine dikkat çeker.

Açıktır ki, siyasal mücadeleyi reddetme teorisi, kendiliğindenci hareketi yüceltme, devrimci örgüt, mücadele ve eylem anlayışını reddetmedir. Burda işçi sınıfının en büyük silahı olan sınıf örgütlenmesi reddedilerek, bu silahın işçi sınıfından alınıp burjuvaziye teslim edilmesidir. Buna göre işçi sınıfı örgütlenmemeli ve sadece ekonomik koşullarını iyileştirmeye çalışmalıdır. Rusya'da "ekonomistler" olarak ortaya çıkan bu eğilim sahipleri işçi sınıfının bağımsız siyasal örgütlenmesini reddederek, çarlığa ve Rus liberal burjuvazisine proletarya saflarında en büyük desteği sunmuşlardır.

Ancak, Lenin sınıf mücadelesini iktidar mücadelesi olarak ele alırken, diğer mücadele biçimlerini kesinlikle reddetmemiştir. Aksine Leninizm bütün savaş biçimlerini kabul eder. Burada kabul edilmeyen legal savaşım biçimlerinin mutlak olarak ele alınması, tüm diğer savaşım biçimlerinin siyasal bir örgüt kurmayılığında toplanmamasıdır. Bunun pratik anlamı şudur: Proletarya partisi siyasal mücadelenin ve buna bağlı olarak kazanılacak ekonomik hakların garantisidir. Bu siyasal bir örgütlenmedir ve temel alınmalıdır. Gerçek anlamda leninist bir parti örgütü, profesyonel devrimcilerden oluşmuş dar ve nitelikli bir örgütlenmedir. İşte sınıf mücadelesinde kavranması gereken temel halka budur.

Bu temel halkayı doğru kavrayan komünistler, buna bağlı olarak bütün mücadele biçimlerini kabul ederler. İşçi sınıfının mücadelesini ekonomik sınırlarda hapseden reformistlere karşı mücadele edildiği kadar, bu mücadeleyi kitlelerden soyutlayan, kitlelerin gücünü yadsıyan anarşist ve sol sekter anlayışlara karşı da mücadele eder. Lenin bu konuda şunları söyler: *"Bütün savaş araçlarına sahip değilsek, bizim irademize bağlı olmayan değişimler diğer sınıfların durumunda bizim özellikle zayıf olduğumuz bir işlem biçimini gündeme getirdiği zaman ağır —hatta bazen kesin— bir yenilgiye uğrayabiliriz. Bütün savaş araçlarına egemen olursak, kesinlikle yengiye ulaşırız. Çünkü biz gerçekten ileri, gerçekten devrimci sınıfın çıkarlarını temsil ediyoruz; o zaman, düşman için en tehlikeli olan, öldürücü yumrukları en hızlı vuran silahı kullanmamıza koşullar izin vermese bile yengiye yine ulaşırız. Deneyimi olmayan devrimciler, çoğu zaman legal savaşım araçlarının oportünistçe olduğunu, çünkü bu alanda burjuvazinin işçileri çok sık (en çok da "barışta" devrimsel olmayan zamanlarda) aldattığını ve gözünü boyadığını, illegal savaşım araçlarının ise devrimsel olduğunu söylerler."* Bunun doğru olmadığını belirten Lenin, en zor koşullarda, legal koşulların yararlanılabileceğini, legal ve illegal mücadele biçimlerini doğru bir şekilde birleştirmeyi bilmeyen devrimcilerin en kötü devrimciler olduğunu belirtir.

Bu kısa açıklamalardan da anlaşılacağı gibi, komünistler sınıf mücadelesini çok yönlü ve çeşitli olarak ele alırlar. Ancak bütün örgüt ve mücadele biçimlerini temel olarak siyasal mücadele yolunda birleştirirler. Rusya'da Bolşevik Partisi'nin tarihi bu konuda zengin deneyimlerle doludur. Bolşevikler devrimin çeşitli aşamalarına göre örgüt ve mücadele biçimlerini geliştirme (Duma ve seçimlerden yararlanma vs.) ustalığını göstererek mücadelelerini zaferle taçlandırmışlardır. Legal ve illegal mücadele konusunda önemli dersler vermişlerdir. Yine bu konuda Lenin, her ülkenin örgüt ve mücadele biçimlerinin somut koşulların somut tahlilinden hareketle belirlenebileceğini vurgulayarak, baştan beri bu konuda basma-kalıp çalışma tarzlarının yanlışlığı ve yol açacağı olumsuz sonuçları göstermiştir.

Legal-illegal örgüt ve mücadele biçimleri üzerine yaptığımız bu kısa açıklamalardan sonra, şimdi de bu konuda Türkiye ve Kürdistan özgülünde ortaya çıkan çeşitli oportünist ve reformist anlayışların durumuna değinelim.

Özellikle 12 Eylül faşizminin gelişinden bugüne kadar geçen 7 yılık bir süreden sonra baktığımızda Türkiye sol hareketinin durumu gerçekten içler acısıdır. Öyle görülüyor ki, Türkiye solculuğu egemen sınıflardan yediği her darbe ardından biraz daha şekilsizleşiyor, sağa doğru kulaç atmalar daha da artıyor. Hatta bu konuda bir yarış gözleniyor. Elbette bunun kendine özgü nedenleri var. Her şeyden önce bunun nedeni Türk solunun kendine özgü şekillenmesinde, doğuş ve gelişme karakterindedir. Bugün baktığımızda bu gerçek daha net olarak karşımıza çıkacaktır. Geçmişte mangalda kül bırakmayan, illegal mücadele, silahlı devrim vb. konularda çok parlak ve keskin sloganlarla ortaya çıkan, hatta bu anlayışlarını bir saplantı haline getiren, şöyle de olsa, böyle de olsa her kesçe böyle kabul edilen çevreler bile, 12 Eylül faşizminin genelde Türk solu üzerinde yarattığı şekilsizlikten nasibini aldılar. Ve bugün bu çevreler geçmişlerine saldırarak günah çıkarmakta, daha "aklı selim" örgüt ve mücadele anlayışları ile piyasaya çıkmaktadırlar.

İşte Türk solunun bu durumu, kemalist burjuva ideologların-kalemşörlerinin sefil ruhlarını coşturmaktadır. Kimi bu çevrelerden, kimi de eski "sosyalistlerden" bazı dönekler ya da deyim yerinde ise; 12 Eylül faşizminin haşmeti altında devrimci dinamizmlerini yitirip kendilerini yeniden gözden geçirenler, bugün adeta "tarih tekerrürden ibarettir" sözünü doğrulamak istermişçesine onlarca yıl önce ipliği pazara çıkmış reformist-oportünistlerin ağzını kullanarak "silaha sarılmamalıydık" diyebilmektedirler. Şimdilik ustaların çeşitli tarihlerde ortaya çıkmış bu anlayış sahiplerine verdiği cevabı hatırlatmakla yetinelim.

Bilindiği gibi bugün Türkiye'de "yeni bir sol", piyasada dikiş tutturma çabasındadır. Bunun içindir ki, özellikle son bir yıldır kamuoyu "sosyalizm", "proletarya diktatörlüğü", "sömürgecilik" vb. sözcükleri tekrar duymaya başlamıştır. Bazıları buna, "Türkiye'de yeni bir devrimci dalga gelişiyor", "yeni yükseliş" vb. diye biliyor. Ama mevcut durum biraz derin ve kapsamlı incelendiğinde bunun reformizm ve oportünizmin kötü rüzgarları olduğu, 12 Eylül faşizminin Türkiye devrimine vurduğu darbenin bir aynısının da bununla vurulmak istendiği görülecektir. Çünkü bazılarının, "yeni devrimci kabarış" dedikleri olay 12 Eylül faşizminin yaratmış olduğu sahte ve icazetli ortamda oraya çıkan dernekçilik ve dergiciliktir. Yani sözümona legal olanaklardır. —Fakat 12 Eylül faşizminin icazetini taşıyan legal olanaklar— Yoksa bu ortam Türkiye devrimci hareketinin mücadelesinin kazanımları değildir. Bunu kimse de iddia edemez. 12 Eylül'de işbirlikçi-tekelci Türk burjuvazisinin yaşaması için bunların alınması gerekti, alındı. Bugün ise yine aynı burjuvazinin güçlenmesi için bunları vermesi gerekti, verdi. Yani "eski tas, eski hamam" değişen hiçbir şey yok. Fakat açıktır ki, bu yeni yaratılan ortamın icazeti daha ağır, daha çok sırıtmakta ve gizlenememektedir.

Türkiye'de devrimci demokratik hareketin tarihi 60-70 yıllık bir tarih olmasına rağmen, bugün bu hareket Türkiye işçi-emekçi halkına ne vaadetmektedir? Ya da bu hareket geçmiş hata ve yanılgılarından doğru sonuçlar çıkara bilmiş midir? Açıktır ki, buna olumlu yanıt vermek olanaklı değildir. Çünkü Türkiye'de işçi sınıfı hiçbir dönem kendi bağımsız siyasetini temsil eden bir siyasal örgütlenmeye kavuşmamıştır. Bunun tipik bir örneği olan ve doğuşu 1920'lere dayanan TKP, kemalist burjuvazinin kuyrukçuluğunu yapmış ve hatta zaman zaman "kendi" burjuvazisinin boşluklarını sol adına doldurma çabasını göstererek "milli sol" olma ünvanını almıştır. Partimiz bu solun tarihini bol demagoji ile yüklü, derin bir örgütsüzlük, eylemsizlik ve tasfiyecilik tarihi olarak değerlendirerek aslında Türk sol hareketinin geçmişinden kaynaklanan bugünkü özelliklerini oldukça detaylı olarak ortaya koymuştur.

Türk egemenlik sisteminin içine girdiği 1960 ekonomik ve siyasal bunalımı, siyasal iktidardaki çekişmeler ardından ortaya çıkan 1961 anayasası temelinde, kırıntı kabilinde verilen bir takım haklar ve dönemin çelişkileri sonucu ortaya çıkan siyasal ortamın icazeti bilinmektedir. Bu ortamda örgütlenmek isteyen TİP, TSİP, TKP vb. reformist, sosyal-şoven güçlerin burjuvazinin sağladığı bu ortamda reformizmi, legal çalışma biçimlerini tek geçerli yol olarak kabul edip Türk solunun tarihsel karakterini daha kötüsünden devam ettirdikleri bilinmektedir. Bu eğilim 1970'lere kadar ağırlığını korumuştur. Bu konuda Partimiz şu belirlemeyi yapmaktadır: *"Türk solculuğu 1960, hatta 1970'lere kadar karanlık dönemini yaşar. 1945'te Türk burjuvazisini Truman doktrininden yararlanmak için çok partili rejim ve 'demokrasi' sahtekarlığını geliştirir. Bu dönemde demokrat partiden izin alarak —yöneticilerini de ona onaylatarak— kurulan 'sosyalist' partiler sol bir çıkış olarak görülmediklerinden dolayı, bu dönemde ciddi bir ideolojik, politik, örgütsel bir çıkıştan söz edilemez."*

1960 darbesi ile açılan dönemin çatlaklıklarından yararlanarak kurulan TİP küçük-burjuva, burjuva demokratlarının "sosyalist" maskeli partisi objektif olarak Türkiye ve Kürdistan'dandaki toplumsal ve

ulusal muhalefeti frenlemek, denetlemek ve bu potansiyeli legal-reformist ortama; dolayısıyla Türk burjuva egemenlik sistemine kanalize etme hareketi olarak değerlendirilebilir.

1970'lere gelindiğinde Türkiye'de devrimci-demokratik hareketi, Marksizm-Leninizmin yeniden araştırılarak, legal-reformist kabuğu parçalama arayışlarına tanık olunur. Bu arayış ve reformculuktan kurtulma hareketi olarak ortaya çıktığında Türkiye devrimci-demokratik hareketi tarihinde önemli bir noktayı teşkil eder. Mahir Çayan, Deniz Gezmiş ve İbrahim Kaypakkaya'da simgeleşen, THKP-C ve THKO hareketi olarak ortaya çıkan '71 direnişi reformizme tam bir darbe ve onu aşma hareketi olmasına rağmen, bu olumlu çıkış aydın-gençlik hareketini aşamadığından, örgütsel vb. birçok alanda hazırlıksız ve yetersiz olunduğunda, egemen Türk burjuvazisinin darbesinden kurtulamadı. Ancak 1971 darbesi ile yenilgi alan bu devrimci radikal çıkış geride direnişçi bir miras ve önemli bir deneyim bırakmasına rağmen, '70'li yıllardan sonra tekrar canlanan Türk sol hareketi, bu mirası olumsuz bir şekilde değerlendirerek radikal devrimci çıkışı temsil etmek, daha da ileri götürmek yerine, bu mirasa dayanarak, daha doğrusu bunu da yiyip bitirmek isteyen, ya sağ reformist bir çizgi ya da sol sekter bir çıkış yaptılar.

Türk sol hareketi 1980'lere işte böylesi hastalıklı bir yapıyla geldi. Yani '80 öncesi bu sol legal çalışma içine saplanmış ve çeşitli dergiler etrafında bir araya gelmiş gruplaşmalar biçiminde kendisini gösteriyordu. Nihayet o dönemin lider kadroları faşist mahkemelerde yaptıkları açıklamalarda ve savunmalarda örgüt olmadıklarını ve geçmiş durumlarının sadece bir dergi etrafında olduğunu belirterek bu acı gerçeği belirtmişlerdir.

Kürdistan'a gelince; 1980 öncesi itibariyle bakıldığında, Kürdistan'da "Özgürlük Yolu, DDKD" vb. adlar altında faaliyet gösteren derneklerin var olduğu görülecektir. TİP vb. sosyal-şoven ve reformist akımların Kürdistan'daki izdüşümleri, daha doğrusu karikatür Türk solunun daha bir karikatürü olan reformist Kürt küçük-burjuva milliyetçileri, Kürdistan'ı kendi hayal dünyalarında değerlendirerek dernekçilik-dergicilik vb. yollarla bir yere varacaklarını sandılar. "Doğuya yol, su, okul" vb. sloganlarla yurtsever Kürt gençliğini bu legal dernekler etrafında yoğunlaştırarak, legal reformist mücadele anlayışını göklere çıkardılar. Ancak bu gerçektende tahlilsizliktir. Hayatın canlı pratiği kesin ve acımasızdı. Her şeyin en çıplak bir zor yoluyla yürütüldüğü Kürdistan, Rusya veya başka bir ülkeye benzeyemezdi. Temel örgütlenme ve mücadele biçimi koşullara denk düşmeliydi. Kürdistan'da sömürgeciliğin izin verdiği derneklerde ve dağıtılan legal dergi ve bildirilerlen bir ulusal uyanış, ulusal bilinçlenme ve ulusal kurtuluş hareketi geliştirilemezdi. Ve nihayet fazla uzun sürmedi. Pratik-politik gelişmeler bu baylarımızın pembe hayallerini tuzla-buz etti.

Çünkü 1970'lerlen beraber Kürdistan'da proletarya hareketinin gelişimine tanık olundu. Kürdistan'ın somut koşullarına göre kendisini hazırlayan ve PKK'de somutlaşan bu hareket 1980'lere gelindiğinde Türk sosyal-şovenizmini ve Kürt reformist küçük-burjuva milliyetçiliğini ideolojik olarak geriletti ve bu çevrelerde hızla bir çözülme baş gösterdi. Kürdistanlı yurtsever çevreler (her kesimde) bağımsızlık bayrağı altında hızla yerlerini almaya başladı. Proletarya hareketi Kürdistan'da gerçek anlamıyla kitlesel bir harekete dönüşerek, Türk sömürgecilik sisteminin karşısına ciddi bir tehlike olarak dikildi.

Bu gelişmeler Türk sömürgeciliğinin politik sistemini yeni arayışlar içine soktu. Sosyal-şovenizminin ve Kürt küçük-burjuva milliyetçiliğinin tüm saldırı ve komplolarına, Türk sömürgeciliğinin askeri, sivil vb. tüm yönelimlerine rağmen, gelişme gösteren Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini engelemek ve giderek imha etmek için çıplak bir askeri zor uygulamak zorunda kaldı. İşte, 12 Eylül faşizmi iç ve dış politik gelişmelerin ürünü olmakla beraber ağırlıklı olarak Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin dayatması olarak gelişti. Türk sömürgeci yönetimi bile bunun böyle olduğunu gizlememektedir.

12 Eylül faşizmi Türkiye ve Kürdistan'da devrimci hareket açısında yeni bir dönüm noktasıydı. Bu dönemden sonra geçmiş yeniden ve kapsamlı bir şekilde değerlendirilir. Döneme uygun örgüt ve mücadele biçimleri geliştirilerek kitlelerin istemlerine karşılık verilirdi. Fakat bu her kes açısından böyle olmadı. PKK dönemin ihtiyaçlarına cevap verip, bugün de görülen gelişen bir devrimci çıkış gerçekleştirilirken, Türk solu ve Kürt işbirlikçileri devrimcilikten kesin bir kopuşu sergiledi. Partimiz bu durumu şöyle değerlendiriyordu: *"12 Eylül 80 darbesi, Türk solculuğunun 1870, 1890, 1920, 1970 mülteciliğini ve tasfiyeciliğinin devamını sergileme dönemi oldu. Bu defaki durum değişikti. Türk burjuvazisi karşı karşıya bulunduğu çelişkiler nedeniyle kalıcı bir faşist rejime gidiyordu. Bu çelişkinin en önemlisi PKK'de somutlaşan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi idi. Diğerleri iç ekonomik çelişkileri ve Ortadoğu sorunlarıydı.*

Türk solu en rezil görünümünü sergiledi. Direnen devrimcilerin ardına gizlenerek son görünümünü aklayamaz. Dönemin kriterleri vardır. Lenin, karşı devrimin taarruzuyla başlayan dönemi, "Bolşeviklerin sınavı" olarak değerlendirir. Bu sınav, "toparlanma, zaafları aşma, yeni bir taarruza başlamak" olarak özetlenebilir. Türk solu bu sınavı veremedi. İçinde bulunduğu ideolojik, politik, örgütsel zaaflarıyla veremezdi de. TKP, TİP, TSİP vb. kaşarlanmış reformist güçler deney ve olanaklarına dayanarak reformculuğu tasfiyecilikle bütünleştirip bunu solun önüne alternatif olarak koyarken; sekter sol gruplar, miras yedici bir tarzda en soysuz bir şekilde dayandığı mirası tüketmeyi, yozlaştırmayı hedeflediler.

Enkaz haline gelen sol tanınmazlığının sorumluluğunu tümden kendisinde aramalıydı. Öyle bir duruma gelindi ki, gerçekten Türk solculuğundan bahsetmek komik olurdu. 12 Eylül faşizmi hedeflediği solu yaratmıştı. Buna "Eylülist" sol demek daha doğrusu idi. Özelliği direnmemek, mültecileşmek, Türk burjuva egemen sistemini meşrulaştırmaktır. Bunun için demagoji yapılmalı, Marksizim-Leninizm tahrif edilmeli, kitleler aldatılmalıydı. Türk faşizmi işini hal ettiğine göre artık çizilmiş sınırlar içinde kendi solunu konuştura bilirdi. Türk burjuvazisi 1920'lerde, 1940'larda, 1960'larda, 1970'lerde de bunu yaptı. Denetimli, adeta bir kaşık suda fırtına koparan solculuğa izin verdi."

Çıkarılan dergiler, sosyalist parti kurma oyunları, legaleşme çabaları, yayın organları vasıtasıyla ve gizli yollardan Türk burjuvazisiyle yapılan görüşmeler, Türk solunun objektif uyduluğunun subjektif plana yansıtılışıydı...

Ancak burada şunu da belirtmek gerekir ki, Türkiye devrimci-demokratik hareketi içerisinde sınırlı da olsa bazı güçlerin ideolojik-politik alanda olumlu çıkışlar içerisinde olduğu bir gerçektir. Fakat şunu da belirtmek gerekir ki, Türkiye'de bugünkü gelişmelere karşılık verecek bir gelişme bulunmamaktadır. Aradan geçen 7 yıla ve Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş mücadelesinin yarattığı uygun politik ortama rağmen, hala beklenen, istenen bir çıkış görülmemektedir. Ancak şu çok açık bir şekilde görülmektedir: Reformizm, Türkiye devrimci hareketinin geçmiş mirasını da kemirerek bünyeye hakim olmak istemektedir. Ve bu kesimler devrim sorununu rafa kaldırmış, tüm güç ve enerjilerini burjuvazinin bahşettiği legal ortamda yer kapmaya yöneltmiştir. Dünün keskin solu (siz sol sekterleri anlayın) bile bugün günah çıkararak mevcut legal ortamı ve bunun olanaklarını görüp değerlendiremedikleri için, geçen zamana ve harcanan emeğe yanmaktadırlar!..

Bunun içindir ki, bugün her iki kesim de (reformist ve sol sekter gruplar) "yenilenmiş" olarak karşımıza çıkmaktadır. "Eskimiş" silahları (proletarya diktatörlüğü, silahlı mücadele, illegal parti vb.) bir kenara atarak, "yeni" mücadele araçları, yol ve yöntemlerine sarılmaktalar. Bu mücadele stratejileri legal bir dergi üzerine kurulmuştur. Bu eksen üzerinde kitlelerin politik bilinci yükseltilecek(!) demokrasinin tadı(!) gösterilecek, bu tadı alan işçi ve emekçi halklarımız işte o zaman bir daha da tatlı demokrasiyi kolay kolay kaptırmayacaktır! Evet tüm amaç bu. Bu amacın temel aracı da her birinin arkasına "yeni" sözcüğü eklenmiş legal bir gazete veya dergi ve en önemlisi de legal bir parti.

Görüldüğü gibi reformizm bugün Türkiye'de Türk solculuğu açısında yeni bir belayı yaşıyor. İşçi ve emekçi Türk halkına tam bir ihanet hareketine dönüşen bu anlayış, Türk faşizminin sahte demokrasi oyununa aktif olarak katılıp, iç ve dış kamuoyu nezdinde faşist rejimin güçlenmesine hizmet ediyor. Bunun dışında bu durumun izahı olamaz. Hatta en iyi izahını da bizat faşist Evren yapmıştır. Bu çevreleri kastederek; "onlar, Avrupalı komünistler gibi düşünürlerse biz de Avrupalı gibi düşünürüz" diyerek reformist güçlerin bir ucunun nereye vardığını tartışmaya götürmez bir biçimde ortaya koymuştur. "Avrupalı gibi düşünmenin" ne anlama geldiğini biz okuyucuya bırakıyoruz.

Bu bile başlı başına bir konu. Ancak bunu burada bırakıp, bugün görülen dergicilik-dernekçilik vb. anlayışlarla nereye kadar gidileceğine ve ne yapılacağına kısaca bir göz atmak istiyoruz. Ama öncelikle şunu belirtelim ki; sayısını bilmediğimiz kadar yerden mantar gibi türeyen bu dergiler, en başta politik ortamı bulanıklaştırma, kitlelerin bilincini çarpıtma konusunda olumsuz bir rol oynamaktadırlar. Belki de bu çevreler, bu yolla kitleleri devrime hazırladıklarını sanmaktalar. Ki, öyle dediklerinden de kuşkumuz yoktur. Ama bakıldığında görülecektir ki, mevcut legal dergiler devrimin en temel sorunlarının yanından bile geçmemekte ve en önemlisi de; bugün etkisi uluslararası boyutlarda gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı faşist Türk sömürgeciliğini, tüm olanaklarıyla sürdürdüğü karşı-devrimci propaganda ve karalamalarına sessiz kalmakta, emekçi Türk halkını bu konuda aydınlatmak için gerekli bir çaba göstermemektedirler. Hatta bırakalım olumlu yönde çaba göstermeyi, bazıları burjuva basının yapamadığı, akıl almaz saldırı ve karalamaları yapabilmektedir. Ve böyle bir tutum içinde oldukları oranda da faşist rejim legal dergilerinin çıkmasına da izin vermektedir.

Açıktır ki, 12 Eylül faşizminin icazeti altında, devrimcilerin, mevcut ortamdan ne kadar yararlanacaklarını sıradan bir insan bile kavrayacak durumdadır. Hal böyle iken legal bir-iki dergi yayınlama ve bu işi göklere çıkarmanın ve kendisini bir şeyler yapıyor göstermenin ne anlamı var. Emekçi halklarımızın devrimcilerden beklentisi laf ebeliği midir? Yoksa devrimci örgütlenme temelinde siyasal iktidarı hedeflemek midir?

Ancak Türkiye ve Kürdistan'daki sosyal-şoven ve reformist küçük-burjuva milliyetçiliği öylesine düşkün ve şekilsizleşmiştir ki, faşist rejimi dahi tanımaz duruma düşmekte, burjuvazinin çağrılarına koşar adım gelmektedir. Türk solunun bu gerçekliği özellikle son yıllarda legal-reformist anlayışı bir saplantı haline getirmesi, yasallığı ve sözümona demokratikleşmeyi oldukça abartmasında görülmektedir. Türkiye benzeri başka bir ülkede görülmemiştir ki, komünistler iktidar hedefini bir tarafa bırakıp egemen sınıfların sahte vaadlerine, yarattıkları ortama böylesine rağbet göstersin ve en ufak bir çağrısında bu kadar olumlu cevap versin. İşte 70 yıllık tarihi ile TKP bunun ibret verici bir örneği. Bütün mücadele yasallaşma hedefine yöneltmiş ve bunun için Marksizm-Leninizmin en temel ilkelerinden bir çırpıda vazgeçmiştir. Öyle ki, burjuvazinin övgüsünü bile almaktadırlar. Burjuva basını bunların; "bölücülüğe ve terörizme" ne kadar karşı oldukları konusunda açıklamalarını sayfa sayfa yazmakta, burjuva ideologları da bunların ne kadar az tehlikeli oldukları konusunda faşist rejimi ikna etmeye çalışmaktalar. Bu konudaki açıklamaları hatırlayınız.

Özellikle şunu da belirtmek gerekir ki bugün bu güçlerin iddia ettikleri gibi Türkiye'de demokrasi adına hiçbir gelişme olmamış ve olmayacaktır. Çünkü demokrasi ve reformlar, kitlelerin mücadelesinin, yani devrimci mücadelenin bir ürünü olarak doğar. Bu bağlamda bugün baktığımızda, bugün faşist rejimin sözümona demokrasiye geçmesini dayatan ne olmuştur? Hangi mücadeleyle bu rejim geriletilerek adına demokrasi ortamı denen ortam yaratılarak, demokratik hak ve özgürlükler elde edilmiştir? Açıktır ki, Kürdistan'da yaygınlaşan gerilla savaşı karşısında zayıf düşen ve kendisini güçlendirmek isteyen faşist rejim yeni ve daha tehlikeli bir manevra yapmakta, mevcut ortam böylesi bir ortamdan doğmaktadır. Bu nedenle bunu abartmanın ve bu ortam üzerindeki ağır icazeti görmemenin anlamı yoktur. Aksi bir tavır reformizm, işbirlikçilik ve uşaklıktan başka bir şey değildir.

Sonuç olarak; devrim sorunlarına yönelmenin gerçek ihtiyacı karşılanmadan, yani leninist ideoloji özümsenip uygun araç ve yöntemlerle koşullara uygulanmadan, devrim yolunda çok ciddi adımlar atmak mümkün değildir. Leninist parti örgütlenmesi ve partinin illegalitesi önemlidir.

Bütün legal araç ve olanaklar proletaryanın gizli parti kurma yolunda kullanılmadığı, parti örgütlenmesinin en temel ilkelerinden biri olan illegalite ilkesi yadsındı mı mevcut kısır ve geçici bazı legal olanak ve araçlar, mücadelenin pasifize edilmesi için uygun bir ortam yaratır. Bu bağlamda gerçek kazanımlar mücadelenin kazanımlarıdır. Ve mücadelenin gerçek platformu leninist parti örgütlenmesi ve özellikle de onun devrimci örgüt, taktik ve mücadelesidir.

10. YIL AFİŞ YARIŞMASI

PKK'nin 10. yılını doldurması vesilesiyle, bütün okuyucularımızın katılabileceği bir afiş yarışması açmış bulunuyoruz.

Çizilecek afişler, PKK'nin 10 yıllık mücadelesini dile getirir nitelikte olmalıdır. Kurşun kalem, sulu boya ve yağlı boya çalışması olabilir. Her yaşta ve meslekten okuyucularımız bu yarışmaya katılabilirler.

Yarışmada derece alan afişleri çizen okuyucularımız, gazetemizce mükafatlandırılacaktır. Ayrıca, gönderdikleri resimler afiş haline getirilecektir. Bütün okuyucularımızın gönderdiği resimleri gazetemizde ve diğer yayınlarımızda kullanacağımızı belirtiriz.

Yarışmaya katılan okuyucularımızın çizdikleri afişleri (resimleri) en geç 30 Eylül 1988'de elimizde olacak şekilde postaya vermeleri gerekiyor. Okuyucularımız, birkaç resimle de yarışmaya katılabilirler.

Resimler (afişler): **Serxwebûn, Postfach 10 16 83, 5000 Köln 1/BRD adresine gönderilmelidir.**

Not: Yarışmaya katılan okuyucularımız açık ad ve adreslerinin yanısıra bir rumuz da göndermeliler. İsim ve adresler bizde saklı kalacak. Afişler (resimler) rumuzla yayınlanacaktır.

Impressum
V.i.S.d.P.:
A. Sarı
Aachener Str. 514-520
5000 Köln 41

Yazışma Adresi
SERXWEBÛN
Postfach 10 16 83
5000 Köln 1

Hesap Numarası
Stadtsparkasse - Köln
A. Sarı
Konto Nr.: 1 74 21 98
BLZ: 370 501 98

Avusturya	**22.50 s.**
Belçika	**75. bfr.**
Danimarka	**10.00 dkr.**
Fransa	**7.50 ff.**
Hollanda	**3.75 hfl**
İngiltere	**0.75 £**
İsveç	**7.50 skr.**
İsviçre	**3.00 sfr.**
Norveç	**7.50 nkr.**

Türkiye'de İşçi Hareketleri Yükseliyor

1988'DE HAZİRAN



Baştarafı 1. sayfada

tehditin varlığına işaret etti. Resmi düzenin bütün sözcüleri, gelişmeler karşısında duydukları ürküntüyü gizleyemediler. Başta Batman olmak üzere Kürdistan'ın çeşitli kentlerinde de işçiler bu grev ve protesto dalgası içinde yerlerini aldılar. Batman işçilerinin geliştirdiği protesto eylemleri, bu gelişmeler içinde ayrı bir yer tuttu ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin parçası olarak yükselen bu eylemlilik bir de bu yönüyle önem taşıdı.

1988 işçi eylemlerinin ana nedenleri neydi? Bunu tek cümleyle özetleyecek olursak, 12 eylül faşist rejiminin sürdürdüğü politikaların, dayanılmaz hale gelen çalışma ve yaşam koşullarının, işçi sınıfının ekonomik-sendikal hakları üzerinde sürdürülen faşist gaspın artık devam edemeyeceğinin ilan edilmesiydi. Türkiye işçi sınıfını "artık yeter" dedirtecek noktaya getiren koşullar yeni olmamakla birlikte, bu eylemliliğin şimdi gelişmiş olmasının da ayrıca üzerinde durulması gereken bir husus olduğu açıktı. 1970 ve 1988 işçi eylemlerinin illettiği mesajlar neydi? Bugün 1988 işçi eylemlerinin ayırıcı özellikleri nedir?

Türkiye'de sendikal hareket, hiçbir zaman Türkiye'nin ekonomik ve politik hayatında devlet karşısında ayrı bir politik kuvvet haline gelmedi. Oysa ki batılı kapitalist ülkelerde başta işçi sınıfı sendikaları olmak üzere, üniversiteler, barolar, basın belli ölçüler içerisinde de olsa kimlik sahibidirler ve belli bir kuvvet teşkil ederler. Türkiye bu burjuva ölçülere bile temelden yabancı düşen bir ülkedir. 12 Eylül'ün daha çıplak olarak ortaya çıkardığı bu gerçek, TC'nin kuruluş özellikleri ve Türk burjuvazisinin gelişim karakterinden kaynaklanmaktadır.

Türkiye işçi sınıfı hareketinin tarihi çok eskilere dayanır. Ancak, özellikle cumhuriyetin kuruluşuyla birlikte ele alındığında, örgütlü bir güç olarak etkin bir rol oynadığı söylenememektedir. Diğer her konuda olduğu gibi bu alanda da Kemalizmin kesin bir tasarrufu vardır. Kemalizm daha ilk baştan işçi sınıfını kendi sınıf çıkarlarına yabancılaştırmayı esas alan bir politikayı yürütmüştür. Bu politika gereğince, işçi sınıfının sendikal hak ve örgütlenmesi doğrudan devlet tarafından gerçekleştirilmiş, işçi sınıfı vesayet altına alınmıştır. Sendikal hareketin işçi sınıfının mücadelesi üzerinde gelişmemesi, tersine devlet himayesi ile ortaya çıkışı, sınıf çelişkilerini baştan düğümleyen, işçi sınıfı hareketini güdükleştiren, silikleştiren bir ilişkiler sistemini yaratmıştır. Sendikalar işçi sınıfının hak ve çıkarlarını gözeten bir kuvvet olma rolüne asla ulaşamamış, devletin bir yan organı işlevini görmüştür. Türk-İş bunun şampiyonudur.

1960'lar, Türkiye'de önemli gelişmelerin yaşandığı yıllardır. Hem dünyadaki gelişmeler ve hem de Türkiye kapitalizminin vardığı nokta, tarihsel-toplumsal gelişmelerin etkisini en erkenden duyan-en duyarlı kesim olarak gençliği yeni arayışlara itmiş, anti-emperyalizm ve anti-Amerikancılık 1960'lar gençliğinin elindeki bayrak olmuştur. 1960'lı yılların sonunda gençliğin demokratik istemlerinin yoğunlaşması, işçi sınıfı içinde de demokratik mücadelenin gelişmesini beraberinde getirmiştir. Ya da daha doğrusu bunlar birbirini doğrudan etkileyen, ve ancak birlikte gelişen olgulardır. Daha ileri haklar amaçlama değil, işçi haklarının kullanılır hale getirilmesi gibi mevcut düzen çerçevesi içerisindeki bu gelişmeler bile burjuvaziyi rahatsız etmeye yetmiştir. Dünya ulusal kurtuluş ve işçi sınıfı hareketlerinin etkisiyle, özellikle Vietnam ve Küba devrimlerinin dünyayı saran anti-emperyalist dalgalanmasının coşkusunu duyan gençliğin sosyalizme yönelişinin ciddi bir tehlike haline gelmesinin önlenmesi, işçi sınıfı hareketiyle bağ kurmasının önlenmesi ve işçi sınıfının güçsüzleştirilmesiyle sağlanabilirdi. Burası, Türk burjuvazisinin üzerinde en hassasiyetle durduğu noktadır. İdeolojik, politik ve hukuksal alandaki her türlü tedbir bunu sağlamaya yöneliktir.

1960'ların sonlarında Türk-İş artık işçi sınıfını kendi güdümünde tutamaz hale geldiğinde, DİSK'in doğduğunu görüyoruz. 13 Şubat 1967 DİSK'in kuruluş tarihi. Aynı yıllar gençlik ve işçi sınıfı hareketinin de yükseldiği yıllar. DİSK, bu toplumsal kabarış içerisinde sınırlı da olsa bazı özlemlere cevap verebiliyor. Türk-İş'in ipliği pazara çıkmış işbirlikçiliğine karşın, işçi haklarını savunmada daha radikal bir çizgiyi temsil ediyor. Fakat DİSK de gerek bir sendika olarak ve gerekse TKP ve TİP etkenine bağlı olarak, düzene karşıt bir kanal olamıyor. Türkiye sosyalist hareketinin aşamadığı sorunlar bütün ağırlığıyla işçi sınıfı hareketi üzerine biniyor.

1970 Haziran günlerine gelelim: İşbirlikçi-tekelci Türk burjuvazisi için 1960'ların tamamlanışı kendi sınıf egemenliğini her alanda pekiştirmenin, ekonomik alandaki hakimiyetine bağlı olarak, devlet yönetiminde de tek güç olmanın gerekliliğiyle hareket ettiği yıllardır. Devlet yönetiminde söz sahibi olmak isteyen orta ve küçük burjuva kesimlerin tasfiyesi tekelci burjuvazinin gündemindeki temel bir sorundur. Bu, işçi sınıfı üzerinde de daha çok baskı ve sömürü demektir. Orta ve küçük-burjuvazinin, düzene karşı bir tavır değil, tekelcilik dışındaki burjuva katmanların imtiyazlarını yitirmemek için işçi sınıfının kabaran hareketini yedeklerine alarak tekelci burjuvazi karşısında bir güç oluşturma emelleri vardır. TKP-TİP ve onların da sözcülüğünü yapan CHP böyle bir güç olarak sahnede rolünü ifa eder. DİSK'i bu çerçevenin dışında görmek mümkün değildir. Yani işçi sınıfı, öz taleplerinin devrimciliğine, sınıfsal karakterine rağmen adına hareket eden güçler tarafından bir kıskaç içerisine alınmıştır. Kendisine, burjuvaziye karşı mücadelesinde sağlıklı ve gerçek bir çıkış yolu gösterilmeksizin, küçük-burjuvazinin amaç ve çıkarları içerisinde eritilmiştir.

İşçi sınıfının en basit hakları uğruna bile ve her türlü yolu deneyerek mücadele etmesi gereğini yadsınamaz. Bu Türkiye işçi sınıfı için de böyledir. Sendikal mücadele bu araçlardan birisidir, ama her şey değildir. İşçi sınıfı mücadelesini sendikalizme indirgemek, işçi sınıfına, köleliğe karşı başkaldırıyı değil, kölelik koşullarını iyileştirmeyi öğütlemektir. Ve bu, küçük-burjuvazinin işçi sınıfına gösterdiği ve kesinlikle çıkmasını istemediği yoldur. Çünkü bu durumdaki bir işçi, kendi sınıf kimliğiyle ortaya çıkmış bir işçi değildir. Çünkü bu durumdaki bir işçi sınıfı düzeni tehdit edemez, olsa olsa küçük-burjuvazinin reformist amaçlarına hizmet edebilir.

15-16 Haziran bu açıdan önem taşımaktadır. 15-16 Haziran işçi sınıfı eylemliliğini ne DİSK ve ne de diğer bazı güçler adı etrafında ele almak mümkündür. Onların burada oynadığı rol gelişmenin olumsuzlaşması olarak ele alınmalıdır.

Her şeye rağmen burjuvazi, tümüyle kendi tekelindeki Türk-İş'e rağmen DİSK'in varlığından rahatsızdı. Bu rahatsızlık, küçük-burjuva muhalefetten duyduğu rahatsızlıktan ayrı tutulamazdı. Köleliğe başkaldırmasalar da kölelerinin, artık devlet yönetimi ve ekonomik politikada söz hakkı vermek istemediği orta ve küçük-burjuvazinin yedeği haline gelmesini de istemiyordu. Küçük-burjuvaziyle işçi sınıfı arasında bu köprüleri kuran DİSK'i bu nedenle hedefledi ve güçlü sendikacılık adı altında, sendikalar, toplu iş sözleşmesi, grev ve lokavt yasalarında değişiklikler yaparak DİSK'in ortadan kaldırılması, işçi sınıfı adına sendika kurma, grev ve toplu sözleşme haklarının yok edilmesi gündeme getirildi. Bu amaçla oylamaya sunulan tasarı kabul edildi. Karar işçi sınıfı ve sendika çevrelerinde tepkiyle karşılandı. DİSK 17 Haziran'da miting yapma kararı aldı ve onaylanmak üzere kararı 15 Haziran günü İstanbul valiliğine sundu. İstanbul valiliği böyle bir mitinge izin vermeyeceğini açıkladı. Bu haber işçilere ulaştığında işçiler işi durdurarak yürüyüşe geçtiler. Bakırköy, Levent, Kartal, Eyüp ve Sağmalcılar'daki işçilerin yürüyüşüne diğer semtlerdeki fabrikalardan da katılımlar oldu. İstanbul ve Kocaeli'de 100.000'i aşkın işçinin katıldığı ve akşam saatlerine kadar süren yürüyüşte, dönemin başbakanı Demirel istifaya çağrıldı. 16 Haziran sabahı işçiler yeniden eyleme geçtiler. Asker ve tanklarla korunan valiliğe doğru yürüdüler. Polis kordonu ve barikatları yararak ilerleyen işçilerle polis arasında çatışmalar görülüyordu. Gerektiğinde ateş emri alan polis, işçilere karşı düzenin kinini kusuyordu. Yürüyüş kolundan bazı işçiler polis tarafından gözaltına alındılar. Polisle işçiler arasındaki çatışma giderek kızıştı ve polis ateş açtı. Bir işçi Kuşdili köprüsünde polis kurşunuyla katledildi. Bir arkadaşlarının katledildiğini gören işçiler toplu halde polislerin üzerine yürüdüler, polis kaçtı. Ancak hemen takviye kuvvet gönderildi. Bu arada işçiler Kadıköy'e doğru yürümeye başlamışlardı. Burada polisin işçiler üzerine on dikaka süren kanlı bir ateş açması olayı yaşandı. Onlarca işçi yaralandı. Akşam saatlerine doğru yürüyüşçüler dağıldığında olayın yankıları Türkiye çapında duyulmuştu. Olay üzerine toplanan bakanlar kurulu İstanbul ve Kocaeli'de sıkıyönetim ilan etti.

Olaylar yönüyle gelişmeler böyle idi. İşçiler gerçekten büyük bir kahramanlık gösterdiler. Polis barikatlarını korkusuzca, kararlılıkla yardılar. Onlarca işçi gözaltına alındı, tutuklandı, sıkıyönetim mahkemelerinde yargılandı. İşçi sınıfı bu deneyden güçlenerek çıktı; her şeyden önce gücünün, birliğinden geçtiğini gördü. Düzen sınırları içerisinde bile bir kuvvet olmasının ancak örgütlüye mümkün olduğunu yaşayarak anladı.

Ama bütün bunlar, gerçek anlamına ancak reformizm ve legalizm batağından kurtulmuş politik bir çıkışla kavuşabilirdi. Türkiye işçi sınıfı bu anlamda kendi sınıf kimliğine kavuşamadı. Önüne gerçek anlamda bir demokrasi mücadelesini bile koymayan sol tasfiyeciliğin yedeğinde, potansiyeli üzerinde oynandı. Proletarya kendi sınıf gerçeğinde, burjuvaziyle çelişkisinden kaynaklanan devrimci bir kabarmayı yaşarken, bu savaşımda kendi sınıf kimliği ve önderliğiyle yer almadığından, gerçekte harekete damgasını vuran küçük-burjuva solculuğu ve diğer adıyla reformizm oldu.

O dönemde işçi sınıfını bağlayan, zincirleyen temel bir etken vardı. Bu, Kürdistan gerçeği karşısındaki yabancılığı idi. Türkiye işçi sınıfı, Kürdistan gerçeğine yabancı kaldığı oranda kendi sınıf gerçeğine de yabancı kalmaya mahkumdu. Türk burjuvazisi Kürdistan'ı sömürgeleştirerek onu kendisine zincirlemişti; yani Kürdistan'ın sömürge konumu Türkiye işçi sınıfının da gerçek kölelik zinciri idi.

Türkiye'de küçük-burjuvazinin hem ekonomik ve hem de siyasal alanda yaygın bir etkinliğe sahip olmasının kaynağı da budur. Burada küçük-burjuvazi müthiş bir gericiliğin kaynağı, işçi sınıfı hareketi ve sömürge halkın bağımsızlık hareketi önünde sömürgeciliğin en büyük emniyet sübabıdır. Bu nedenledir ki, Türkiye'de küçük-burjuva devrimciliği sosyal-şovenizmdir, ve bu da devletçiliktir; varlığını sömürgecilikte ve elbette ki işçi sınıfı karşıtlığında bulur.

12 Eylül 1980 günlerine gelelim: Sendikalar suskun, Türkiye solundan hiçbir ses yok. İşkence sesleri ayyuka çıkmış, işçi sınıfının kazanılmış sınırlı hakları bile gaspedilmiş; Kürdistan üzerinde büyük bir katliam yürütülüyor, dayatılan ekonomik politikayla işçi sınıfı ve emekçi kitleler müthiş bir açlığın, sefaletin içine sürüklenmiş, tekeller aç gözlülükle insan varlığına saldırıyor, emperyalist-işgalci amaçlarını açıktan ilan ediyor, işsizlik çığ gibi büyümüş. Ve dünya şaşkın. Bütün dünya, nasıl olup da böyle bir ülkede işçi sınıfının isyan etmediğini soruyor. Çünkü örnekleri var. Türkiye'den çok daha geri kabul edilen Asya ve Afrika'nın bazı ülkelerinde zamlar karşısında halk fırınlara, vitrinlere saldırıyor, yürüyüşler yapıyor. Ama Türkiye'de "çıt" yok. Amerika memnun, Türk halkına "hayranlığını" dile getiriyor; Özal memnun... Ve sol, yani kendilerine "komünist", "sosyalist", "işçi sınıfının devrimci önderi" vs. diyenler, Avrupa'da "yeni yaşam" teorileriyle meşgul. Ve bir de, temel gündem maddeleri olan bir konu var: "PKK nasıl yok edilir?"

Yaşam gıdaları sömürgeci devlet olan bu küçük-burjuva türediler, kaynaklandıkları gerçek nedeniyle bu düşmanlığı yapmak zorundaydılar ve halen de bu düşmanlık halkasına dayanarak yaşamak zorundadırlar. Çünkü sömürgecilik ve faşizm onlara başka türlü yaşam hakkı tanımaz.

Burada hemen bir noktayı vurgulayalım: 15-16 Haziran gerçeğinde çok açık görüldüğü gibi, 1970'lerde "sol" ya da daha doğru deyimiyle küçük-burjuvazinin sol maskeli temsilcileri, işçi sınıfı adına, ama işçi sınıfının gerçek çıkarlarına düşmanlık temelinde ve onun devrimci potansiyeline dayanarak, burjuvazi karşısında ama ona karşıtlık temelinde değil, tersine birlikte var olma koşullarını kendi lehlerine dengeler oluşturarak yaratma amaçlarını gerçekleştirmeye çalıştılar. Bu bir demokrasi mücadelesi değildi, özünde su katılmamış bir gericilikti. İşbirlikçi-tekelci burjuvazi bundan sonuna kadar yararlandı, kendi egemenliğini pekiştirdi ve 12 Eylül'e kadar ulaştırdı. Sosyal-şovenizm 12 Eylül faşizminin potansiyel dayanağı oldu. Susturulmuş Türkiye böyle yaratıldı.

1984 bir dönemeç noktasıdır. 15 Ağustos 1984'te büyük yankılar yaratan eylemlerle ilan edilen ve giderek yükseliş gösteren Kürdistan'daki gerilla savaşı bu suskunluğu yırtan bir bıçak oldu. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşının hazırlık sürecini, zindanlarda ve dışardaki direnmelerini, karşılaştığı komplo ve provokasyonları ve bunlarla nasıl boğuştuğunu, bu çok önemli noktaları bu kısa değerlendirmenin kapsamına sığdıramayız. Ama şu kadarını belirtelim ki, 15 Ağustos 1984 güçlü-zorlu bir savaşımdan devrimciliğin zaferle çıkmasının ilanı, yeni ve zorlu bir dönemin başlangıcıydı. Türkiye işçi sınıfı burada en büyük dostunu buldu, ve kendisini buldu, suskunluğunu-köleliğini burada yırttı. 15 Ağustos'un büyük tarihsel anlamı, onun sadece Kürdistan'la sınırlı olmamasında da yatar. 15 Ağustos büyük bir enternasyonalist kalkış-

Devamı 18. sayfada



PRATİĞİMİZİ III. KONGRE GERÇEĞİ TEMELİNDE DÜZELTELİM

Doğru Mücadele Yöntemleri, İhanet Odağı Çeteciliği Kurutacaktır

Okuyucularımıza;

"PKK 10. Yılı / Pratiğimizi III. Kongre Temelinde Düzeltelim" adı ile yayınlanmakta olan sayfamız altı ayı tamamladı.

Altı ay boyunca bu sayfadan mücadelenin sorunları değerlendirildi, yetersiz ve çizgi dışı devrimciliğin kaynak ve sonuçları gösterilerek, bir de bu yönüyle Parti çizgisi ve yaşamına ulaşma mücadelesi verildi. Ortaya konulan eleştiriler ve gösterilen çözüm yolları bilincimizi açmada, pratiğimizi netleştirmede küçümsenemeyecek bir rol oynadı. Ama her şeye rağmen, bu sayfanın anlamına uygun olarak daha güçlü katılımın ve daha güçlü çözümlemelerin gerekliliğine inanıyoruz. Sorumlu devrimciliğin açık tartışma platformlarından biri olan bu sayfada sorumluluk sahibi devrimci kadroları bu gereklilikten hareketle daha fazla katılıma çağırıyoruz.

SERXWEBÛN

Çeteciliği, dayandığı sınıfsal zemin ve ulusal kurtuluş mücadelemiz karşısında oynadığı karşı-devrimci rol itibarıyla, sıradan, gerici bir örgütlenme olarak görmenin birçok yanılgılı durumun yaşanmasına yol açacağı yaşanan mücadele pratiğimizde ortaya çıkmıştır. Devrimimizin hedefleri arasında olan feodal-kompradorlar, hain aşiret reisleri ve ilkel-milliyetçiliğin Kuzey Kürdistan'daki uzantıları, çeteciliğin üzerinde yükseldiği sınıfsal zemini oluşturmaktadırlar. TC'nin Kürdistan'daki yerel dayanakları olan bu kesimler, başından beri düşmanla birlikte mücadelemize karşı en hain saldırılarını sürdürmüş ve onlarca PKK militanının kanına girebilmişlerdi. Ulusal kurtuluş savaşımızın tüm şiddetiyle sürdürüldüğü Botan alanında, uşak aşiret reisleri düşmanla işbirliği içinde mücadelemizin gelişmesi önünde bir engel olabilmişlerdir. Bu hain aşiret reislerinden Pervari Belediye Başkanı Emin Gorgin ağa, Şırnak'ta Batiya aşiret reisi Osman Demir, Beytüşşebap'ta Jirki aşiret reisi Hacı Dırbas ve Tahirê Koro, Şemdinli de Beyzade aşiret reisi Hakkı Töre ve yine Gerdiler'de Mehmet Sait vb. unsurları sıralamak mümkündür. Feodal-komprador kesim içinde yeralan ve Kürdistan'ın doğal zenginlik kaynaklarının talanında rol oynayanlar arasında Şırnak'ta Alixan Tatar, Silopi'de Abbas Ağayê Birgeni, Yüksekova'da Mustafa ve Ahmet Zeydan gibi kompradorlar sıralanabilir. Sınıf dışı kesimler arasında en belirginlerinden bazıları ise şunlardır: Eruh'ta Dilopkê köyünde Bahattin, Ramazan ve şurekası,, Şırnak'ta Bapirê Hacı Memamedê Aliyê Tatêr çeteleri (şehir merkezinde otururlar), Çukurca'da Zeki Karataş, Şemdinli'de ise, Begideli Sultanın ailesi vb. unsurlar Botan alanında TC'nin çeteciliği örgütlemede temel dayanaklarından bazılarıdır. Buraya kadar belirlediğimiz biçimiyle TC'nin çeteciliği, Botan alanında bu sınıf ve tabakalara, sınıf dışı bazı kesimlere dayandırarak yaygınlaştırmak istediğini görmekteyiz. Bunlardan başka gizli çeteciliği örgütleyen çeşitli hain odaklarını burada belirtmeye gerek yoktur.

Yine Yüksekova'nın Oramar mıntıkasında Mehmedê Zahir ailesi, Şemdinli'de Gerdi mıntıkasında Melîê Kasım, Cemil Keletkê vb.'leri sadece TC'ye dayanmamakta, aynı zamanda temel güvencelerini ilkel-milliyetçilikten de almaktadırlar. Bu açıdan çetecilik ortaya çıkışından günümüze kadar devrimimizin bir hedefi olarak görülmüş, TC'nin askeri, siyasi, ekonomik kurum ve kuruluşlarına yönelindiği kadar, bu hain-uşak yapıya karşı da silahlı mücadele başta olmak üzere, çeşitli yol ve yöntemlerle savaşılarak büyük darbeler vurulmuştur. 1987 yılı, bu mücadelenin zirvesini teşkil eder. 1987 yılı faaliyetleri genel anlamda çeteciliğin çözülmesini gündemleştirerek, sömürgeci Türk burjuvazisinin çeşitli kesimleri arasında ciddi polemiklerin hızlanmasını sağlamış, yine uluslararası düzeyde, TC'nin bu politikası onun aleyhine çevrilerek tecritinin hızlanmasına yol açmıştır. Bunun yanısıra, halk kitlelerine önemli oranda güven vermiş, sadece bununla da sınırlı kalmayıp, ulusal kurtuluş mücadelesi saflarında daha aktif örgütlenerek katılımları yoğunlaştırmış, gerilla birliklerimizin hareket olanaklarını arttırmış ve düşmanın hareket sahasının daralmasına yol açmıştır. Genelde durum bu iken; Botan alanında her ne kadar bu yapıya karşı güçlü ve görkemli eylemler sergilenmiş ve bu eylemler çeteciliği önemli ölçüde zayıflatmışsa da, yukarıda belirlediğimiz ve isimlerini açıklamadığımız kesimler halen silahlı bir güç olarak mücadelemizin önünde bir engel teşkil etme durumunu korumaktadırlar. "Bir Parça Özgür Vatan" yaratmayı hedefleyen gerilla birliklerimiz, mücadelenin diğer sorunlarında olduğu gibi, çetecilik sorunu üzerinde de durarak, geçmiş mücadele pratiğinin yetersiz ve olumsuz yönlerini aşacaklardır. Olumlu yönler daha da geliştirilip derinleştirilerek, Botan alanımızda da çetecilik yerle bir edilecek ve düşmanın bu yönlü faaliyetleri boşa çıkartılacaktır. Geçmiş mücadele pratiğinin kazanımlarına dayanılarak, çeteciliğe karşı mücadelede daha yetkin ve etkili olunacağına, bunun bilinciyle hareket edileceğine kuşkumuz yoktur. Bunu vurgularken sadece istem ve niyetlerle hareket etmiyor, mevcut objektif koşulların somut değerlendirmesinden hareket ediyoruz. Bu da ancak, Botan alanında faaliyet yürüten birliklerimize bağlıdır ve döneme denk düşen parti taktiğinin doğru özümsenip kavranarak hayata geçirilmesiyle mümkün olacaktır. Burada çeteciliğin önümüzdeki dönemde nasıl örgütlendirileceği ve buna karşı mücadele tarzının nasıl olacağı konusuna geçmeden önce geçmiş mücadele pratiğine biraz değinmek istiyoruz.

Geçmiş pratik mücadelede Botan'da çeteciliğe karşı doğru ve yanlış mücadele yöntemlerinden çıkarılması gereken dersleri kısaca şu şekilde belirtmek mümkündür. 1984 yılında, çeteciliğin ilk ortaya çıkmasıyla beraber vurulan amansız ve isabetli darbeler bu yapılanmanın ölü doğmasına yol açmıştır. Spiviyan ve Şemdinli'nin Grana eylemleriyle gerilla birliklerimiz hedefleri doğru seçerek ölümcül darbeyi vurdular. Dolayısıyla bu eylemler kitleler üzerinde önemli oranda siyasal bir etki bırakmışlardır. Spiviyan eylemi sonrası Şırnak ve Eruh ilçelerimizde, bu eylemin ürünlerinin toplanması, kitlelere ajite edilerek desteğin artmasını sağladığı gibi, uzun bir dönem çeteciliğin örgütlendirilmesini de engellemiştir. Şemdinli'de hedef doğru seçilerek imha edilip, olumlu bir siyasal etki yaratmasına rağmen, başarılı gelişmelerin sağlam mevzilere ve derinlemesine bir kitle örgütlenmesine dönüştürülememesi ve ordusal büyümenin yaratılmaması nedeniyle, alanda çeteciliğin dayandığı zemin parçalanamamıştır. 1985 yılında Eruh alanında güçlü yurtsever bir potansiyelin yanısıra, önemli aktif destekleyici güç olan coğrafyasının muazzam elverişliliği ve yeterli oranda gücümüzün olmasına rağmen, halk savaşımızın temel mücadele yöntemi olan silahlı mücadelenin dıştalanması, sözümona kitle faaliyetlerinin geliştirilmesi adına yürütülen faaliyetlilikle dönemin taktiğine ters düşülmüştür. Mevcut silahlı gücümüz birleştirileceğine küçük birimler şeklinde dağıtılarak adeta düşmana fırsatlar verilmiş, güçlü direnmelerin sergilenmesine rağmen, şehadet olaylarının ortaya çıkmasına engel olunamamıştır. Bütün bu olumsuzlukların yanısıra, düşmanın geliştirdiği çeteciliğe karşı gereken mücadelenin verilmemesi, bu alanda çeteciliğin örgütlenmesine olanak vermiştir. Dolayısıyla çeteciliğin bu alanda günümüze kadar belli değişiklikler arzetse de yaşaması sözkonusu olabilmiştir.

Buna karşı, 1985'in ikinci yarısında Şırnak'ta siyasal, eylemsel ve örgütlü faaliyetlerin sürdürülmesi, çeteciliğin bu alanda önemli oranda dağılmasını sağlamış ve dolayısıyla düşmanın politikası boşa çıkarılmıştır. Spiviyan eyleminin yarattığı siyasal etkiyle, ilk etapta Eruh ve Şırnak alanlarında sürdürülen faaliyetler aynı olmasına karşın, 1985'te bir Eruh alanında yukarıda belirlediğimiz nedenlerden ötürü çeteciliğin örgütlenmesine engel olunamamıştır. Şırnak'ta ise, faaliyetler kesintiye uğratılmadan devam ettirilmiş ve çeteciliğin örgütlenmesinin önüne geçilmiştir. Bu faaliyetlerin en önemli özelliği eylemsel faaliyetlerin çeteleri hedefleyerek, şiddet başta olmak üzere, silahsızlandırma, ekonomik hedeflerine yönelme vb. cezalandırma yöntemleriyle çeteciliğin etkisizleştirilmesidir. Ayrıca kitleler içinde yürütülen ajitasyon-propaganda faaliyeti ve örgütlenmenin geliştirilmesi, çeteciliğin bu alanda geliştirilmesine izin vermemiştir. TC'nin askeri, siyasi, ekonomik hedeflerine yönelik eylemler gerçekleştirilmiş ve birliklerimiz nicel olarak kendilerini büyütmüşlerdir. Bu başarının en önemli faktörü; çok çeşitli mücadele biçimlerinin içiçe kullanılmasında ve kısa zamanda hayata geçirilmesindedir.

Yine Botan alanının Çukurca ve Oramar mıntıkasında, 15 Ağustos Atılımının yarattığı coşku ve etki ile alanda yaşanan eylemlilik ve kitle çalışması, bu alan halkımızın yurtseverliği, alanda çeteciliğin örgütlenmesi aleyhindeki olumsuz koşullarla birleşince, burada çetecilik tutturulamadı. Ancak arkasından gele süreçte bu alanda eylemsel faaliyetlerde ve kitle çalışmalarındaki zayıflık ve kopukluk uzun süre bazı alanların boş bırakılması, o zamana kadar yapılmış olan kitle çalışmalarının da derinlikten ziyade, genişliğine yapılmış olması, düşmanın Oramar'da çeteciliği belli bir güçte örgütlemesine yol açarken, Çukurca'da da belirtilen nedenlerden dolayı cılız da olsa örgütlemesine yol açmıştır.

Şemdinli de ise, 15 Ağustos sonrası yaşanan eylemliliğe rağmen, bunun ürünlerinin toplanmaması, eski eksikliklerin devam etmesi, '86'ya kadar olan süreçte bu alanda da Çukurca-Oramar benzeri olumsuz gelişmelerin yaşanması, düşmanın bu alana çetecilik konusunda özel bir politikayla eğilmesiyle birleşince, bu alanda düşmanın muhbir, ajan ve çete örgütlenmesini güçlü bir şekilde yaratmasına yol açmıştır.

1986-87 yıllarında Botan genelinde verilen mücadeleyle, çetecilik alanlardaki devrimci faaliyetin gelişmesine göre zaman zaman ciddi darbeler yiyerek büyük ölçüde çökertilmiş ya da geliştirilmesi önlenmişse de, bu durum kesin sonuca ulaşamamış, kalıcılık teşkil etmemiştir. Elde edilen bu tür başarıların korunamaması, çeteciliği yok edecek bir devrimci faaliyetin devamının getirilmemesi, aksine eylemsel ve kitle-cephe faaliyetlerindeki zayıflık ve yaşanan sağcılık olayları, özellikle 1987 sağ tasfiyeciliğinden kaynaklanan yanlış politika, taktik ve tahribatlar düşmanın çeteciliği alanlara göre ayakta tutmasına ve karşımıza bir güç olarak çıkarmasına fırsat vermiştir. Geçmiş mücadele pratiğimizde çeteciliğe karşı mücadelede görülen yetersizlik ve eksiklikleri kısaca böyle belirledikten sonra, şimdi de çeteciliğin önümüzdeki dönemde hangi biçimlerde ve nasıl örgütlendirileceği noktasında durmaya çalışalım.

TC önümüzdeki dönemde çeteciliği örgütlemeye ve yaygınlaştırmaya çalışarak eski ve yeni yöntemlerini içiçe geçirerek, bu güruhu ulusal kurtuluş mücadelemize karşı şu biçimlerde kullanmayı amaçlayacaktır. Birincisi; çetelerin köyde kalması sağlanarak, birliklerimizin halkla ilişkileri sınırlandırılmak istenecek, bunun yanısıra imha ve pusu yöntemlerine eskiden olduğu gibi daha da önem verecektir. İkincisi; gizli çete odaklarıyla işbirliği içinde komplolar tezgahlamaya çalışacağı gibi, diğer birçok yol ve yönteme de başvuracaktır. Yemeklere zehir ve uyuşturucu katarak güçlerimizi imha ve düşmana teslim etme gibi yöntemler bile denenecektir. Üçüncüsü; azgın, seçkin çetelerin başına birkaç subay verilip özel çete timleri oluşturularak ve bu özel çete timleri belli alanlar üzerinde hareket ederek, birliklerimize yönelik darbeler vurmaya çalışacaklardır. Dördüncüsü; kontr-gerilla -bu özel vurucu çete timleri daha öncesinden örgütlenmiş ve faaliyete geçmişlerdir bile- birlikleri içinde yer alan çeteler ise, bulundukları alanlarda sömürgeci karşı-devrim güçlerine rehberlik edip, coğrafyayı tanıtarak, pusuları birlikte kurma durumunda olacaklar, bunun yanısıra kitle ilişkilerimizi açığa çıkarmak ve tutuklamak için, birliklerimizi taklit etme yoluna gitmeye, bu görünümler altına girmeye çalışacaklardır. Ayrıca halkın devrime olan desteğini kesmek için, pasifikasyon ortamı yaratmaya çalışacakları gibi, katliamlar gerçekleştirmeyi amaçlayan faaliyetleri de gündemleştirebileceklerdir. El Salvador'da oluşturulan ölüm mangalarının canavarca eylemine benzer bir faaliyet yürütmeleri olasıdır. Düşman, çeteleri belirlediğimiz bazı belli biçimleriyle örgütlemiş durumdadır. Belirtilen diğer biçimleriyle de örgütlenmeye çalışılmaktadır. Yine mücadelemizin gelişim seyri birçok yönde düşmanı sıkıştırmakta ve politik alanda değişikliklere gitmesi konusunda dayatıcı olmaktadır. Bunun için düşmanın, çeteleri daha çok elde tutmak ve örgütlü bir güç haline getirmek amacıyla, Kürdistan'ın diğer parçalarında olduğu gibi, bu kesimle anlaşmalı bir özerkliği gündeme getirmesi, karakol sisteminin oluşturulması muhtemel bir durum olup, gözardı edilmemesi gerekir.

Bu anlamda çetecilik üzerinde geliştiği zemin ve yeni örgütlenme biçimleriyle mücadelemizin önüne bir engel olarak çıkarılmaya ve rolü oynatılmaya çalışılmaktadır. Düşmanın bu yönlü faaliyetliliğine karşı, mücadelede izlenecek yol ve yöntemler ne olmaktadır? Açıktır ki, geçmişten beri olduğu gibi çeteciliğe karşı mücadelede şiddet politikası temel alınacaktır. Bununla bağ içerisinde çeteciliğe yönelmede en önemli ve üzerinde hassasiyetle durulması gereken esas faktör, bu güce karşı savaşta gereken sınıflandırmayı, tasnifi yapmak ve bu ayrımı objektif değerlendirmelere tabi tutmaktır. Burada dikkat edilmesi gereken nokta, çeteciliğe karşı mücadeleyi, diğer düşman güç ve hedeflere karşı mücadeleden ayrı tutmayarak, önem derecesine göre birincil ve tali hedefler kapsamında içiçe bir mücadelenin yürütülmesi hususudur. Başarının böyle elde edileceği kuşkusuzdur. Bu doğrultuda çeteciliğe karşı mücadelede dikkat edilmesi gereken bazı hususlar ve izlenecek yöntemler şöyle sıralanabilir:

Alanda çeteciliği örgütleyen ve yönlendiren elebaşların birincil hedef olarak belirlenmesi ve bu unsurlara karşı şiddetin esas alınarak imha edilmeleridir. Bu uşak-hain odaklar, kitleler nezdinde teşhir olduklarından dolayı ve taşıdıkları konum gereği kullanılacak tek yöntem bu olacaktır. Örneğin; Şirvan'da Hürmüzlü Remoyê Şerik, İskamboli Maşo, Eruh'ta Ziveli Heso, Delopkili Remo, Abdurrahman, Şırnak'ta Ahmet Biryan, Pervari'de Omyanoslu Ahmedê Osman, Pervari Belediye Başkanı Emin ağa, Çukurca'da Biyaderli Zeko, Yüksekova'da Mehmedê Zehar, Şemdinli'de Melê Kasım, Cemili Keletokê vb. hainlerin çoğu devrimcilerin kanına girmiş ve karşı devrimci faaliyetleriyle ortaya çıkarılmış durumdadırlar. Bunlar bulundukları alan üzerinde düşmanla işbirliği içinde çevrelerini örgütleyerek, birliklerimize karşı açık bir savaş yürütmektedirler. Operasyonlarda düşman birliklerinin önünde yürüyen ve yine özel timler biçiminde pusu kuran bu hain-uşak takımı, tüm faaliyetleriyle mücadelemizin alanda gelişmesini engellemeye çalışmaktadırlar. Bu anlamda birliklerimiz faaliyet sürdürdükleri alanlarda, bu azılı hain-uşak odaklara yönelirken, mümkün olduğunca en kısa bir zamanda yeterli istihbarat ve keşif faaliyetleriyle gerekli olan eylem hazırlıklarını tamamlayarak, kesin imhanın gerçekleşeceği "ŞAHİN VU-

RUŞ" tarzıyla sonuç alabileceklerdir. Bu odakların kesin imhası hedeflenirken, eyleme sadece birliklerimizin öz gücüyle yönelinmemeli, diğer yöntemler de denenmelidir. Örneğin, çete yapısı içerisinde çeşitli yol ve yöntemlerle ikna, dayatma, ekonomik çıkar vb. bazı kişileri kazanarak bunlardan yararlanma, bu hainleri imha etmenin bir yöntemi olarak seçilebilir. Yine başka bir yöntem ise, bu tür eylemlerde Partimizin milislerini kullanmaktır. Milislerimizin içerisinde eyleme yatkın en nitelikli olanları seçerek eğitmek, ona hedefin kesin imhasının gerekliliğini tam olarak kavratmak ve öyle eyleme sokmak sonuç verecektir. Bir diğeri, yurt içi ve yurt dışı üslerimizde veya şehirlerde özel eylem faaliyeti dahilinde kişileri eğiterek, çete elebaşlarını, çoğunlukla gidip geldikleri şehir merkezlerinde suikast vb. eylem çeşitleriyle imha etmektir. Bu türden özel eylemler için seçilecek olan kişilerin, zeki, uyanık, duyarlı, cesur vb. özelliklere sahip olmaları ve aynı zamanda legal faaliyet yürütebilecek, bulunduğu yere uyum sağlayabilecek bir konumda olmaları, yine fazla dikkat çekmeden hareket etmeleri gerekir. Eylemi gerçekleştirebilecek kişilerin seçiminde dikkat edilecek bu hususların yanısıra, onları kısa süreli de olsa bu konuda eğiterek hazırlamak gerekir.

Birinci hedef olarak seçilen çete elebaşlarının birçoğunun evlerinde yatmadıkları veya yattıklarında ise, bir sürü önlem ve tedbir aldıkları bilinmektedir. Bunun için, bu hainlerin halk arasında barınmalarını engellemek ve halka zararın gelmesini önlemek için duyuru yaparak halkı uyarmak ve bu hainlerle her türlü ilişkilerini kesmelerini sağlamak gerekir. Örneğin, "falan çeteyi barındıran ev hedefimizdir" biçiminde bildiri, pullama, propaganda, ajitasyon yöntemleriyle bütün kitleye duyuru yapmak ilk akla gelenler arasındadır. Hedefe yöneldiğimizde ise, durumlarına göre uygulamaya, kapsam ve yöntem kazandırmak gerekir. Bunlara yönelik eylemimizin esası bu iken, dönem dönemde onların ekonomik varlıklarına yönelik kamulaştırma, halka dağıtmak veya imha etmek yaygın başvurulucak bir mücadele biçimidir. Fakat bu yöntemin kendi başına uygulanması, hiçbir zaman esas yönelim olarak görülmemelidir.

Çete elebaşları arasında yer alan, devrime karşı gönüllü ve aktif bir şekilde savaşan, fakat konumları gereği çevrelerini örgütlemeye ve önderlik etmeye yatkın olmayan hainlere karşı da vuruş tarzımızın yine imha ve teslim alma esası üzerinde yaratılması gerekir. Yalnız burada sınıflandırmaya girenler, devrimcilerin şehadet olaylarına bizzat katılan ve şu ya da bu biçimde rol oynayan unsurlara karşı imha esas alınırken, durumlarına göre geriye kalanlarla ilişkiye geçerek, akraba çevrelerine baskı yaparak ve diğer biçimlerde savaş yürüterek teslim alma, göçe zorlama, ekonomik varlıklarına yönelme gibi yollarla etkisizleştirmek mümkün olabilir. Böyle bir kesimi teslim almak isterken, yazılı ve sözlü propaganda yöntemleriyle kendilerinin devrim güçlerinin denetimi altında olduklarını ve istenilen anda imha edilebileceklerini, böyle bir tehlike çemberi içinde olduklarını hissettirmek ve baskı altında tutmak yarar getirir. Bu unsurlara karşı sürekli psikolojik bir savaş yürüterek, gerekirse yer yer onlarla çeşitli biçimlerde ilişkiye geçerek, mektup yoluyla Partinin isteklerini ileterek ekonomik cezalara çarptırarak, zorlamalarla devrim güçlerine teslim olmalarını sağlamak gerekir. Yine bulundukları alanları askeri bölge ilan ederek hareket imkanlarını kısıtlamak, yaşam ve hareket tarzına ilişkin elde edilen bilgiler doğrultusunda yazılan mektuplarla bunları sürekli tedirgin bir ortamda tutmak lazımdır. Diğer yandan mahalli çelişkilerden yararlanarak bu çelişkilerin derinleşmesini sağlamak için örgütleyeceğimiz bazı insanlar vasıtasıyla bu tür bir faaliyeti yürütmek, çeteler arasındaki birliği şu veya bu düzeyde parçalamayı getirecektir. Ayrıca bu unsurları kitleler ve yakın çevreleri içerisinde tecrit ve teşhir ederek, gerektiğinde imha veya göç ettirilmesi durumunda, güçlerimize gelebilecek herhangi bir tepkiyi baştan önlemek gerekir. Çünkü, geçmiş pratik mücadelede teşhir ve tecriti yeterince yapılmayan bu unsurların faaliyetleri kitleler tarafından bilinmediğinden dolayı, bunlara yönelindiğinde tepkiyle karşılama durumları görülmüştür. Böyle bir yönelimin yer yer bazı kesimler tarafından kabul görmediği ve düşmanın çeşitli propaganda ve baskıları sonucu bazı çetelerin yakın akrabalarının silahlanarak karşı-devrim saflarına geçtikleri bilinmekedir. Buna karşılık, teşhir ve tecritleri sağlanarak safdışı bırakılarak, birçok çetenin yakın akraba çevreleri bile çeteye sahip çıkmadıkları gibi, devrimci mücadeleye gerekli olan destek ve yardımlarını sunmuşlardır. Bundan dolayı bu durumda olan çetelere yönelirken, seçilecek taktiklerin amaca hizmet etmesi esas alınarak ustaca uygulanması gerekir.

Düşmanın baskı ve şantajlarıyla, çeşitli maddi çıkar ve benzeri aldatma yöntemleriyle, ya da aşiret reisinin baskısı sonucu, silah almalarına rağmen devrimci güçler karşısında bazı zorunlu durumlar dışında aktif olarak savaşmayan bir çete kesimi daha bulunmaktadır. Bu kesimlere karşı silahsızlandırma ve çeşitli ikna yöntemleriyle çetecilikten vaz geçirme esas yöntem olmalıdır. Hatta belli oranda içlerinde örgütlenerek onlara çeşitli görevler vermek, düşmanın zora dayanan bu sağlıksız örgüt düzenlerini bozmayı amaçlamak, örgütlenişleri hakkında detaylı bilgi ve istihbaratı sağlamak, bu konuda sonuç alıcı yaklaşımlardır. Daha da ötesi bu kesimler aracılığıyla silah, mermi, bomba vb. cephane-malzemelerin teminine gitmek, bazı birliklerimizle veya tek başlarına eylem ve sabotajlara katılmalarını sağlamaya çalışmak gerekir. Nasıl ki, düşman bu kesim arasında bazılarını ekonomik çıkarlar karşılığında kendisine bağlayarak mücadelemize karşı kullanıyorsa, devrimci güçler de bu kesimi belli çıkarlar karşılığında devrimin hizmetine sevkedebilir. Örneğin; düşmanın belli hedeflerini ortadan kaldırmak, düşman güçlerini aldatarak pusuya düşürmek, ekonomik, siyasi vb. kurum-kuruluşlarına karşı sabotaj eylemlerini gerçekleştirmek amacıyla çıkar karşılığında bu yönlü görevlendirmelere gidilebilir. Doğru ve uygun bir yaklaşımla bu kesim arasında bazıları çıkar karşılığında da olsa kazanılabilir, üstte belirlenen görevler bunlara yaptırılabilir. Ancak ikna ve silahsızlandırma yöntemlerine ve doğru yaklaşımlara rağmen, çetecilikten vaz geçmeyen unsurlara karşı, imha başta olmak üzere etkisizleştirmenin tüm yöntemleri denenmelidir.

Bütün bunlara bağlı olarak, çeteciliğin en örgütlü ve azılı bir kesimi olan özel çete timlerine karşı yürütülecek mücadele yöntemlerine kısaca da olsa değinmek zorunludur. Bu kesime karşı en kısa zamanda sonuç alıcı darbeler vurmak gerekir. Başta, gerilla birliklerimizin halkla olan ilişkilerini koparmaya çalışan özel çete timlerinin bu yönlü girişimlerini boşa çıkarmak için kitlelerin eğitilip örgütlendirilmesi, bunlardan kaynaklanabilecek tehlikeler karşısında uyarılması ve kitle ilişkilerinin canlı, sürekli kılınması gerekir. Çünkü özel çete timleri en çok da bu halkayı tutarak, kitleler üzerinde oynayarak, korkutma, katletme, sindirme yöntemlerine başvurarak, hatta devrimci güçler adına katliamlara girişerek, kitleleri devrimcilere karşı çıkarma yollarına başvurmaktadır. Bu açıdan yoğun sözlü propaganda ve ajitasyon faaliyetlerinin yanısıra, bildiri, pullama vb. yöntemlerle kitleler bu konuda sürekli uyarılmalı ve duyarlı kılınmalıdır. Kitle örgütlenmesi ve desteği temelinde elde edilen istihbarat ve bilgilerin zamanında değerlendirilmesiyle özel çete timlerinin adım adım takip edilmesi ve imha edilmesi kolaylaşacaktır. Gerilla birliklerimizin aracılığıyla bu çetelere karşı çeşitli eylem biçimlerini geliştirerek darbe vurmak mutlaka olmalıdır. Özellikle bu özel timlerin arazide sık sık dolaştıkları ve belli yerleri kullandıkları gözönüne getirilirse, bu noktalara mayın döşemek ve bubi tuzakları kurmak ve benzeri yöntemlerle özel timlere karşı imha eylemleri geliştirmek zorunludur. Kısacası, bunlara karşı mücadelede, gerillanın zengin savaş taktikleri, baskın, pusu yöntemleriyle bu güçler imha edilerek ortadan kaldırılabilir. Denilebilir ki, çeteciliğe karşı mücadelede en acil halka bu güçlerdir. Bunların en erkenden etkisizleştirilmesi gerekir. Özellikle bu güçlerin arazide dolaşmalarından yararlanarak başarılı olabileceğimiz bu konu, pratik faaliyetlerimiz açısından çok önemlidir.

Çeteciliğe karşı mücadelede izlenecek bazı yöntemleri kısaca da olsa açıklamaya çalıştık. Buna bağlı olarak çeteciliğe yönelirken, dikkat edilmesi gereken bazı hususlara da değinmekte yarar vardır. Çete odaklarına yönelirken, hedef iyi seçilmeli, zaman iyi ayarlanmalı ve hedef mutlaka ortadan kaldırılmalıdır. Çünkü geçmiş pratik mücadelede görüldüğü gibi, hedefe yönelirken, istihbarat yetersizliğinden, pratik uygulamadan doğan aksaklıklardan dolayı birçok eylemde başarılı olunamamıştır. Bu tür başarısız eylemler, sonuçları itibarıyla daha tehlikeli bir durum arzedebilmiştir. Örneğin, Şırnak'ta Alixan Tatar'ın evine düzenlenen bir baskında, hainin kendisinin evde olmayışı nedeniye cezalandırılamamıştı. Ancak eylem başarıyla gerçekleşmişti. Eylemin bu yönlü başarılı olması, kitleler üzerinde siyasal bir etki bırakmış olsa da, çetebaşı Alixan Tatar'ın sağ kalması, kısa süre içinde birçok çeteyi örgütleyerek mücadeleye karşı çıkarmasına yol açmıştır. Bu çete odakları etkisiz kılınsa da, uzun süre mücadelemiz önünde bir engel olarak dikilebilmişlerdi. Demek ki, çete odaklarının etkisizleştirilmesi, asıl merkezin ortadan kaldırılmasına bağlıdır. İkinci bir örnek ise, Şemdinli'deki Keletok eylemidir. Bu eylemde de hedef doğru seçilerek yönelinmişti. Ancak pratik uygulamadaki başarısızlık sonucu, eylemde üç devrimci şehit verilmiş ve istenilen sonuç elde edilememişti. Eylemin olumsuz yönde sonuçlanması alanda politik bir olumlu etki yaratmadığı gibi, düşman çeteciliği örgütlemede bu durumdan yararlandı. Yine, Pervari'de Yakubê Keleş ve Sıddık adlı çetelere yönelik eylemin planlanması ve pratik uygulanmasında başarı elde edilmesine rağmen, o anda yönelinmemesi gereken bir hedef olduğundan dolayı, eylemin sonuçlarından yararlanılamamıştır. Sınırlı politik bir etki yaratmakla birlikte, hedeflenenlerin halk arasında yeterince teşhir edilmemeleri ve ikinci bir hedef olarak cezalandırılmaları geçici de olsa kitleler üzerinde olumsuz bir etki yapmış ve düşman bu olaydan yararlanarak çete örgütlemesine gidebilmiştir. Bu açıdan, gerilla birliklerimiz, çeteciliğe karşı mücadelede geçmiş pratikte elde edilen güçlü kazanımlara dayanacakları gibi, ortaya çıkan olumsuzluklardan ders çıkararak hareket etmeleri halinde önemli ve sonuç alıcı eylemleri gerçekleştirebileceklerdir. İyi seçilen bir hedefin yoğun bir keşif ve istihbarata dayanarak doğru bir planlamayla ortadan kaldırılması zor olmayacaktır.

Genelde olduğu gibi, ulusal kurtuluş mücadelemizin sıcak sürdürüldüğü Botan alanımızda yıllardır çeteciliğe karşı yürütülen mücadelede önemli mesafeler kaydedilmiş ve çetecilik önemli oranda sindirilmiştir. Ancak baştan beri konumuz içinde izah etmeye çalıştığımız nedenlerden ötürü, çeteciliğin alanda zemin bularak varlığını koruması ve örgütlendirilmesi sözkonusudur. Yazıda isimlendirerek bahsettiğimiz ve ayrıca açıklamadığımız hain-uşak takımları, mücadelemiz önünde birer engel durumundadırlar. Bunlardan bazıları etkisizleştirilmiş olsa da, önemli bir kesimi varlığını korumaya devam etmektedir. Bu açıdan önümüzdeki dönemde Botan alanımızda hedeflenen amaçlara ulaşmak için çeteciliğe karşı sürdürülen mücadelenin daha örgütlü ve sonuç alıcı bir duruma ulaşması gerekir. Bunun başarılması ancak çete odaklarının tümden ortadan kaldırılması ve imhası temelinde olabilir. Bu da dönemin taktiğine uygun düşecek bir faaliyetliliğin sürdürülmesini, mevcut kitle ilişkilerinin örgütlendirilmesini, daha güçlü ve sağlıklı örgütlenmelerin yaratılmasını zorunlu kılmaktadır. Çünkü, düşmanın gerilla birliklerimizi kitlelerden kopararak işlevsiz kalmak amacına ulaşmak için yerel dayanaklarını örgütlü bir güç olarak geliştirmek ve korumak istediği bilinen bir durumdur. Çetecilik doğduğu günden itibaren ölü doğan bir politika olmasına karşın, düşman bu yönlü politika ve faaliyetlerinden vaz geçmemiştir. Gerilla birliklerimizin ölümcül vuruş tarzına karşın, zayıf bir umut da olsa düşmanın çeteciliği alanda yaratmaya, eski ve yeni biçimleriyle örgütlemeye çalıştığı görülmektedir. Buna karşı gerilla birliklerimiz, geçmiş pratik mücadelenin deney ve tecrübelerinden dersler çıkararak, dönemin taktiğine uygun bir tarzda daha etkili taktik ve yöntemler geliştirerek, çeteciliğin yeni örgütleniş ve yapılanmalarına karşı savaşmasını acımasız sürdürecektir. Bu temelde Botan alanı çeteciliğin, özel çete timlerinin hareket edebileceği bir alan olma konumunu arzetmeyecek, düşmanın bu konudaki amaç ve girişimleri sonuçsuz kalacaktır.

Türkiye'de İşçi Hareketleri Yükseliyor...

Baştarafı 16. sayfada

maydı. Ve karşılığını buldu. Bu karşılığı objektif olarak buldu.

PKK önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Bağımsızlık Mücadelesi, Türk devleti, ordusu ve burjuvazisinin bütün zaaflarını ortaya serdi, güncelliğinde tarihsel gerçekliğini, tarihinde bugünkü suçlarının nedenlerini ortaya çıkardı; iç ve dış dayanaklarını deşifre etti ve buna bağlı bir halka olarak da küçük-burjuva solculuğunun "devrimcilik" olmadığını, olamayacağını neden ve sonuçlarıyla açığa çıkardı. Türkiye işçi sınıfına, mahkum edildiği prangaların ne olduğunu çok somut olarak gösterdi. Tasfiyeci sol'un büyük PKK düşmanlığının nedeni işte budur.

Türkiye işçi sınıfı 1980'lerin sonuna yaklaşıldığında böylesine güçlü ve desteği sürekli olan sağlam bir müttefiğe sahiptir. Kendi sınıf öncülüğüne kavuşma anlamında henüz çok büyük bir zayıflık içinde olsa da, müttefiğinin mücadelesinde ve yarattığı zeminde kendi çıkışını görmek durumundadır. O bu zeminde, kendi burjuvazisinin zayıflığını, "sol"un burjuva kuyrukçuluğunu ve tasfiyeciliğini ve asıl çıkışın kendisinde olması gerektiğini görmüştür. Sömürge halkın başkaldırısı, Türkiye işçi sınıfına, kendi öz gücünü öz örgütlenmesiyle ortaya koyacağını, bir yığın hareketi olmaktan bir sınıf hareketi olma özelliğine ancak böyle ulaşabileceğini öğretmiştir.

1988 Haziran eylemliliği 1970'in Haziran eylemliliği bağlantısı içerisinde ele alınırken hatırdan çıkarılmaması gereken bir gerçek vardır: Şimdi Türkiye 1970'i yaşamıyor. Şimdi, bir ulusal kurtuluş savaşımı ve savaşının öncüsü PKK'si olan başkaldırı içinde bir Kürdistan var. 1988'lerin Türkiyesi'nde çok şey değişti. Türkiye işçi sınıfının gözlerindeki kara perdeler yırtıldı. İşçi sınıfının subjektif plandaki zayıflıklarından yararlanarak, onun devrimci potansiyelini kendilerine yeniden basamak yapmaya çalışanlar müthiş bir yanılgı içindeler. 1970'de Türkiye işçi sınıfı, tasfiyeci solun gerçeğini kavrayabilecek olanaklara sahip değildi, küçük-burjuvazinin taleplerinde kendi güncel çıkarlarını da bulabiliyordu. Bugün böyle değildir. Bugün işçi sınıfı, şovenizm ve sosyal-şovenizmin sınırlarını zorlamaktadır: Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesiyle daha güçlü birleşmenin yollarını aramaktadır. İşçi sınıfı hareketinin aktığı kanal budur. Yani 1970'deki kanalla 1988'deki kanal değişmiştir. Küçük-burjuvalar varlık bulmak istiyorlarsa, şimdi kendileri işçi sınıfının aktığı bu kanala doğru yol almak zorundadırlar.

Tarihsel gelişme, sınıfsal güçleri yerli yerine oturtuyor. Yaşanan güncel zayıflıklar ne olursa olsun durum budur ve işçi sınıfı hareketi bu doğrultuda gelişecektir. Bu objektif bir süreçtir. Gelişmenin kaçınılmaz yönüdür.

1988 Haziran'ında Türkiye işçi sınıfı, kölelik koşullarını düzeltmek için çalışmıyor, köleliğe başkaldırışın silkinişini yaşıyor. Bu özgürlüğe yürüyüştür. PKK'nin özgürlük yürüyüşü, bu büyük özgürlük çağrısı karşılığını bulmuştur.

Türkiye işçi sınıfına selam olsun!
Yaşasın Kürdistan halkı ve Türkiye işçi sınıfının büyük özgürlük yürüyüşü!
Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!
Kahrolsun sömürgecilik ve faşizm!

ÜSLENME SORUNU ÜZERİNE

Baştarafı son sayfada

timizin doğru kitle politikasıyla hareket ederlerse, gidilecek olan alanların konumu ve mücadelenin içerisinde bulunduğu seviyenin ne çok ilerisinde ve ne de çok gerisinde olmayıp, kurulacak olan her türlü üslenme biçimleri için halkın desteğini almak zor değildir. Bunu başarmak, biraz halkımızın öz gerçekliğini yakından tanımaktan geçtiği gibi, esasta her koşul altında kitle gücünün ulusal kurtuluş mücadelesine kanalize etme ustalığını gerektirir. Belirttiğimiz gibi, bir üs için kitlenin sunacağı destek belirleyicidir. Bu, niçin böyledir? Bir kere gerilla üslenme sorununa yaklaşıp bunu çözmeye çalışırken, bunda büyük bir amacı vardır. Ve bu amacına ulaşmak için de, en başta kitlelerin desteğini almaya çalışır. Amacında gerilla, gücünü büyütmek istiyor. Bu güç, elbetteki halktan insanları kazanarak, onları savaşabilecek bir konuma getirip eğitimleri için uygun yer gerekir. Yani burada her zaman takviye bir güç hazır hale getiriliyor. Bu insanlar halktan alınır.

Aynı şekilde lojistik temini de çeşitli yollarla halka dayanır ve en uygun bir biçimde üs alanlarına yerleştirilir. Yine üs alanında çıkarılacak bir eylem planını açıklamak koşuluyla halktan istihbarat alınır ve sadece bir plan için de değil, her zaman gelişmeler hakkında bilgi alınır, istihbarat toplanır. Bundan objektif sonuçlar çıkarmak için çeşitli (dar veya geniş) toplantılar yapılır ve burada ulaşılacak yeni kararlar temelinde eylemselliğe geçilir. Mevcut gücün donanımı, yine halk içerisinde sağlanmaya çalışılır. (Eğer bu konuda olanaklar varsa silah, mermi verebilecek durumdalarsa alınır. Yoksa uygun kişilerin aracılığıyla çeşitli biçimlerde de temin edilebilir.) Yine hasta ve yaralılar için ilaç temin etme, eğer basım yapılıyorsa (teknik yapılıyorsa) bunun teknik malzemelerini örgütleme, koordinasyonu sağlama vb. iç kaynağa dayanır; iç kaynak ise halktır. Dış kaynağın ise, etkisi vardır. İç kaynağın fışkırmasını tıkayan tüm engelleri ortadan kaldırmak, oluşturulacak olan bir gerilla üssümüzün kalıcılaşıp gerekli işlevini görmesi için belirleyici bir rol oynayacaktır.

Kitle desteğinin yanısıra üslenmede esas alınması gereken ikinci bir husus ise coğrafik yapıdır. Üslenmede coğrafya seçimi manevra ve herekete, saldırı ve geri çekilmeye, konumlanmaya elverişli olması şarttır. Yine, düşmanın üs alanına yakınlığı ve uzaklığı, hükmetme gücü, bileşim ve teknik donanım da dikkate alınmak durumundadır. Elverişli bir coğrafyaya egemenliği sağlamak, gerillanın çalışmalarını başarmasında önemli bir rol oynar. Geniş kitle desteğine sahip olmasa da elverişli bir coğrafyada, gerilla üstün çarpışma gücü ve manevra kabiliyetinden hareketle düşmanın hareket serbestisini kısıtlayıp ölümcül darbeler vurabilir. Böyle bir arazide gerilla gizlenme, manevra, saldırı ve geri çekilme, gerekli düzeyde düşmanın teknik olanaklarının kullanımını işlevsiz hale getirme yönüyle büyük avantajlar sağlar. Bu konuda genelde ülkemizin sahip olduğu muazzam coğrafik yapısı ve özellikle de bugün gerilla mücadelemizin en yaygın bir şekilde geliştiği Botan Eyaletinin sahip olduğu doğal dağlık arazisinin gerilla mücadelemizin gelişip üslenmesinde sunduğu son derece elverişli olanaklar, belki de dünyada çok az gerilla hareketinin sahip olduğu olanaklar arasındadır. Düşman birliklerinin çetin coğrafyamızda hantal hareket tarzları, yabancılıkları ve adapte olmada çektikleri zorluklar dikkate alındığında birliklerimizin burada üslenmemeleri, sahip olunan hazır haldeki doğal barınaklarla birlikte yer altındaki sığınak faaliyetlerinde büyük ilerlemeler kaydetmemeleri için herhangi bir neden kalmamaktadır.

Üslenmeye gidilirken gizliliğe de dikkat edilmesi gerekir. Düşmanın bilemediği, tahmin edemediği veya girmeye çekindiği stratejik önem arzeden yerler tercih edilmelidir. Buralar ilkten doğal mağaralar, sığınaklar, sık ormanlıklar, dağlık, nehir ve vadilerin stratejik gizli yerleri de olabilir. Bunlar gizliliğe elverişli olacak, çevreyi gözetleme ve dinlenmeye müsait olacaktır. Yine iz bırakılmaması, kamuflajın dikkatle yapılması önemlidir.

İzahını bu biçimde yapmaya çalıştığımız üslenme sorununun çözümünde rol oynayan kitle desteği ile coğrafik yapının yanısıra üzerinde durulması gereken üçüncü bir husus ise düşmanın durumudur. Gerilla, düşmanın en zayıf olan halkasını ele alıp ve orada darbe vurup imha eder gerçeğini, üs alanlarının seçiminde de gözardı edemez. Düşman güçlerinin yoğun olduğu, belli odaklara dayanıp hareket etme olanağının geniş olduğu ve hükmetme gücünün var olduğu alanları üs olarak seçmek doğru olmayacağı gibi, yarardan çok zarar da getirecektir. Düşmanın rahatlıkla keşfedip kolaylıkla ele geçireceği bir alanı üs olarak seçmenin büyük kayıplara ve dağılmalara yol açacağı da unutulmamalıdır. Böyle bir üs alanını tercih etmek, açıktan düşmanın insiyatifi altında savaşmayı kabul etmek anlamına gelir. Bunun için üslenmede düşmanın durumu dikkate alınmalıdır. Düşmanın gücünü küçümseyen anlayışlara yer verilmemeli, temel olarak objektif verilerden hareket edilmelidir. Düşmanın alandaki mevcut gücü nedir? Bağlantıları, halka yönelik politikası, başvurduğu yeni taktikler, aralarındaki çelişkilerin düzeyi, çarpışma durumları, teknik araç ve gereçlerinin ne olduğu vb. hususların bilinmesi ve bu temelde hareket edilmesi zorunludur. Bunların bilinmemesi durumunda kurulacak olan bir üssün gerçek işlevini görmesi, uzun ömürlü olabilmesi mümkün olamaz.

Üssün yaratılmasında dikkat edilmesi gereken dördüncü husus ise, gerilla birliğinin durumudur. Gerek kitlesel, gerek coğrafik ve gerekse de düşmanın durumu bir üssün yaratılması için ne kadar elverişli olursa olsun, eğer gerilla birliği bu üç canalıcı faktörü iyi görmez, değerlendirmez ve gerekli sonuçları çıkartmayıp savaşın hizmetine sunmazsa, bırakalım sağlıklı bir üssün yaratılmasını, en basit ihtiyaçların bile karşılanamayacağı ve giderek düşmanın saldırılarına zemin sunacağı, imha tehlikesini doğuracağı açıktır. Bundan dolayı gerilla; kitlenin, düşman ve coğrafyanın durumunu iyi değerlendirir, sonuç çıkarır ve bu temelde nasıl bir üssün yaratılması gerektiğine dair karar alır. Kararı kağıt üzerinde bırakmaz, en uygun zaman, koşul ve yöntemle hayata geçirir. Yani bu üç faktöre hakimiyet temelinde, ana merkezi ile yarı açık ve gizli üs biçimlerini birbirine karıştırmamalıdır. Eğer somut durum gizli bir üssün yaratılmasını gerektiriyorsa, bunu görmemezlikten gelip mekanik bir anlayışla açık bir üssü oluşturmaya kalkmak son derece tehlikeli ve olumsuz sonuçlara yol açar. Bunun için üslerin yaratılmasında gerilla birliği hiçbir zaman niyet ve duygularının esiri olmamalı, objektif zemini iyi görüp, subjektif planda ne yapması gerektiğini bilmelidir. Tüm bunlar, gerilla birliğinin savaşın siyasi ve askeri çizgisine hakim olmasını şart koşar. Her sorun karşısında olduğu gibi, üs sorununun doğru çözümü de birliklerimizin ciddiyetle yaklaşmalarına bağlıdır. Gerekli hassasiyeti göstermeyip, bir sığınağı yapmadan tutalım, günlük değil uzun süreli lojistik ihtiyacını karşılamaya kadar acizlik gösteren, duyarsız davranan bir birliğin güçlü bir savaş pratiğini ortaya sergilemesi mümkün olamaz. Bu açıdan birlikler içerisinde askeri disiplin ve kuralların yaşamın kopmaz bir parçası haline getirilmesi başarılı bir pratiğin şekillenmesinde önemli bir rol oynar. Her koşul altında güçlü bir uyum, birlik ve sağlıklı bir ilişki temelinde devrimin sorunlarına ortakça sahip çıkmak, her türlü fırsattan yararlanıp bunu savaşın lehine çevirmek, güç büyütmede iddialı olmak, taktik geliştirip değiştirmek, dönemin ana özelliğine uygun hareket planlarını geliştirmek, her olumsuz ortamın esiri değil, bunun reddi temelinde insiyatif koyup ani karar vermesini bilmek vb. tüm bunlar savaşta biraz beceri, zeka ve mantıkla hareket etmek, askeri sanatın inceliklerini bilmek ve en önemlisi de Parti taktiğine egemen olmak, gerilla birliğinin sağlam bir örgütlülüğe sahip olmasından geçer. İç örgütlülüğü sağlam olanın üslenme sorununu da rahatlıkla çözebileceği açıktır. Elbetteki bunun zorlukları olacaktır. Bu zorluklara göğüs germe temelinde mevcut koşulların avantajlı yanlarına sahip çıkıp, bunları derinleştirmek şartıyla üslenmede gerekli gelişmenin sağlanacağını belirtebiliriz. Bunu hem geçmişte pratikte edindiğimiz deneyim ve tecrübe ve hem de savaşımızın bugün içerisinde olduğu seviyeye dayalı olarak belirtiyoruz.

Açıklamaya çalıştığımız kitle desteği, coğrafik uygunluk, düşmanın alanı kontrol etmedeki sınırlılığı ile bu üç ögeyi birbiriyle ustaca birleştirip hakimiyet sağlayan bir gerilla birliği sağlam bir üs yaratır. Tüm bu faktörlerin mevcudiyeti ideal üs alanlarının yaratılması için yeterlidir. Fakat her zaman tüm bu ögelerin bir arada bulunması durumunda ancak üslere gidilebilir diye bir anlayış da son derece soyuttur. Böyle bir anlayış tümüyle somut koşulların izahını reddeder ki, bu da sonuçta mücadeleye ciddi zararların verilmesine yol açar. Bundan dolayı bazen kitle desteği sınırlı, coğrafik yapı elverişli, düşman ise, hükmetme durumunda olur. Bazen düşmanın denetimi sınırlı, kitle desteği güçlü ve arazi ise elverişli olmaz. İşte tüm bunları birbiriyle dengelemek, ona göre üs alan seçimine gidip bunun pratik eylemliliğini yapmak gerekir. Bu üç ögeyi birbirine dengelemek, somut zeminin üzerinde hareketle mümkün olabilecektir. Bir köyün çevresinde bu üç ögenin bulunması durumunda gerilla birliğimiz burada ana üssü yaratmaya çalışırken, bir başka köyde bu uygun değilse, gizli bir üslenmeye gidilebilir. Yerüstünde üslenmenin sakıncaları varsa, yeraltı üslenme faaliyetlerine başlanır. Yani tüm bunları belirleyecek olan şey, gidilecek olan alanların özgül koşullarıdır. Dümdüz bir arazide hareket eden bir gerilla birliğimizin üslenme biçimi ile dağlık ve ormanlık arazide üslenen birliğimizin üslenme biçimleri arasında açık ki fark olacaktır. Bunlar bilinmiyor diye belirtilmiyor. Ama pratiğe gidilirken, bu ciddi sorunu çözmekle karşı karşıya olduğumuz gerçeğinden hareketle her alanın somut durumuna göre üslenme biçimlerinin seçimine gidip sağlamlaştırmak önemlidir. Bu durumun daha iyi anlaşılması için şimdi de üslenme biçimleri üzerinde durmaya çalışacağız.

Genelde olduğu gibi, bizde de üslenmenin biçimlerini üç şekilde ayırmak gerekecektir. Bunlardan birincisi açık (ana üs), ikincisi yarı-açık ve üçüncüsü ise gizli üs'tür.

Açık üsler: Geniş çaplı bir kitle desteğine sahip, coğrafyası stratejik konumda olan, düşmanın denetim kurmada zayıf ve gerillanın ise hareket etme olanağının geniş, otoritesinin güçlü olduğu alanlardır. Buraya dayanarak gerilla birlikleri her türlü faaliyetlerini yürütürler. Bu üs biçiminin sahip olduğu özelliklerden dolayı savaş kurmaylığı burada konumlanır, savaşın sevk ve idaresini sağlamaya çalışır. Siyasi, askeri eğitimler, tatbikatlar burada yürütülür. Yine merkezi basın-yayın faaliyeti, bölgeler arası koordinasyon, yaralıların tedavisi, bolca levazımın depolanması, güçlü bir cephaneliğin bulunması burada örgütlendirilir, geniş askeri ve siyasi planlamalar, yani kararlar burada alınır. Bu üs alanında tümüyle iktidarda olan gerillanın kendisidir. Bu tip ana üsler için destek üslerin de oluşturulması gerekir. Önümüzdeki dönemde kurulacak her üsse atfedilen rolün oynanabilmesi için birbirini hep destekleyen üsler arası irtibat ve gerekli örgütlenmenin oluşturulması gerekir. Bunun için ana üslerin gerekli rollerini oynayabilmelerini sağlamak, destek üslerin oluşturulmasına yakından bağlıdır.

Yarı açık üsler: Belli bir alan üzerinde kısmen düşmanın, kısmen gerillanın otorite sahibi olduğu yerlerdir. Gerilla bu alanlarda da kitle içerisinde örgütlüdür. Üs noktası yine gizlidir. Gerilla buralara dayanarak düşmanın durumunu dikkatle izler ve en zayıf halkasına buradan darbe vurur. Düşman gerillanın alanda olduğunu bilir, fakat esas noktası olan üs alanını bilmez. Ve böylelikle gerilla sürekli düşmana karşı isabetli eylemler geliştirip, seri bir biçimde üssüne döner. Elde edilen üssü bir daha düşmana kaptırmamak için gerilla gerekli olan tüm koşulları yaratmaya çalışır. Bu üssün vasıtasıyla gerilla, tüm halkın örgütlendirilip savaşa seferber edilmesi, eğitim, lojistik, sağlık sorunlarının çözümlenmesi, güçlerin takviyesi ve tümüyle iktidar olabilmesi için hareket planlarını hazırlar ve çalışmalarını bu doğrultuda yürütür.

Gizli Üs: Uygun bir kitle desteğine dayanarak, daha çok düşmanın yoğunluğunun olduğu alanlarda ağırlıklı olarak barınak, tünel, sığınak, kaya oyukları vb. hazırlıklara dayanarak gündeme gelen üslenme biçimidir. Burada gerillanın en çok dikkat edeceği husus gizliliktir. Tabii kı bu tip üs biçimine mücadelenin içerisinde bulunduğu ihtiyacı karşıladığı sürece başvurulur. Somut durum gerektirmiyorsa, ama mekanik bir anlayışla "gerilla hep gizli hareket eder" deyip de, günlerce bir sığınakta kalmak gerekli olmadığı gibi, bu aynı zamanda savaşı geriye doğru çeker. Gerilla esnektir. Gizlenir, açığa çıkar. Tekrar gizlenir. Gerillanın bu hareket tarzını ve üslenme biçimini belirleyen savaştır. Yani savaşın içerisinde bulunduğu somut durumdur. Bir bölgede açık hareket eder. Bir bölgede yarı-açık hareket eder. Bir diğerinde ise, gizli hareket eder ve buna göre üslenme oluşturur. Bu hareket tarzını belirleyen çok yönlü olan somut koşullardır.

Gerilla bu her üç üs biçimini oluşturup konumlanırken, bunun sadece dinlenmek için yaratmaz. Tek bir amaç ve hedef için oluşturur ki, o da iktidar olmaktır. Önce, hiç kimsenin bilmediği bir yerde konumlanır ve burada bir iktidar olur. Ve kısa bir süre içerisinde bir köyden bir bölgeye kadar iktidar olup, tüm ülkenin kurtuluşu için gerekli zemini oluşturur. Buna ulaşmak için gerilla, her üsse işlevini kazandırmada en ufacık bir kuralsızlık göstermemelidir. Niçin konumlandığını iyi bilip, ona göre faaliyetlerini yürütüp güç büyüterek savaşı geliştirmelidir.

Belli yönleriyle açıklamaya çalıştığımız gibi, üslerin oluşturulmasında gerekli olan zemin ve bu zeminden hareketle kurulacak olan üs biçiminde isabetli seçimin yapılmasıyla, istenilen işlevin kazandırılmasıyla birlikte üssün korunması için de gerekli olan çalışmanın yapılması şarttır. Bu her şeyden önce güçlerimizin konumlandırılması ve savunma sistemimize yakından bağlıdır. Uygun coğrafya ve kitle desteğinin isabetli seçimiyle gidilen üslenmede, güçlerimizin savunma sistemini darbe yememek, düşmanın kuşatmasına girmeyerek düşmanı püskürtmek temelinde ele almak gerekmektedir. Kitlelerin örgütlülüğü, lojistik, istihbarat vb. birçok husus, üslerin korunmasında büyük rol oynar. Sığınak sistemi, kamuflaj hava ve kara saldırılarına karşı savunma sisteminin tüm hazırlıkları önceden yapılmalı ve buna göre mevzilendirilmelidir. Yine üssün çevresinde bulunan halkın düşmana karşı savaşabilmesi için, ona çeşitli savunma yöntemleri ve tuzaklar öğretilmeli, hava saldırılarına karşı korunabilmesinde yeraltı sığınak sisteminin geliştirilmesinde yardımcı olunmalıdır.

Üslerin korunmasında önemli rol oynayan diğer bir husus da, üs içinde askeri kuralların egemen olmasıdır. Bu üs'te askeri disiplin ve yaşam olmadı mı, donanım ne kadar güçlü ve teknik araçlar ne kadar modern olursa olsun, gelebilecek her türlü düşman saldırısını boşa çıkartmak mümkün olmaz. Üsler, temelinde askeri disiplin, teknik hazırlık, koordinasyon ve uygun mevzilenme, gizlilik ve kitlelerin örgütlenmesiyle, düşman saldırılarına karşı korunabilir. Tabii ki, pratik içerisinde üsleri korumanın çok çeşitli taktikleri geliştirebilir. Gerilla kalıpçı değildir. Elindeki olanaklarını iyi kullanır. Yeni savaş taktiklerini geliştirir, uygular ve hep fetihçi bir ruhla kazanmayı hedefler.

Toparlayacak olursak; önümüzdeki dönem devrimci savaşımızın yaygınlaşıp küçük iktidarlardan büyük iktidarlara doğru yol alabilmesi için birliklerimizin belli üslere dayanması şarttır. Uzun yıllardır sürdürülen devrimci savaşımızın mirası üzerinde, bu problemimizi sağlıklı bir çözüme kavuşturmak hayati önemdedir. Geçmiş hata ve eksiklikleri yaşatmamak koşuluyla, gerekli üslere ulaşmanın uygun koşulları vardır. Bu koşullara egemen olmak ve üslenmede gerekli olan bütün kurallara riayet etmekle, halk kurtuluş savaşımızın gelişip yaygınlaştırılmasında sıçrama tahtası rolünü oynayacak olan gerillanın ve dolayısıyla ulusal kurtuluşun özgür kalesi üsler yaratılabilecektir.

Peşmergê (sayı 40) Savaş Bilimi-Savaş Sanatı sayfasında işlenen Üslenme Sorunu üzerine yazıyı bazı kısaltmalarla yayınlıyoruz.

ÜSLENME SORUNU ÜZERİNE

Halkların kurtuluş mücadelelerinde önemli derecede rol oynayan üslenme sorunu, bugün ülkemizde gelişen gerilla savaşımızın en ciddi sorunu ve çözümlenmesi gereken önemli bir görev olarak kendini dayatmış bulunmaktadır. Mücadelemizin gelişim seyri içerisinde kendisini dayatan üslenme sorununa sağlıklı bir çözümün getirilememesi ve gerilla savaşımızın ülke zeminine oturtulmuş sağlam üslere ulaşamaması durumu, belli oranda zorlamalara yol açmıştır. Mücadelemizin içerisinde bulunduğu her dönemde pratik alanlarda bu soruna çözüm getirme doğrultusunda belli çabalar olmuşsa da, bunlar sorunun köklü çözümü için yeterli olamamış ve bu durum gerilla birliklerimizin çeşitli alanlarda istenilen bir insiyatif ve manevra kabiliyetine ulaşmasını şu veya bu biçimde engellemiştir. Açık ki, burada sorunun esas kaynağı, Partimizin üs sorununa yaklaşımındaki doğru devrimci politikasından hareketle bunu güncel koşullara uyarlayıp, pratik çözüm yolunu getirmede içerisine düşülen yanlış anlayışlar, hata ve yetmezliklerdir. Mücadelemizin bugün ulaştığı boyut, tüm savaş güçlerimizin önüne üs sorununun pratik çözümünü acil bir görev olarak koymaktadır.

Fazla detaylarına girmeden bugün gerilla savaşımızın ulaştığı seviye, sahip olunan muazzam coğrafya, güçlü kitle desteği, düşmanımızın içerisine girdiği çıkmaz vb. durumlar, savaşın geliştirilmesi açısından önemli avantajlar sağlamaktadır. Bu temel ögelerden hareketle, üslenme sorunumuzu çözüme kavuşturmanın mümkün olduğunu belirtebiliriz. Gerilla birliklerimizin avantajlı yanlara hakimiyet temelinde dezavantajlı yanları da uygun ve gerekli mücadele yöntemleriyle etkisizleştirmek, sağlıklı bir üsse dayanıp geliştirilecek savaşın sürekliliği ve gelişip büyümesiyle direkt bir bağlantı içerisindedir. Bugün, mücadelemizin gelişim seviyesine orantılı bir şekilde, birliklerimizin, ulaşılamayan bir dağı, sık bir ormanı kendilerine üs haline getirip düşmana karşı geliştirecekleri çeşitli eylemlerle tekrar geri çekilip bu üs alanlarında korunmayı aşan ve temel olarak düşmanın bir daha elde edemeyeceği, kalıcılaşmış üslerin yaratılması gerekmektedir. Sorun, sadece dar bir birliğin üslenip de küçük çaplı eylemlerin geliştirilmesi değil, tersine savaşın sevk ve idaresinin yapılacağı, savaş kurmaylığının merkezileşeceği, yeni plan ve kararların çıkarılacağı, askeri-siyasi eğitimlerin verileceği, basın-yayın, sağlık, lojistik vb. faaliyetlerin, mücadelenin içerisinde bulunduğu anın tüm bu gereklerini yerine getiren bir üslenme biçimine duyulan şiddetli ihtiyaçtır. Bu tarzdaki üslerle giderek hakimiyetimiz yaygınlaşacak ve daha geniş sahaları içerecektir. Karakteri gereği düz bir hattı izlemeyip karışık savaş taktik ve yöntemleriyle gerillamız Kürdistan'da (genelde olduğu gibi) siyasi, askeri üsleri içiçe oluşturacak ve bunlara dayanarak kızıl üslerden kızıl bölgelere doğru iktidar olmaya yol alacaktır.

Mücadele tarihimizde de görüldüğü gibi, gerek ülke içinde ve gerekse ülke dışında olsun gelişmenin olduğu her alanın özgül koşullarına göre belli üs alanlarına dayanılmıştır. Sorunun kalıcılığını hedefleyen birer çözümün gerekliliği karşısında pratikte görülen yetersizlikler olsa da geçici olarak güçlerimizin dayanmasına yol açan bazı üs alanları oluşturulmuştur. Bunlar ağırlıklı olarak mücadelenin gelişim gösterdiği sahaların somut durumundan hareketle bazı mahalleler, köyler, mağaralar, şehir merkezlerinde uygun olan semt, mahalle, ev vb. yerlerin, geçici ve bağrında yetersizlikler taşısa da birer üslenme vazifesini gördükleri bilinmektedir. Ama bugünkü savaşımızın üslenme sorununu çok daha farklı ve geniş bir kapsam içerisinde ele almak gerekir. Gerilla mücadelesinin tümüyle ülke sathında kalıcılaşıp kök salması ancak sağlam üslere ulaşmakla mümkündür. Yukarıda da vurguladığımız gibi, savaşımızın ihtiyacına göre belli üslerin yaratılması için mevcut koşullar elverişlidir. Ama ulaşılacak bu yönlü üslerin savaşın yaygınlaşıp gerillanın güç büyütmesi ve halk ordumuzun güçlenmesinde büyük rol oynayacağının bilinciyle hareket eden düşmanın da bu yönlü temel bir sorunumuzun çözümlenmemesi için birçok engeli yarattığı ve bir dizi tedbiri aldığı ve alacağı bilinmektedir. Bundan dolayı pratikte üslenme sorununa yaklaşılırken, çözüm gücü olmak ve düşmanın diktiği çeşitli engelleri ortadan kaldırmak önem taşımaktadır. Yaklaşımda düşmana fırsat sunacak her türlü hatadan kaçınıp doğru yaklaşımı esas almak gerekir. Önümüzdeki dönemde üslenme sorununu çözümsüzlüğe götürebilecek anlayışlara yaşam hakkı vermemek için geçmiş pratiğimizde bu konuda görülen yanlış anlayışlara burada bir kez daha kısaca değinmek, sorunun doğru çözümü açısından yararlı olacaktır.

Uzun yıllardır sömürgeciliğe karşı geliştirdiğimiz direniş savaşımızın kaydettiği gelişmeler bütün görkemliliğiyle ortada iken, bunun yanında halen gerilla birliklerimizin ülke zemininde her koşul altında kalabilecek belli üslere dayanmamasının nedeni, ne düşmanın güçlülüğü ve halkımızın durumuna, ne de coğrafyanın durumuna bağlanabilir. Problemin gerekli çözüme kavuşamamasının esas nedeni, gerilla birliklerimizin üslenme doğrultusunda içerisine girdikleri yetersiz çaba, Partimizin çözüm gücüne erişmede görülen zayıflık ve en önemlisi de yaklaşımlarda boy veren yanlış anlayışlardır. Üslenme sorununda dar ve kök salmayı hedeflemeyen anlayışlar, sonuç itibariyle düşmana fırsat sunmuş ve üslenme açısından (her bakımdan) elverişli olan yerlere geçici de olsa düşmanın üslenmesine açık kapı bırakmıştır. Kendisini üslendiremeyen bir gerilla faaliyetinin muharebe alanında büyük zaferler elde etmesi zorlaşır. Bu durumda insiyatif karşı gücün eline geçer ki, bu da gerillanın doğal hareketlerine aykırı düşer. Gelişme yerine burada tıkanma görülür ve haliyle düşmanın insiyatifi altında savaşmaya zemin sunulur.

Yaşanan savaş pratiğimiz, belirttiğimiz bu yetersiz yaklaşımları tüm yönleriyle izaha kavuşturmaktadır. Gerilla birliklerimizin ciddi bir üslenmeye dayanmadan yürüttükleri faaliyetlerin düşmanın taktiklerinin zamanında boşa çıkartılmamasında, gerekli olmayan birçok değerli kaybın verilmesinde, güçlerimizin yıpranmasında, lojistik, sağlık, koordinasyon vb. gerekli düzeyde sağlanamamasındaki payı belirgindir. Gerilla demek belli bir üsse dayalı olan savaş gücü demektir. Bunu sağlamayan bir gerilla hareketi her zaman kaçak bir tarzda savaşır. Çoğu ülkelerde çeşitli dönemlerde gerillada bu tip savaşım tarzına tanık olunmuştur. "Kaçak savaş, avare asi gruplar" diye yapılan değerlendirmelerin izahı yakın pratikte, mücadelemizdeki çeşitli zeminlerde faaliyet yürüten gerilla birliklerimizin savaşım tarzında da görülmüştür. Özellikle bu tarz bir savaşım sınır boylarında faaliyet yürüten birliklerimiz içerisinde daha net bir biçimde görülmüştür. Ağırlıklı olarak bu alanlarımızda uzun süredir yaşanan alanlara kök salmama durumundan dolayı gerekli bir üslenmeye dayanılmadığı gibi, düşmanın da bunu kendisine en iyi bir fırsat olarak kollayıp güç yığdırma, kitleyi çeşitli yollarla kazanmaya çalışma, ulusal ihaneti derinleştirme vb. gibi karşıt faaliyetlerinin geliştirilmesine zemin sunabilmiştir. Alanların boş bırakılması, üslenmenin sağlanmaması; hem güçlerimizi sınırlamış ve hem de düşmanın hareket serbestisini kolaylaştırmıştır. Fazla uzaklara gitmeden, bunun örneklerini '87 pratiğinde açık bir biçimde görmek hiç de zor değildir. Bu pratik, bağrında birçok olumlu yanı ve gelişmeyi kapsarken, üslenme konusunda yetersizlikler doludur.

Elbetteki bu durum, savaş tarzımıza da kendisini yansıtmıştır. Yaşanan pratikte, üstün bir cesaretle düşmanın üzerine gitme, zorluklara katlanma, büyük fedakarlıklar yapma konusunda bir kusurdan pek bahsedilemez. Ancak savaşımızın acımasızlığı da göstermiştir ki, salt başına cesaret, fedakarlık vb. güç büyütme, ülkenin derinliklerine kök salma ve gerekli üslenmelere gitmek için yeterli olmamaktadır. '87 pratiğinde bazı alanlarda üslenme sorununa oldukça dar yaklaşılmıştır. Günübirlikçi bir hesapla üs diye ad verilen yerlerde günlük yerleşme durumu bile bazen ortadan kaldırılmıştır. Üs yaratmanın gerekli hazırlıkları yapılmadığı için coğrafyası uygun olan stratejik noktalar seçilmişse bile, bunlar gerekli kitle desteği siyasal ve eylemsel faaliyetlerle güçlendirilip tahkim edilmemiştir. Bundan dolayı, gerek yeni alınan savaşçıların eğitimleri ve gerekse de yeni planlamaların geliştirilmesi, kararların alınması, lojistik, sağlık malzemelerinin temin edilip yerleştirilmesi, sevk ve idarenin sağlanması, harekatların düzenlenmesi için ciddi bir yaklaşım ve derin bir çözüm arayışı içerisine girilmemiştir. Özünde üslenme sorununa oldukça basit yaklaşılıp, gerekleri yerine getirilmemiştir. Bu yaklaşım biçimi üslenme olayını küçümseme gibi görünmese de, özünde bir üssü yaratmanın gerekli çabası, yol ve yöntemlerinin seçilip yetkin uygulanmasına geçilmemesinde ifadesini bulmaktadır. Halbuki, gerilla, en ciddi bir biçimde üslenme sorununa eğilip çözmesi gereken bir güçtür. O, hiçbir zaman bu soruna basit ve dar bir şekilde yaklaşamaz. Çünkü böyle yaklaşırsa cesareti, fedakarlığı, mücadeleyi geliştirmedeki azmi ne kadar büyük olursa olsun, sonuçta ülke topraklarından kopmamak şartıyla savaşı kalıcılaştırıp kök salması zorlaşır.

Hakimiyet, kitleyle irtibatı kopmuş bir gerilla birliğinin kimsenin duyamayacağı ve bilemeyeceği uçsuz bir çölde ve dağ zirvesinde konumlanıp kendisini koruması değildir. Buna üslenme de denilemez. Hangi üs biçimleri olursa olsun, mutlaka kitle desteğine dayanmalıdır. Eğer birliklerimiz, sergiledikleri pratiklerinde bir dağa üs adını verip de, dağın çevresinde bulunan köyleri örgütleyip kalplerini kazanmamış, yakınında bulunan düşman güçlerine karşı isabetli eylemler geliştirmemiş, yerel çeteciliğe ölümcül darbeler vurmamışlarsa, konumlanılan coğrafya ne kadar muazzam olursa olsun, bir üs vazifesini görmez. Belki düşman oraya ulaşma cesaretini kendisinde bulamaz, ama burada bırakalım birliğin diğer görevlerini, kendi lojistik ihtiyaçlarını bile karşılayamaz. Bu konuda pratiğimizde çok sayıda örneğe rastlamak mümkündür. Birliklerimizin içerisine girdikleri ciddi yetersizlikler, doğru olmayan yaklaşımlar beraberinde mücadelemize küçümsenemeyecek derecede zararlar vermiştir.

Tüm bunlar, üslenme sorununda kitlelere dayanmayı yadsıyan, üslenmenin önemini, pratik savaşımın sıcaklığı içerisinde çözmekten kaçınan yaklaşımları ortaya koymaktadır. Böylesi bir pratiğin ortaya sergilenmesine kaynaklık eden anlayış, özünde devrimci savaşımın geliştirilmesinde üslenmenin önemini görmeyen ve giderek devrime olan inanç zayıflığını ve zaferin mutlaka üslere dayanılarak elde edileceği gerçeğine karşı var olan güvensizliği izah etmektedir.

Özce de olsa vurgulamaya çalıştığımız geçmiş mücadele pratiğimizde üslenmenin önemini ve savaşın geliştirilmesinde oynayacağı rolü yadsıyan anlayışların bir daha yaşatılmaması için bunlardan önemli dersler çıkarma temelinde yeni dönem pratiğinde faaliyet alanlarında doğru yaklaşımı esas alıp bunun pratik çözümünü getirmek hayati önemdedir. Bunun için, üslerin oluşturulmasında gerekli olan koşullar, dikkat edilmesi gereken hususlar ve dayatılacak olan zeminin izahı üzerinde durup, bunları açıklamaya çalışacağız.

Her şeyden önce bir üssün yaratılmasında belirleyici olan şey, kitle desteğidir. Bir devrimin zafer kazanmasının kitlelerin katılım ve desteğiyle mümkün olabileceği gerçeği, üslenme sorununun çözümünde de geçerliliğini korumaktadır. Savaşın bir kapasiteyi aşıp kitlelerin geniş katılımıyla ordusal bir güç haline gelmesi, nasıl ki kitlelerin derinden örgütlendirilmesinden geçiyorsa, üslenme de böylesi bir örgütlülükten geçmektedir. Yani bunlar birbirinden bağımsız olarak ele alınamaz. Mücadelemizin bütün sorunlarında olduğu gibi üslenme sorunu da, kitlelerin sunacağı yardım ve destekle direkt bağlantı içerisindedir. Gerçek devrimci üsler, kitlelerin gönlünde yer etmekten geçer. Bu açıdan kitlelerin kalplerini ve kafalarını kazanmak, doğru üslenmenin esaslarından en başlıcasıdır. Bu desteği küçümsemek, yadsımak veya sağlamamak, daha başından üslenme sorununun çözümsüzlüğüne açık kapı bırakmak demektir. Bu açıdan üslenilecek bir alanda, ilkten ciddiyetle üzerinde durulacak husus, mevcut kitlenin ekonomik, siyasal ve kültürel durumunu kavramaktır. Geçmiş direniş tarihlerindeki yerleri, Parti hareketimizin doğuşuyla birlikte, günümüze kadar ulusal kurtuluş mücadelemiz karşısındaki tutumları, katılım dereceleri (maddi, manevi), yurtseverlik düzeyleri, TC'yle açık ve gizli ilişkileri varsa bunun kimler tarafından, nasıl ve ne tür gerekçelerle bağlı olduğunu açığa çıkarmanın yolları, sınıfsal konumları, mücadelemize karşı olumlu tutumlarındaki samimiyet dereceleri vb. hususlar gözardı edilmemelidir. Alan kitlesinin olumlu-olumsuz tüm yönleriyle tanınması; olumsuz yanların gerekli biçimlerde kısa bir zaman içerisinde etkisizleştirilip olumluya çevrilmesi ve bu temelde kitlenin sunacağı her türlü desteği maddi bir güce dönüştürmek, yaratılacak bir üs için vaz geçilmezdir. Birliklerimiz, Par-

Devamı 19. sayfada